

Пол Дохърти
Принцът на мрака

На леля Дорийн и чичо Том Мърфи
от Бишъп Оукланд, Дъръм

ПЪРВА ГЛАВА

Гъста речна мъгла, натегнала от градската жега, беше нахлула откъм Сена, обвиваше сградите и площадите на Париж с призрачните си пипала, подсилвайки зловещия нощен мрак. Вечерната камбана беше отзвучала и сега улиците бяха пуссти, с изключение на бродещите котки и отрепките от подземния свят на Париж, които душеха като плъхове в търсене на лесна плячка. Юдо Тайлър, познат като търговец на вино от Бордо, а всъщност агент на Едуард I Английски и на неговия главен шпионин Хю Корбет, се промъкваше тихо с полуизвадена кама по една уличка към тъмната, полуразрушена къща на ъгла.

Изминалият летен ден беше прекрасен, времето опроверга поличибите на хленчешите пророци, че през първата година от новото столетие огън ще се сипе от небето и земята ще се удави в кръв. Нищо подобно не се беше случило. Юдо беше пристигнал в Париж през лятото на 1300 година и се чувстваше отлично. Разбира се, според английските му господари нещата не стояха така – те настояваха, че Филип IV, кралят на Франция, тайно заговорничи да завземе английското херцогство Гаскония, без да подбира средствата. Главният френски шпионин, сеньор Амори дьо Краон, вече беше в Англия и си връше носа из тъмните ъгълчета на английския кралски двор в търсене на пикантни поводи за скандал.

Юдо бързо се мушна в един тъмен вход, докато нощната стража, четирима войници с копия и фенери, премина покрай началото на улицата. Шпионинът се облегна на вратата. Да, в Англия имаше достатъчно скандали, мислеше си той, и повечето от тях бяха свързани с Уелския принц и бившата му любовница, лейди Елинор Белмонт, затворена в манастира Годстоу. Но положението беше станало още по-тежко, когато наскоро младият принц беше открил своята истинска любов – не дъщеря на благородник, а мъж – мъжеложецът Пиърс Гейвстън. Дьо Краон щеше да използва това, осъзна Юдо, за да разпали искрите на клюката в шумен скандал. За да превземат Гаскония, французите щяха да унищожат репутацията на принца, а ако това не успееше, каквито си бяха лицемери, щяха да настояват наследникът на английския трон да се венчае за дъщерята на френския крал Изабела, в съгласие с мирния договор, наложен на Англия преди няколко години.

О, французите бяха хитри! И в двата случая крал Едуард беше в

капан. Нищо чудно, че господарят на Юдо, Хю Корбет, старши писар в кралската канцелария, го беше засипал с нареждания да разкрие тайните планове на французите. Юдо се усмихна. Бе се справил и със сигурност щеше да получи заслужената си награда. Първо, беше открил, че в Англия се намира убиец, привърженик на предателския род Монфор, който дебне краля и подготвя смъртта му. Още преди няколко месеца той писа за това направо на крал Едуард, но не получи отговор и затова повтори същото и в последното си съобщение до Корбет.

Шпионинът вдигна ръка и попи потта от челото си. Беше направил онова, което искаха от него, и сега само от краля и Корбет зависеше как ще използват сведенията, които им беше изпратил. Но Юдо беше научил и нещо друго – французите не само планираха да вдигнат шум около бившата любовница на Уелския принц, лейди Елинор Белмонт, но имаха и шпионин в Годстоу, където тя беше затворена...

Когато стъпките на нощната стража заглъхнаха, той оправи наметалото си, сграбчи камата и продължи напред.

Прокаженият просяк се беше свил, както обикновено, в ъгъла на уличката, срещу къщата.

– Наред ли е всичко? – попита Юдо.

Едва различаваше сгърчения силует на просяка, сгушен в робата си, но видя как посребрената му глава кимна лекичко, а костеливата ръка се протегна за обичайното възнаграждение. Прикривайки отвращението си, Юдо преглътна, хвърли му монета и пристъпи безшумно към вратата на къщата. Както беше уговорено, тя не беше заключена. Той вдигна резето, промъкна се вътре и се огледа. Покритият с плочи коридор беше тъмен и пуст. Една свещ мъждукаше в месинговия свещник високо на стената и на нейната светлина той бавно заизкачва паянтовото дървено стълбище. Юдо беше доволен от себе си. Късмет беше да открие мистрес (архаична форма на обръщение към омъжена им неомъжена жена. – (Бел. ред.)) Селест, пълничка млада проститутка с розови бузи, дошла съвсем наскоро от Нормандия. Той беше използвал прелестите ѝ, за да подмами и използва един от писарите на Филип от кралската канцелария в двореца Лувър. Момичето се оказа интелигентно, преструваше се на невинно и обещаваеше райски наслади, докато изтръгваше тайна след тайна от наивния французин.

Юдо изкачи стълбите и леко побутна вратата на стаята. Вътре беше тъмно и той застана нащрек. Нещо не беше наред. Селест би трябвало да остави свещта запалена. Шпионинът застина и задуши като куче в тъмнината, присвил очи, за да привикне към мрака. Усети тежкия

аромат на парфюм и успя да различи тялото на спящата проститутка върху сламеника под малкия, полуотворен прозорец. Едва тогава се отпусна и се усмихна. Може би момичето беше уморено след тежката нощ. Може би и той щеше да се наслади на някое от удоволствията, с които беше зарадвала французина.

– Селест! – прошепна той. – Селест, аз съм, Юдо.

Думите му увиснаха в тишината.

– Станало ли е нещо? – попита той меко.

Разтревожен не на шега, англичанинът застина, наострил уши за всеки подозрителен шум.

Чу как къщата скърца и стене, но тя беше стара, а просякът на въгъла със сигурност щеше да го предупреди, ако някой беше влязъл. Юдо извади камата си и отиде до леглото.

– Селест! – прошепна той и силно разтърси момичето. Тялото ѝ се обърна и Юдо разтвори уста в безмълвен писък. Гърлото на проститутката беше прерязано от ухо до ухо. Корсажът на роклята ѝ беше подгизнал от лепкава червена кръв, която се беше съсирила на локвички върху одеялото. Юдо почувства по пръстите си нещо топло и лепкаво. Дишайки дълбоко, той отстъпи крачка назад, после още една, обърна се и хукна към вратата. Внезапно пред него изникна неясна фигура, но Юдо падна на едно коляно и светкавично заби камата си в корема на мъжа. После скочи, блъсна го встрани и хукна надолу по стълбите. Там го очакваше друга фигура, забулена и злокобна. Юдо прескочи последните няколко стълби и се хвърли върху убиеца, запрашайки го в стената. После изскочи навън, в тъмната зловонна уличка и погледна към просяка.

– Негодник! – извика той. – Мръсен, лъжлив негодник!

Подлецът се оттегли навътре в ъгълчето си. Юдо намери пипнешком един камък и с всички сили го хвърли по просяка. Улучи го по главата и нещастникът се свлече със стон. Юдо зави зад ъгъла на уличката и затича към кръстопътя. Хлипаше и стенеше, докато гърдите му се опитваха да поемат въздух, а сърцето му биеше като барабан. Знаеше, че всичко е напрасно. Дотук имаше късмет, но къде щеше да отиде сега.

Внезапно видя редица въоръжени мъже в далечния край на площада. Застина на място и изкрещя предизвикателно. Нямаше да се даде жив. Още крещеше обиди, когато стрела от арбалет прониза бедрото му и го повали, стенещ и ругаещ, на паважа. Той се опита да я издърпа, но тя се беше забила дълбоко в плътта му и ужасната болка го накара да изстене. Нямаше да получи наградата, нямаше да се върне в Бордо.

Нямаше повече да се наслаждава на прекрасното вино! Чу тропот на ботуши по павирания площад, някой го срита в рамото и го претърколи по гръб. Капитанът на френската стража свали шлема си и коленичи до него.

– Е, ти беше дотук, мосю – промърмори той. – Дните ти на вино и веселие свършиха!

Вдигна облечената си в ризница ръка и силно удари английския шпионин по устата.

– Това е само началото на бедите ти, мосю! – изсъска французинът. – По твоя вина тази нощ изгубих двама добри бойци. – Той сграбчи Юдо за jakета и го изправи. – Хайде, тъмницата на Лувъра е наблизно, а и други искат да си поговорят с теб.

Лейди Елинор Белмонт седеше на ръба на леглото. Нежното ѝ лице беше бледо и изтощено, само на бузите ѝ се открояваха червени петна. Тя сплете пръсти и ги закърши, сякаш за да успокои обзелото я вълнение. Стана и отиде до ромбовидния прозорец. Беше прекрасен августовски ден – слънцето вече клонеше към залез и тишината в манастира се нарушаваше само от ясните птичи песни в дърветата зад стените му. Елинор спря и присви очи, взирайки се навън. Сигурна беше, че е видяла въоръжени конници между дърветата. Слънчевите отблясъци върху оръжията им бяха привлекли вниманието ѝ. Тя се притисна до стъклото, горящата ѝ буза се наслаждаваше на хладината му. Имаше ли някой отвън? Бяха ли дошли? Не, не се чуваше нищо освен бърборенето на монахините, докато минаваха през галериите за вечерня. Елинор въздъхна и реши, че отново е станала жертва на трескавото си въображение.

Огледа стаята. Всичко беше готово. Стегна се и пое въздух. Приятелят ѝ, който и да беше той, сигурно щеше да ѝ изпрати помощ. Скоро щеше да бъде вън от това затънтено място, да се върне при любимия си и да направи всичко възможно, за да спечели отново чувствата му. Едуард може и да беше Уелски принц и наследник на английската корона, но лейди Елинор смяташе, че е замесена от по-добро тесто. Не беше ли повтарял баща ѝ при много случаи, че Белмонт са от благороден произход, че са силни и упорити?

Щеше да загърби слуховете. Елинор се засмя рязко, после замръзна, дочула шум от стъпки в коридора отвън. Поклати глава.

– Разбира се – прошепна тя на себе си. – Лорд Едуард не би искал да ми навреди.

Зли хора твърдяха, че той желае смъртта ѝ, но тя не можеше да повярва. Разбира се, имаше и други, които сигурно го искаха – членовете на тайния съвет на принца – от тях можеше да очаква всичко, особено от вездесъщия сладкодумен Пиърс Гейвстън, който беше пленил сърцето на принца. Елинор тропна с крак при мисълта за него.

– Гейвстън, поклонникът на дявола! – изсъска тя. – Гейвстън, оръдието на Сатаната! Гейвстън содомитът!

Наложи си да се успокои. Ами останалите от сборището? Лейди Амелия Праудфут, игуменката, в чийто манастир беше затворена, и нейните две безмълвни сенки, сестра Франсис и сестра Катрин? Те не биха се спрели пред нищо, за да я задържат тук – отрова, кама, удушаване или внезапно падане...

Елинор се усмихна и обгърна тялото си с ръце. О, тя беше толкова предпазлива; внимаваше какво яде и пие, къде върви и учтиво отказваше всяка покана за лов. Все пак, усмихна се кисело тя, по време на лов често се случваха злополуки. Вярно е, че беше се разболяла, но това стана заради вредните течности в мозъка, породени от самотата и тревогите ѝ. Дори беше започнала да се отчайва, но точно тогава получи подкрепа. Преди няколко седмици намери съобщение в стаята си, скрито в малка кожена торбичка. Там пишеше да бъде покорна, да не се тревожи и да очаква по-нататъшни наставления в кухня дъб близо до Галилейската порта от другата страна на параклиса. Доброжелателят ѝ, който и да беше той, бе обещал да я освободи днес, затова беше наредила на компаньонката си да я остави сама и да отиде на вечерня. Само стариците, сестрите Елизабет и Марта бяха останали в крилото, докато лейди Амелия и нейните привърженички скоро щяха да се разположат в параклиса, триумфирайки с властта си. Внезапно тя чу как старата сграда изскърца под краката ѝ и се обърна. Говореше се, че манастирът е обитаван от духове. Със сигурност не беше подходящо жилище за млада жена, при това любовница на един от най-влиятелните мъже в страната.

Елинор се облегна, прехапала устни, после стана бързо, сложи наметало и се заигра с последния си подарък от принца – пръстен, украсен с огромен бляскав сапфир. Внезапно напрегна слух. Май беше чула още нещо, освен скърцането на стълбите. Отвън имаше някой. Чу тихи стъпки по галерията. Насам ли идваха? Погледна към вратата. Добре че беше заключена. Приглади косата си и сложи качулката. Искаше ѝ се сестра Агата да бъде тук. Може би беше глупаво, че я освободи. Звукът се повтори и тя замря като хипнотизирана. Гледаше как резето на вратата се повдига. Внезапно се уплаши, но беше твърде късно. Чу леко почукване

и разбра, че трябва да отвори.

Същия ден и други хора мислеха за лейди Елинор. Едуард, принц Уелски и фаворитът му Пиърс Гейвстън още веднъж се бяха скарали яростно заради нея, а после се сдобриха и решиха да се поразвлекат с лов. Бяха излезли от двореца Уудсток с войници, коняри, ловци и придворни. Ярка, живописна група, възседнала добре охранени коне, блестящи с червено-сините си покривала и сребърнозлатисти седла и чулове. Сред викове и тръбни звуци, под развети златоткани знамена, кралската ловна дружинка пое по прашните пътеки на Оксфордшър, лъкатушещи из обширните, неоградени житни поля, където кръстците бяха отрупани на високи купчини и селяните се трудеха, за да приберат реколтата.

Слънцето още блестеше силно в ясното небе. Тревата от двете страни на пътеката изглеждаше като жива от суетенето на полевки и мишки, бягащи от жътварите, огласяна от песните на шурците. Над ловците се носеха радостните трели на чучулига, а в далечните дървета косовете и дроздовете изливаха сърцата си в песен. Мургав парцалив мъж изскочи изневиделица на пътя. Черната коса се вееше като криле на гарван покрай изпитото му лице, дрехите по съсухреното му тяло приличаха на парцали. Принц Едуард вдигна ръка и кавалкадата спря.

Беше го познал веднага – лудият пророк, който през последните дни дебнеше край стените на двореца. Мъжът твърдеше, че е дошъл от Дяволската наковалня, гореща пясъчлива местност на юг от Средното море и сега мръсната му, парцалива фигура беше застанала неподвижно на пътя, а очите му горяха като жарава.

– Пазете се! – прокънтя гласът на пророка. – Чака ви смърт и позор! Пазете се от меката уханна плът на блудниците, които се излежават в пухените си постели и крещят от похот. – Огнените му очи отново проблеснаха, трепереща от гняв, костеливата му ръка се вдигна към небето. – Вие, сводници, които се наливате с вино от дълбоките чаши, пазете се! Самата смърт ще пречисти нравите ви! Помнете думите ми, тя броди из тези мрачни гори и скоро ще препусне насам на бледия си кон! Пазете се, блудници!

Облечените в коприна придворни зад принца се разсмяха превзето и се извърнаха. Лудият пророк огледа високия, рус принц, който седеше на коня под златистосиньото знаме на Англия и очите му се присвиха.

– Покайте се! – изсъска той. – Вие, младежи, които жадувате плътта си и намирате удоволствие в забранената любов!

Принцът се усмихна и докосна с ръката си, облечена в пурпурна

ръкавица, по-дребния си и мургав другар.

– Той говори за нас, Пиърс.

Свършените черти на женственото лице на гасконецца, с гладки мургави бузи и елегантно подстригана червеникаво-кафява коса, се изопнаха. Да, той приличаше на невинна девойка, ако се изключат очите му – изненадващо сини като пролетно небе, току-що измито от дъжда. Те бяха безизразни и твърди.

– Не мисля така, милорд – отвърна той.

Принц Едуард поклати глава и извади сребърна монета от кесията си.

– Да се обзаложим, Пиърс. Този човек би трябвало да говори за мен. – Той приглади мустаците си. – Да бъдем откровени, аз съм единственият тук, за когото си струва да се говори.

Пророкът изглежда го чу.

– Ти, Едуард, Уелски принц! – изрева той. – Син на велик баща, наследил името му, но не и величието му. Предупреждавам те, теб и твоя алчен мъжеложец Гейвстън, син на курва! – Гласът на пророка се снижи до шепот. – Сине на вещица, ти идваш от дявола и при него ще се върнеш. Внимавай, принц Едуард, не се обвързвай с него, защото цялата сатанинска армия преследва грешната душа на Гейвстън!

Принц Едуард тържествено кимна.

– Много интересно – заяви той. После се усмихна и протегна ръка. – Среброто ми, Пиърс.

Побеснял от гняв, гасконецът му подаде монета.

– Твоя светлост – прошепна той, – разреши ми да убия негодника.

– Не, Пиърс, не сега. Само ще подплашиш соколите и ще провалиш лова. – Той погали тъмната коса на младежа.

– Не ставай мърморко, Пиърс – прошепна той. – С всеки изминал ден все повече заприличваш на баща ми и на лейди Елинор.

Пророкът се отдръпна от пътя и лорд Едуард смушка коня си. Гейвстън се обърна и повика с пръст капитана на стражата.

– Убий негодника! – прошепна той. – Не, не веднага. Но преди да е остарял с още един ден.

Слънцето едва беше помръднало в небесата, когато тялото на лудия пророк, с прерязано от ухо до ухо гърло, беше захвърлено в мръсното благо сред гората, където потъна без следа. Час по-късно капитанът на наемниците се присъедини отново към кралската дружина, притаена сред високата, буйна папрат край пълноводната река. Войникът кимна на Гейвстън и той му намигна в отговор. После се усмихна и свали

качулката на сокола си, който неспокойно се размърда върху китката му, а звънчетата на ремъка му издрънчаха, като предупреждение за смъртта, която щеше да донесе в мекия, зелен полумрак.

– След като пролях кръв – прошепна Гейвстън, – мога да се наслажда на лова.

Той изчака, докато гончиите вдигнаха огромен рибар, който избяга от прикритието си и се издигна над дърветата. После вдигна ръка, погали любимата си птица и я пусна. Разперил тъмните си криле като ангел на смъртта, соколът полетя след плячката; издигна се високо в небето; отпусна се на вечерния бриз, после внезапно сви криле и полетя като стрела. Когато удари рибаря, той нададе силен крясък и куп пера се разхвърча във въздуха. Придворните ахнаха и заръкопляскаха, но внезапно замлъкнаха, когато старият рибар извърна дългата си шия, засили се и заби острата си човка дълбоко в тялото на сокола. Гейвстън гледаше безмълвен как соколът пада като купчина окървавени пера, докато рибарят се снишаваше, за да се скрие в тръстиките.

– Много необичайно – промърмори принцът. – Чувал бях за това, но го виждам за пръв път. – Той закачливо смушка фаворита си. – Пази се, Пиърс – прошепна Едуард. – Твърде високо се целиш. Към графството Корнуол и председателското място в съвета ми – но не сега! – Той вдигна пръст към устните си. – Не още, Пиърс. Какво ще кажат баща ми и лейди Елинор?

Гейвстън го погледна, чудейки се за пореден път дали наистина беше успял да измести тази кучка Елинор Белмонт от сърцето му. Принц Едуард отмести поглед. Щеше ли Гейвстън да разбере предупреждението, чудеше се той. Обичаше Пиърс повече от живота си, но не смееше да го издига по-нататък. Принцът погледна скришом фаворита си – Гейвстън имаше своите достойнства, но Едуард познаваше и тъмната му страна. Беше виждал малките восьъчни фигурки, които пазеше любимият му – едната с корона, представляваща краля; а другата – с малка алена пола, цветът на блудниците – представата на Гейвстън за лейди Елинор Белмонт. Принцът се взря в сянката на дърветата. Толкова много тайни, толкова много напрежение! Кога щеше да умре баща му? И най-вече кучката Елинор?

От високия прозорец на двореца Уудсток сър Амори дьо Краон, шпионин, убиец и специален пратеник на своя скъп господар Филип IV, наблюдаваше как ловната дружинка на принца се връща по лъкатушещия чакълест път към палата. За миг той се сети за лейди Елинор,

докато изучаваше фигурите на лорд Едуард и Гейвстън, които язدهа твърде близо един до друг и начело на всички, бъррейки весело. Дьо Краон погледна надолу. Не че харесваше лейди Елинон, но Гейвстън би убил с радост.

Той си пое дълбоко дъх, опитвайки се да овладее гнева си и вдигна поглед към небето. Денят клонеше към своя край. Появи се лек, пронизващ ветрец и разлюля знамената пред принца. Дьо Краон потръпна и се зави по-плътно с наметката си – с острите си, изсечени черти, червеникаво-кестенява коса и козя брада, французинът приличаше на любопитна лисица, дебнеща приближаването на плячката си. „Мили Боже“, беснееше той, „как ненавиждам Гейвстън!“ Син на издигнал се йомен (свободен селянин земеделец, задължен да съпровожда своя феодал по време на война. – (Бел. ред.)) и вещица от английската провинция Гаскония; осъдена и изгорена жива, окована с вериги за бъчва наред пазарния площад на Бордо. Какво трябваше да направи с фаворита? Преди да тръгне от Париж, господарят му, Филип IV, го беше завел в тайния си кабинет в Лувъра, драпиран с пурпурно кадифе, и му беше обяснил задачата. Седяха на маса, на която имаше само свещник с една свещ.

– Не забравяй, дьо Краон, херцогство Гаскония е в ръцете на Едуард, а по право би трябвало да бъде мое! – И Филип яростно стисна свещника. – Почти бях успял да си го взема – продължи той, – но се намеси Негово светейшество папата. Сега Едуард има Гаскония, а аз имам мирен договор.

Дьо Краон го наблюдаваше внимателно.

– Но както и да е – беше изсъскал господарят му, – аз възнамерявам да притежавам Гаскония, мирния договор и много повече. Според нареждането на Светия отец, Едуард I Английски трябва да се ожени за сестра ми и това е добре дошло, а некадърният Уелски принц трябва да се венчае за любимата ми дъщеря, щом тя навърши необходимата възраст. Ако това се случи, някой ден един от внуците ми ще седи на английския трон, а друг ще стане херцог на Гаскония. Така че, след време тази провинция, а може би и самата Англия ще стане владение на френската корона.

Тук Филип беше замълчал и облизал безкръвните си устни.

– Както и да е – продължи той, – всичко това се отнася до бъдещето, а сега има по-неотложни неща, които трябва да свърша. Ти ще отидеш в Англия, за да потвърдиш годежа на дъщеря ми, но ще настояваш името на Уелския принц да не бъде замесено в никакви скандали. Ще

трябва да отдалечи от себе си любимата си блудница, Елинор Белмонт. Иначе... – на лицето на Филип изгря една от редките му усмивки. – Ще бъда принуден да се обърна към Светия отец, договорът ще бъде анулиран като недействителен и войските ми след седмица ще завземат Гаскония. Принцът може и да се съгласи – чух, че се е уморил от онази жена – и тогава ми се отваря трета възможност.

И Филип беше прошепнал най-тайните си заповеди на ухото на дъо Краон.

Сега френският пратеник си ги спомни и се усмихна. Може би трябваше да използва тази възможност. Той възбудено стисна юмруци – ако успееше, можеше да си върне не само на Едуард Английски, на глупавия Уелски принц и любовника му, но и на мастър (средновековно обръщение към мъж от по-високо потекло, впоследствие обръщение към всеки мъж, преминало в по-късния си вариант „мистър“ – (Бел. ред.)) Хю Корбет, своя стар съперник и враг.

ВТОРА ГЛАВА

Хю Корбет, старши писар и главен шпионин на Едуард Английски, сънуваше кошмар. Стоеше под разлистените клони на един от брястове-те край манастира Годстоу в Оксфордшър. Лятното слънце все още грееше, но цареше призрачна тишина, ненарушавана дори от птичите песни. От един клон на съседното дърво висеше тяло със счупен врат и клюмнала на една страна глава, напомнящо на древно жертвоприношение или на картата на Смъртта в таро. Корбет искаше да се извърне, но не можеше. Погледът му беше прикован в прозорците на манастира, които приличаха на слепи очи. Потръпна. Нито звук не нарушаваше ледената тишина, освен суетното кряскане на безразличните пауни с жестоки очи и далечното, едва доловимо пеене на монахините.

В кошмара си Корбет прекоси пищна зелена морава. Сенките зад него го тласкаха да върви напред. Не долови никакъв признак на живот, докато вървеше по чакълената пътека към голямата порта на манастира, която зееше полуотворена. Бутна я и влезе в студената, тъмна сграда. Двете редици свещи, които блещукаха в мрака и изпълваха тихата зала с танцуващи сенки, образуваха пътека, която водеше към началото на стръмно каменно стълбище. Там, сякаш заспала, лежеше млада жена с извърнато настрани лице. Бледата ѝ като слонова кост буза се показваше изпод качулката. Корбет бавно се приближи, коленичи и обърна тялото – ръцете на жената изпляскаха като криле на паднала птица. Той повдигна качулката, очаквайки да види лицето на Елинор Белмонт, бившата любовница на принца, но изпадна в безмълвен ужас, когато видя, че това беше съпругата му Мейв. Някъде далеч над него в тъмната сграда тих подигравателен смях го възнагради за откритието. Корбет подскочи и се събуди, облян в пот, в собствената си спалня в имението Лейтън.

Дишайки тежко, той седна под зластистосиния балдахин между резбованите колони на огромното си легло. Рамката на прозореца вибрираше под силните пориви на вятъра и Корбет се замисли дали просто е сънувал или е бил посетен от някое мрачно нощно видение. Бързо погледна надясно, но жена му Мейв спеше дълбоко и сребристорусата ѝ коса беше разпиляна като ореол върху дългата възглавница. Той се приведе и лекичко я целуна по челото. Самотният зов на ловуваща сова и предсмъртните писъци на някакво животно, които долетяха изпод

сянката на дърветата, възвърнаха мрачното му настроение.

Корбет стана, облече робата си и запали свещ с огнивото. Приближи се бавно до тежката, плътна завеса, която скриваше отсрещната стена на спалнята и я дръпна. Светлината на примигващата свещ накара бродериите по нея призрачно да оживеят. Писарят натисна скритата ръчка и ламперията лекичко се завъртя на смазаните си панти, разкривайки входа към тайния му кабинет. Тази квадратна, варосана стая беше неговата обител, мястото, където можеше да остане сам, за да мисли, да крои заговори и да планира мерките срещу враговете на краля, в страната и в чужбина.

Той се протегна и усети как болка прободe рамото му там, където преди месеци един престъпник беше забил камата си. Корбет беше оцелял, излекуван от Мейв, от шест месеца негова съпруга и вече бременна във втория. Той се усмихна – това беше повод да бъде щастлив, но не и тук – в тази тъмна стая. Едуард I Английски му беше дал имението Лейтън, на границата на Есекс, заради заслугите му, но и като отплата за усилията му да изгради шпионска мрежа в Англия, Шотландия, Франция и Ниските земи (Low countries (англ.) – обединено наименование на днешните Холандия, Белгия и Люксембург – (Бел. прев.)). Корбет с радост беше приел предизвикателството, но сведенията, които получаваше, пораждаха други проблеми – усещаше, че е посял ветрове и е на път да пожъне бури.

Писарят запали кръстосаните факли, прикрепени с железни скоби на стената и отиде до изящно резбованото дъбово писалище; тайните, които криеше в секретните му чекмеджета и отделения, бяха източник на сегашните му грижи и тревога. Вдигна една плоча, измъкна връзка ключове, запали свещниците, седна и отключи тайното отделение.

Извади писмото на краля, което беше получил предишната вечер, докато с Мейв вечеряха в голямата мрачна зала на долния етаж. Беше кодирано, но Корбет вече го беше разшифровал. Взе перо от подноса с принадлежности за писане, приглади парче пергамент и започна да съчинява отговора си. Меморандум, който имаше за цел по-скоро да проясни собствените му мисли, отколкото да информира краля.

1. Крал Едуард е стар, погълнат от борбата срещу шотландските бунтовници, а се опитва да защити и териториите си във Франция. Кралската хазна е празна. Единствената възможност на краля да оцелее е мирният договор, наложен от Папата, в който задължително условие е женитбата на Уелския принц с невръстната дъщеря на Филип IV.

2. Уелският принц е некадърен, развейпрах и може би содомит.

Обсебен е от Гейвстън Магъосника и мрази баща си. Отчуждението между баща и син е непреодолимо. Кралят би искал да прогони Гейвстън, но това може да доведе до гражданска война, което ще бъде в полза на шотландците и със сигурност ще докара французите.

3. Филип IV поиска отстраняването на Елинор Белмонт и лорд Едуард с радост се съгласи. Елинор е под домашен арест в манастира Годстоу, място, което принцът може да контролира от близкия си дворец в Уудсток.

4. Верни ли са слуховете, че лейди Елинор е страдала от гръдна болест и принцът ѝ е пратил лекарства? И ако е така, лекарства ли са били наистина или отрова?

5. Миналата неделя лейди Елинор Белмонт не е отишла с монахините на вечерня, нито е вечеряла след това в трапезарията. Наредила на компаньонките си да я оставят сама. В сградата на манастира, където са разположени стаите на лейди Елинор, не е имало никой по време на вечерната служба, с изключение на две възрастни монахини – сестра Елизабет и сестра Марта. След вечерня всички монахини се събрали в трапезарията, както обикновено. Щом приключили с вечерята (както също е обичайно), майката игуменка и двете ѝ заместнички, сестри Франсис и Катрин обиколили главната сграда, минали през отворената врата и намерили лейди Елинор Белмонт с наметка и качулка на главата на най-долната стълбищна площадка. Заявили, че е счупила врата си при падане, но качулката не била отметната.

6. Паднала ли е лейди Елинор Белмонт? Ако е така, защо дрехите ѝ не са били в безпорядък? И защо старите монахини не са чули шума от падането и виковете ѝ? Ако е паднала, къде е отивала или откъде се е връщала? Било ли е самоубийство? В докладите пишеше, че напоследък страдала от меланхолия.

Корбет почеса бузата си с перото, заслушан с едно ухо във воя на вятъра, който бродеше като призрак между дърветата. Клоните шумоляха, един от тях непрекъснато почукваше по прозореца. Корбет потопи перото в синьозеленото мастило. Била ли е убита лейди Елинор? И ако е така, от кого? От лорд Едуард? Той е бил наблизо, в двореца в Уудсток. От лорд Гейвстън, който също е бил там? Или от двамата заедно? А може би е била убита от някого в манастира? От завист или по заповед на някой друг. На французите? В момента тяхно посланичество беше в Англия, водено от стария враг на Корбет, Амори дьо Краон.

Корбет захапа кокалчетата на ръката си. Дьо Краон, изпълняващ неговата длъжност във френския кралски двор, беше опитен и хитър

човек, който не обичаше Едуард Английски, нито неговия старши писар. Французите щяха да бъдат много доволни, ако избухнеше скандал, който да опозори английската корона. Белмонт някога беше любовница на Уелския принц, но беше отстранена от двора, така че те нямаха изгода от смъртта ѝ. Разбира се, Гейвстън би могъл да заеме мястото ѝ, но французите нямаха доказателства, че връзката му с младия принц е нещо повече от почтено приятелство. И все пак, ако дьо Краон обвинеше принца или Гейвстън в убийство, Филип можеше да реши, че сватбата се отменя, мирният договор щеше да бъде анулиран като недействителен и англичаните щяха да бъдат въввлечени в скъпа и кървава война. Корбет взе перото и отново започна да пише.

7. Има сведение от шпионин в Есекс, че Уелският принц се е оженил тайно за лейди Елинор Белмонт. Беше ли това друго основание за принца да убие бедното момиче?

Внезапно му стана студено. Корбет не си правеше илюзии – и принцът и неговият баща бяха еднакво безмилостни и егоцентрични.

8. Още едно съобщение от Юдо Тайлър, английски шпионин, дебнеш в сенките на Лувъра. Беше го изпратил преди седмица, но след това беше изчезнал. А съобщението беше твърде загадъчно – член на семейство Монфор бил някъде в Англия.

Тревогата на Корбет нарасна. Преди четиридесет години, осем години преди самият той да се роди, Едуард I (по това време Едуард в все още престолонаследник, но води войските срещу бунтовника Симон дьо Монфор, който е пленил баща му, крал Хенри III – (Бел. ред.)) потушил яростно въстание, предвождано от граф Симон дьо Монфор. Кралят, който едва не изгубил короната си, разгромил армията на графа при Ившъм. Дьо Монфор бил убит и Едуард наредил да насякат тялото му и да нахранят с него кралските кучета. Оцелелите от бунта на Монфор избягали в чужбина и при всяка възможност изпращаха убийци срещу английския крал и неговото семейство. Враждата продължаваше вече години. Преди известно време кралят беше използвал самия Корбет, за да разкрие едно от тези тайни сборища. Шпионинът потърка лицето си като си спомни тъмната страст на Алис, водачката им. Кой ли беше този нов убиец, чудеше се той, и къде ли се намираще в този момент?

– Хю! Хю!

Корбет вдигна поглед. Мейв стоеше на вратата, увита с една от наметките му. Въпреки тревогите си, той не можеше да не се възхити от красотата ѝ – сребрилата коса, кожата, която блестеше като полирано злато в светлината на свещите и прекрасните синьовиолетови очи,

натежали от сън.

– Какво зяпаш, мъжо? – попита тя.

– Знаеш много добре – промърмори той.

Стана, угаси свещите и я поведе обратно към спалнята.

– Хю, какво правиш? – Мейв се отскубна и втренчи мрачен поглед в него. – За Бога, посред нощ е! Събуждам се, а леглото ми е студено и теб те няма. – Тя се усмихна, остави наметката да се свлече на пода и го прегърна през кръста. – Заради писмото на краля е, нали? Заради случилото се в Годстоу?

Той въздъхна дълбоко.

– Да, и утре трябва да отида там. Веднага щом Ранулф се върне.

Тя го накара да седне на леглото до нея.

– Жената е била убита, нали?

Корбет кимна.

– Боя се, че е така.

– И ще обвинят краля?

Той потърка лицето си.

– Смятам, че ще стане така. Ако избухне скандал, Бог знае какво ще се случи. – Хвана ръката ѝ. – Мейв, от четиридесет години в Англия няма гражданска война. Но смъртта на лейди Елинор може да разпали нова.

Тя потръпна и се мушна под дебелиите завивки.

– Хю, едва ли ще откриеш убицеца посред нощ!

Той мрачно се усмихна.

– Може би няма да успее дори и на светло!

Ранулф, бивш затворник от Нюгейт, понастоящем личен прислужник на Хю Корбет, зави с коня по напечената от слънцето пътека, която водеше към имението Лей-тън, точно когато камбаната на селската черква заби за молитва. Обърна се и загледа селяните, които приведени из полята събираха житните снопи и ги товареха в големи двуколки. Дочуваше смях, песента на жена, която приспиваше детето си, а от време на време вятърът донасяше виковете на децата, които играеха на брега на потока, докато родителите им прибираха реколтата.

Ранулф беше ходил до канцлерството в Лондон по поръчка на господаря си, както и до някои златари в Полтри. Беше посетил и сина си, прекрасния плод на една от любовните му връзки. Ранулф беше доволен, че момчето с всеки изминал ден започва да прилича все повече на него – същата остра червеникава коса, пълни устни, луничаво лице, чип

нос и дръзки, пронизващи зелени очи. Детето се беше родило преди няколко месеца, посред зима и Корбет беше убедил Ранулф да го даде на осиновители на Треднийдъл стрийт. Отначало прислужникът се беше съгласил, но после промени решението си, взе си го обратно и веднага го изгуби. Когато една пищна, едрогърдеста прислужница в кръчмата привлече погледа му, той просто остави бебето и отиде да се забавлява, а после се прибра, напълно забравил за малкия вързоп, който беше поверил на жената на кръчмаря. Затова послуша съвета на Корбет и върна детето на отчаяните му осиновители.

– Добро решение – промърмори си сега Ранулф.

Обичаше момчето, но никога не можеше да си спомни къде го е оставил. Внезапно забърбори катеричка, птичка излетя от храстите прешип и ръката му веднага посегна към камата. Не се чувстваше на място в провинцията, градът му липсваше и мечтаеше Корбет да се върне в къщата им на Бред Стрийт, но новата съпруга на господаря му, Мейв, беше променила живота им. Ранулф изстена наум. Той желаше повечето жени, които се изпречваха на пътя му. Всъщност, намираше всички жени за привлекателни, независимо от положението или възрастта им. Ако не си струваше да бъдат прелъстени, те поне бяха чудесен обект за добродушните му шеги и задявки.

Мейв беше по-различна. Ранулф се боеше от нея. От проникателните ѝ сини очи, които сякаш четяха всяка негова мисъл; от умелото ѝ ръководене на делата на господаря му – независимо дали трябваше да закупи земя или да спечели благоразположението на стария крал с каменното лице. Когато Мейв беше с него, Хю се отпускате, дори се усмихваше. Ранулф разкърши гръб, докато насочваше коня си към вратите на имението. Тя беше променила Корбет. Господарят му все още беше по-таен и необщителен, но по-уравновесен, по-спокоен и по-пресметлив. Преди Корбет работеше за канцлерството и изпълняваше лични поръчки на краля. Сега всичко се беше променило. Той се държеше, сякаш му харесваше да интригантства и създаде шпионска мрежа, която обхващаше Рим, Авиньон, Париж, Лил, Единбург и Дъблин.

Ранулф смушка коня и се заслуша в шумовете на гората, както Мейв го беше учила. Поклати глава. Би дал една златна монета, за да чуе виковете на лондонските амбулантни търговци и улични продавачи, жизнерадостните крясъци на чираците и дрезгавите провиквания на собствениците на сергии. Тук беше прекалено открито, въздухът беше твърде чист и винаги съществуваше опасността да те накарат да вършиш физическа работа. Нямахме войници, които да измами на игра с

фалшивите си зарове, нито нечестна игра на дама. Нямаше красиви момичета, с които да се задяваш и най-вече, нямаше я мистрес Семплър, сластолюбивата млада съпруга на застаряващия търговец на вълна.

Ранулф се усмихна доволно като котка, изяла сметаната. Предишната вечер си беше прекарал приятно, утешавайки милата дама в отсъствието на съпруга ѝ. Сети се как изглеждаше бялото ѝ, гладко като коприна тяло, зряло и пищно, докато стоеше пред него само по чорапи и воал. Отново изстена, тихо изруга и насочи коня си към тучната поляна пред вратата на имението, разпръсквайки ленивите овце, които пасяха там.

Но той никога не падаше духом за дълго – в крайна сметка господарят му сега беше собственик на препълнени хамбари и плодородни ниви, пък и винаги можеше да се престори, че е свършил много работа в Лондон и да получи възнаграждение. Докато слизаше от коня, облиза устни и придоби тъжно изражение. Беше репетираше речта си. Щеше да представи нещата в най-лошата им светлина, изтъквайки премеждията и капаните, на които се е натъкнал, докато е изпълнявал заповедите на господаря си... Но изобщо не беше подготвен за онова, което го очакваше. Корбет седеше в облицованата с дъбова ламперия зала с наметало, ботуши и шпори, а един слуга изнасяше пълните му дисаги. Ранулф очакваше най-лошото, когато видя усмивката върху лицето на господаря си.

– Бог да те благослови, Ранулф! – възкликна той. – Чаках те. Отиваме в манастира Годстоу в Оксфордшър. Как е онова малко ангелче, синът ти?

Ранулф долови сарказма в гласа на господаря си и се усмихна. Корбет обичаше малкия Хю, но често го наричаше чудовище и истински син на баща си – от острата коса до вродената му способност непрекъснато да прави бели.

– Ами, мастър, както се очакваше – отвърна Ранулф, съзирайки Мейв да идва от библиотеката. Изглеждаше прекрасно с простичката си бяла пребрадка и дългата, тъмnochервена рокля, привързана на шията със сребристорбели панделки, макар ефектът малко да се разваляше от тежкия колан около наедрялата ѝ талия, на който висяха повечето от ключовете за къщата. Както обикновено, Мейв изглеждаше сериозна, но Ранулф забеляза палавите искрици в очите ѝ.

– Добре ли си прекара в Лондон, Ранулф?

Точно се канеше да я излъже, когато срещна очите ѝ.

– Да, госпожо.

– Никакви забавления и пороци, нали?

– Не, разбира се – промърмори Ранулф. – Само тежък труд.

Той отмести поглед, но Мейв продължи с разпита. Щеше да разбере за мистрес Семпълър, независимо от неговото желание, затова Ранулф измърмори някакво извинение и потърси спасение в стаята си. Изми лицето си в легена, пререди багажа си в нови дисаги, събирайки каквото намери от вещите си в обичайния безпорядък и слезе по страничното стълбище пред входа на имението, където един коняр беше довел отпочинали коне и товарно пони. Вътре Мейв беснееше под назидателното слово на Корбет заради тормоза ѝ върху Ранулф.

– Ще ти липсвам ли? – попита той, рязко сменяйки темата и я придържа към себе си.

– Не – подразни го тя.

– Ще се погрижиш ли за оградата на дългата ливада?

– Не, ще я досъборя.

– Ами за разхлабените летви на хамбара?

Мейв поклати глава.

– Ще ги изгоря заедно с част от хамбара. И когато отец Мартин пак започне да се оплаква, че паството му използва гробището като игрище, ще му кажа да иде да се обеси. А пък след това – тя поклати глава – един Бог знае какво ще направя.

Корбет я притисна и страстно я целуна.

– Тогава ще се сбoguвам с теб, жено.

Той ѝ намигна, усмихна се и се промъкна през вратата към оседлания кон.

Корбет и Ранулф пътуваха на север, минаваха през малки селца, или по-скоро махали от схлупени колиби със сламени покриви, скупчени край някоя църква или имение. Жътвата скоро щеше да свърши. Когато гледаше нивите с избуяли високи и златисти жита, разделени от зелените поля и тесните торфени ивици, Корбет се сещаше за младостта си. Самите колиби не бяха по-големи от тази на баща му, със стени от измазан плет и малка градинка, в която да отглеждаш лук, зеле, чесън и арпаджик.

Конят му се препъна и той изруга. Ранулф тайно се възхити на репертоара на господаря си, който включваше някои от най-мръсните псувни, които беше чувал. По пътищата имаше огромни дупки, запълнени с клони или засипани с пръст, която щеше да бъде отмита при първия по-силен дъжд. Спряха в един селски хан, за да хапнат змиорка

със сос и да пийнат няколко глътки от силния местен ейл. Кръчмата беше пълна с мъже и жени, селяни, соколари, ловци, прислужници от конюшните, пекари, пивовари, готвачи и кухненски помощници. Те се тълпяха, за да пийнат от хубавия ейл, смесвайки се с овчарите и свинарите, като закачаха и щипеха перачките и млекарките, дошли да разменят клюки или да привлекат вниманието на любимия си.

Седнал в ъгъла, Корбет изслуша разказа на Ранулф за положението в Лондон, преди тихичко да му съобщи какво ги очакваше в манастира Годстоу. Лицето на Ранулф преbledня. Гейвстън и лорд Едуард бяха два пъти по-опасни от стария крал; особено Гейвстън – злобен и влиятелен лорд, чието присъствие се усещаше и в съда, и в града. За пръв път от коледната служба прислужникът затвори очи и от сърце се помоли господарят му да не се провали и да не изгуби кралското благоволение. Корбет беше уязвим заради враждата между краля и жестокия му наследник. Ако не угодеше на Едуард, той щеше да усети неблагоприятното положение му, но Уелският принц беше неуравновесен като птица, която се опитва да лети само с едно крило. В един миг той беше приятен събеседник и се държеше като обикновен човек, а в следващия – гледаше от цялата висота на положението си. Гейвстън беше още по-лош – беше си направо опасен. Ранулф обичаше господаря си, макар тайно да си присвояваше някоя и друга монета и наум да се надсмиваше на надутото му държане, но ако Корбет изпаднеше в немилост, той щеше да го последва. Той се изправи и поръча още една половница ейл на прислужницата с мазна престилка, за да успокои страха, който свиваше стомаха му.

– Всички знаят за Елинор Белмонт! – възкликна той. – В Гилдхол (Страда, в която заседавал Съветът на гилдиите – (Бел. ред.)) и в Сейнт Пол'с говореха за нея.

Ранулф погледна въпросително господаря си. Корбет се изправи и отмести очи от продавача на реликви, който току-що беше влязъл в кръчмата с торба стока.

– Кого смятат за виновен?

– Обвиняват принца и дори стария крал.

– Какво друго се говори, Ранулф?

– Че принцът обича Гейвстън повече, отколкото съругът обича жена си. Старците говорят за нова гражданска война, а оръжейниците и майсторите на стрели имат много работа.

Корбет кимна и отново се облегна на пейката. Шпионите му бяха докладвали същото – изглежда навсякъде из страната могъщите лордове се бяха заели да постегнат замъците си, събираха провизии и оръжия

срещу възможна обсада. Щеше ли да има война? Може би отговорът се криеше в Годстоу.

Корбет погледна към вратата и видя, че е започнало да се смрачава, затова продължиха пътуването си, оглеждайки се бдително, докато язדה на север по стария римски път към Оксфордшър. По-рано през деня пътят беше оживен от търговци, студенти в окъсани дрехи, шарлатани и от време на време някой монах, който пътуваше с преносимия си олтар от село на село. Корбет знаеше, че когато вечерта се спусне, въпреки душната лятна жега, пътят става опасно място. Горите и пустите блата бяха населени от хора, които няхаха земя и живееха извън закона, мръсни, коварни създания, облечени в дрипи, обезобразени от всички рани и болести, съществуващи под слънцето. Те плякосваха пътниците и се хвалеха с делата си, съобщавайки на пребитите си и ранени жертви, че са били ограбени от Голата глава, Кървавите кости, Робин Злия, или каквото име си бяха измислили. Корбет докосна меча и камата си и добил известна увереност, смущка уморения си кон в лек галоп.

Късно през нощта пристигнаха в село Уудсток, което се намираше между двореца и манастира. Наеха си стая в кръчмата „Бикът“, която се намираше в края на селото, до гората. Корбет пестеше парите си – стаята им беше на тавана, обзаведена със сламеник върху дървени магарета, който щяха да споделят с Ранулф, заедно с вълнената му завивка; сандък, маса и два стола. Бяха им обещали кана разреден ейл сутринта, овесена каша и вечеря. Пъпчивият кръчмар се съгласи също така да прибере и нахрани конете им.

След като господарят му си легна, Ранулф слезе в кръчмата с малката торбичка стоки, които винаги носеше в подобни селски райони – няколко стъкленици, пълни с оцветена вода и намачкани цветчета, косми от сварено рижо куче, сушена и стрита кожа от главата на мъртвец, смесена с мазнина. Тези и други специалитети той продаде на кръчмаря и клиентите му като лекарства за всички известни болести на света. Доволен, че поне е възстановил част от загубите на господаря си, той им прибра парите, промъкна се отново горе и заспа сън на праведник на рѝба на леглото.

А смъртта отново бродеше в манастира Годстоу. Възрастната сестра Марта превърна част от просторната си стая в импровизирана баня, отделена с параван. Готвачките носеха големи пръстени кани и напълниха дървената вана с гореща вода. Сестра Марта искаше да изглежда безупречно. Сигурна беше, че майката игуменка много ще се

заинтересува от онова, което щеше да ѝ каже.

Беше съблякла кафявата си вълнена роба, поръбена със синьо – униформата на нейния орден „Дъщерите на Сион“ и нагласяше паравана по-плътно край ваната само по бяла ленена риза. След като се увери, че вратата на стаята е заключена и резето пуснато, тя взе чашата с вино и жадно отпи.

Искаше ѝ се да има от парфюмирания сапун, внесен от Кастилия, който ухаеше така приятно. Беше го използвала преди три месеца, когато се беше къпала за последен път за великденските празници.

Сестра Марта докосна косата си и усети колко са мазни сивите ѝ къдрици. Стана, смучейки венците си и малките ѝ черни очички се втренчиха в пространството. Да, трябваше да изглежда отлично пред лейди Амелия – искаше да ѝ направи впечатление с прозорливостта и ума си, а не да бъде отпратена като бърлива старица, която си въобразява разни неща. Не искаше някоя от онези кучки, сестрите Франсис и Катрин, да оборят думите ѝ като трескава фантазия на застаряващия ѝ ум. Не, сестра Марта беше видяла нещо необичайно през нощта, когато беше умряла кралската блудница и щеше да го използва, за да извлече изгода за себе си – сладкиши, ленени чаршафи или по-големи порции в трапезарията. В крайна сметка го заслужаваше, толкова години служеше на ордена.

Сестра Марта свали ленената риза и влезе във ваната, отпусайки нашареното си от вени старческо тяло в топлата вода. Отпусна назад глава, но рязко се изправи, когато Смъртта почука на вратата ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

Корбет и Ранулф пристигнаха в Годстоу късно сутринта, точно след като трупът на удавената сестра Марта беше покрит с чаршаф и отнесен в дома на покойниците – малка тухлена постройка, разположена до манастирската черква. Двамата ездаци изучаваха постройките, сгъшени в началото на обрасла с гора низина. Пред тях се намираше висока двукрила порта, а по-нататък, до отвесната куртина (стена или преграда, свързваща две укрепления. – (Бел. прев.)), беше страничната вратичка – така наречената Галилейска порта, която водеше към гората.

Корбет потупа коня си и той неспокойно се размърда при звука на манастирската камбана, която призоваваше послушниците от полята зад стените на обяд. Манастирът представляваше голяма постройка от жълт камък, изкопан от местните кариери. Главната сграда, на два етажа, беше построена във вид на квадрат около манастирския двор. Зад нея се намираше църквата, с покрив от червени плочи и две камбанарии. Корбет разпозна и другите сгради – лечебницата, спалните на послушниците, помещението за събрания на манастирското ръководство над трапезарията, къщата на игуменката от другата страна на църквата и най-отзад, сгъшени до стените – пивоварната, пещта и други външни постройки. Царство на спокойствие, размисъл и молитви, помисли си Корбет. Трудно му беше да го възприеме като място, затънало в кръв и интриги.

– Ранулф – обърна се той към прислужника си, – Годстоу е манастир за жени, които са се посветили на Бога. Дръж се прилично и помни, че нищо няма да е такова, каквото изглежда. Впрочем, какво носеше в торбата, която свали снощи в кръчмата?

– Нищо, мастър – погледна го Ранулф с невинно ококорени очи.

Корбет изсумтя и те препуснаха надолу по хълма към главния вход. Ранулф дръпна звънеца и ритна страничната врата. Върлинест мъж с бяло като сняг лице, мътни очи и червен като главня нос отвори малката вратичка и излезе, като я притвори зад себе си.

– Какво искате? – рязко попита той. Изглежда мургавото лице на писаря, забеляза скъпия подплатен жакет, вълнения панталон и испанските ботуши за езда и добави по-учтиво: – Искам да кажа, по каква работа идвате?

Двама войници със златистосините униформи на Уелския принц, въоръжени с мечове и ками, застанаха зад него. Лицата им бяха скрити

зад забралата на коничните им шлемове.

– Разкарайте се! – извика единият от тях. Олюляваше се леко и дори застанал зад Корбет, Ранулф усещаше миризмата на ейл.

Корбет пришпори коня, извади крак от стремето и притисна пазача към стената.

– Казвам се Корбет – обяви той тихо. – Хю Корбет, старши писар в канцлерството и специален пратеник на краля в манастира Годстоу. Държа се учтиво с вас, но лошите ви маниери ме отвращават. А сега – обърна се той към пазача, – или ще отвориш вратата, или ще убия някого от вас. Да пречиш на работата на кралски пратеник е държавна измяна.

Корбет махна крака си и двамата войници побягнаха като зайци, докато Червеният нос бързо отключи една от големите врати и ги поведе навътре. Дори не спря да я заключи след тях, толкова бързаше да им покаже конюшната. След това един от войниците, мърморейки несекващи извинения, ги отведе до жилището на игуменката.

Очевидно слухът за разправията при вратата вече беше стигнал до лейди Амелия, защото тя ги очакваше в хладната си стая на горния етаж. Стените бяха боядисани в синьо, дървеният под – лъснат, а на овалните прозорци имаше стъклописи. Игуменката седеше в средата на помещението на любимия си стол, който наподобяваше трон. Когато Корбет влезе, тя се изправи и му протегна изящната си ръка за целувка.

– Добре дошъл, мастър Корбет. Чухме, че си дошъл, извини ни за посрещането. – Тя се усмихна неискрено. – Напоследък идват толкова много любопитни. Смъртта на лейди Елинор непрекъснато привлича посетители. Но, както казах, ти си добре дошъл, мастър Корбет. Мислех, че негово величество ще изпрати... – Гласът ѝ заглъхна.

– Някой по-високопоставен от писар ли, милейди?

Тя кимна.

Корбет погледна високомерното лице, обградено от бялата кососана пребрадка – пронизващите очи, арогантния нос и тънките устни. Лейди Амелия ухаеше на парфюм, билки и още нещо – тежък, натрапчив аромат. Тази жена, помисли си Корбет, би убила, ако са заложили честта или гордостта ѝ. Тя не обърна внимание на отговора му, а учтиво представи двете си заместнички, които седяха от двете ѝ страни като кучета-пазачи – сестра Франсис, висока, слаба и суха, с жестоки очи, кисело изражение и сгърчени устни и сестра Катрин – хубава, пълничка и дяволита, с весело лице и чувствена уста, макар очите ѝ да приличаха на черни камъчета върху розовото лице. Лейди Амелия посочи стол на Корбет,

после плесна с ръце и един прислужник донесе чаши с малвазия (десертно вино, произведено за първи път в Гърция, а впоследствие и на о-в Мадейра. – (Бел. ред.)) и чиния захаросани плодове. На Ранулф не обърна внимание и го остави да стои прав зад господаря си. Той преглътна гордостта си, докато изучаваше монахините. По дяволите, каква нечестива троица бяха те! Сестра Катрин привлече вниманието му – тя внимателно изучаваше Корбет и непрекъснато облизваше устни с розовото си езиче. В себе си Ранулф се усмихна – виж я ти палавницата, помисли си той и се размечта какво би станало, ако беше с нея в някоя малка, уютна стая. Игуменката се намести удобно и си позволи лека усмивка, преди да си вземе от сладките.

– Какви са заповедите на негово кралско величество? – попита тя.

– Негово величество иска изчерпателно обяснение за смъртта на лейди Елинор.

Лейди Амелия направи гримаса.

– Скърбим за смъртта на лейди Елинор, както и за тази на нещастната сестра Марта. Една от монахините – добави тя бързо, забелязвайки учуденото изражение на Корбет, – беше намерена удавена във ваната си тази сутрин. Помни, мастър писарю, в разцвета на живота ни, смъртта ни дебне.

– Да, но зависи как точно идва смъртта.

– В случая с лейди Елинор, като злополука.

Корбет намести колана си и се настани по-удобно.

– Страдаше ли тя от меланхолия? – попита той.

– Малко. Често са я чували да се моли да бъде излекувана от болестта си. Имаше заболяване на гърдите. Сестра Катрин? – обърна се тя към жизнерадостната си заместница.

Пълничката монахиня сви рамене, сякаш отърсвайки се от някакъв блян.

– Лейди Елинор – поде тя, – имаше болни гърди. Принцът ѝ изпрати лекарства.

– Лично ли ги донесе? – попита Корбет.

– О, не.

– Имала ли е посетители?

– Разбира се, че не! – отсече лейди Амелия. – Това е манастир, а не хан!

– Ами лекарствата – защо принцът се е загрижил толкова?

– Принцът е грижовен човек.

– Откъде знаеш?

– Баща ми беше иконом в двореца му.
– Ето защо са те направили игуменка.
– Естествено. – Усмивката на лейди Амелия угасна. – Но бях одобрена и от епископа, и от общността.

Корбет забеляза как сестра Франсис стисна устни в тихо, но изразително опровержение на думите ѝ.

– А лекарствата?

– О! – обади се сестра Катрин. – Предписани са от лекар в Лондон и приготвени от най-добрия аптекар.

Лейди Амелия забеляза проблисък на съмнение в очите на писаря и си наложи да се усмихне по-искрено. Трябваше да бъде предпазлива в отговорите си. Бяха я предупредили за този любопитен писар, за бързите му въпроси и репутацията му на неподкупен. Да, той не беше просто дребен чиновник. С гарвановочерна коса, язвително изражение и умни очи, той сякаш не вярваше на нищо от това, което му беше казала. Може би нападението беше най-добрата защита. Тя щеше да бъде рязка като него.

– Внимавай, мастър Корбет, принцът може да е приключил връзката си с лейди Елинор, но ѝ мисли доброто. Лекарствата бяха отвари, а не отрови.

Тя щракна с пръсти и сестра Катрин отиде до малкия шкаф, обкован с желязо, откъдето извади една торбичка и я подаде на игуменката. С приковани върху Корбет очи, тя отвори кесийката, изсипа част от белия прах вътре върху дланта си и го облиза с върха на езика си, като прочисти устата си с глътка вино.

– Ето, мастър Корбет, взех от същото лекарство, което принц Едуард изпрати на лейди Елинор и не умирам.

Корбет се намръщи.

– Много добре. Ти ли намери тялото?

– Да, след вечерня. С монахините отидохме в трапезарията да се подкрепим, както е обичайно, преди да си легнем. Аз и двете ми помощнички влязохме в сградата на манастира през главния вход. В коридора беше тъмно, гореше само една факла. Открихме лейди Елинор в подножието на стълбите. – Игуменката погледна право към Ранулф, сякаш за пръв път забелязваше съществуването му. – Изглеждаше заспала – промърмори тя.

– Но как може жената да е паднала по стълбите, без качулката от главата ѝ да падне? – попита Корбет.

– Чух доста излишни забележки по този въпрос – рязко отвърна

лейди Амелия. – Просто беше здраво пристегната.

– И никой ли не я е чул да пада?

– Нямахте кой да я чуе.

– Освен сестри Марта и Елизабет? И едната от тях е вече мъртва.

– И двете бяха съвсем глухи! – отсече лейди Амелия.

– Какво стана после?

– Изпратихме пазача в Уудсток, за да съобщи на принца.

– И какво направи той?

– Милорд Гейвстън дойде, за да се увери, че всичко е наред, доколкото беше възможно при тези обстоятелства. Остави пари за погребението и ни предаде нарежданията на принца лейди Елинор да бъде погребана тук. – Тя сви рамене. – И това беше всичко.

– Беше ли прегледано тялото от лекар?

– Не, пък и защо? Лейди Елинор беше мъртва.

– Коя беше най-близката приятелка на покойната?

Лейди Амелия се усмихна триумфиращо, сякаш беше спечелила точка.

– Чудех се кога ще ми зададеш този въпрос.

Тя кимна към сестра Франсис, която излезе и се върна почти веднага, придружена от друга монахиня. Новодошлата застана на вратата. Корбет можеше да прецени само височината ѝ, тъй като лицето и тялото ѝ бяха скрити от пребрадката и униформата.

– Мастър Корбет, мога ли да представя сестра Агата?

Монахинята пристъпи и Корбет учтиво се изправи. Чу как Ранулф рязко си пое дъх зад него. Сестра Агата беше красавица. Кожата на лицето ѝ беше розова, очите – големи, спокойни и изпълнени с весели искрици и добро настроение. Беше нежна, мила и благоприлична. Ръката ѝ беше хладна и суха и когато Корбет я целуна, усети уханието на тялото ѝ – свежо и приятно, с дъх на лятна роза. Лейди Амелия изглежда се наслаждаваше на смайването на Корбет.

– Какво очакваше, мастър писарю?

– Нищо, милейди.

Сестра Агата внимателно го изучаваше. „Дали ми се присмива?“, чудеше се Корбет. Сестра Франсис беше донесла столче, появило се сякаш от небитието и по настояване на лейди Амелия сестра Агата седна, така че и писарят можеше да заеме отново мястото си.

– Искал си да ме разпиташ, мосю? – Гласът ѝ беше нисък, със звънлив френски акцент.

– Да, милейди. Била си приятелка на лейди Елинор?

– Така е.

– В една стая ли спяхте?

– Не, покоите на лейди Елинор заемаха един цял коридор в сградата. Лейди Амелия ме избра за нейна компаньонка, но аз спях при другите сестри.

– Била си избрана за компаньонка?

– Лейди Елинор си я избра – намеси се лейди Амелия.

– И как се чувстваше лейди Елинор в деня преди смъртта си? – попита Корбет младата монахиня.

– Много весела, но и доста потайна. Настоя да отида на вечерня, но отказа да ме придружи.

– А обикновено идваше ли?

– О, да.

– И когато я остави, тя беше още жива?

Младата монахиня погледна Коберт косо, давайки му знак с поглед, че иска да му каже още нещо, но не тук.

– Разбира се – отвърна тя. – Като икономка отидох по-отрано в църквата, за да подготвя олтара. Сестро Франсис, ти ме видя там преди вечерня.

– Лейди Амелия, кога Елинор Белмонт е била видяна жива за последен път?

Игуменката замълча, сложила пръсти върху устните си.

– Видели са я точно преди вечерня. Стариците – сестри Елизабет и Марта. Ключкарствали в една от стаите си, която гледа към пътеката за параклиса. Видели лейди Елинор да минава оттам, отивала към Галилейската порта.

Корбет вдигна ръка, за да я спре и се опита да си припомни разположението на манастира. Вдясно от сградата се намираше черквата, скрита зад групичка дървета и няколко пристройки, а зад нея бяха стената и Галилейската порта. Той се усмихна.

– Просто си припомням какво видях. Моля, продължавай. Разкажи ми за двете сестри, които са я видели.

Игуменката сви рамене.

– Сестра Елизабет отвори прозореца си и я попитала дали всичко е наред. Лейди Елинор се обърна, усмихнала се, махнала им с ръка и каза, че отива на разходка. Тогава за последен път са я видели жива.

– Сестра Агата, какво мислиш, че е станало? – попита Корбет.

Монахинята направи гримаса и вдигна чаровно рамене, но отново го предупреди с очи.

– Мисля, че е отишла на разходка, върнала се е по време на вечерня, спънала се е по стълбите, паднала е и си е счупила врата. Горкичката!

– Но може ли да се умре на място от такова падане?

Корбет чу как Ранулф неспокойно се размърда зад него и внезапно осъзна, че прислужникът му бавно върви през стаята към малките сребърни фигурки, наредени върху златен поднос на шкафа. „О, Боже“, по-моли се писарят наум. „Моля те, Ранулф, не тук и не сега!“

– Напълно възможно е – обади се за пръв път сестра Франсис. Гласът ѝ беше остър и убедителен. – Разбирам малко от медицина. Когато една жена страда от гръдна болест, костите ѝ се изсушават, защото течностите в тялото ѝ пресъхват. В подобен случай едно падане може да бъде съдбоносно.

Корбет премина към най-важния въпрос. Подобно на добър стрелец, беше оставил най-смъртоносния си изстрел за накрая.

– Значи лейди Елинор е била видяна за последен път близо до църквата в неделя преди вечерня – каза той. – Сестра Агата, в добро настроение ли беше тя, когато я остави? – Младата монахиня кимна. – Видели са я сестри Елизабет и Марта.

– Да – прекъсна го лейди Амелия, – както и пазачът. Той също я видял да минава покрай църквата преди вечерня, докато влизал през Галилейската порта.

Корбет прочисти гърлото си.

– Лейди Амелия, трябва да ти задам този въпрос с пълномощията, дадени ми от закона – напускала ли си ти или някоя друга сестра църквата по време на вечерня, след вечерня или по време на вечерята?

– Не!

– А ти, сестра Агата?

– Тя също! – обади се решително сестра Франсис. – Беше в сакристията преди вечерня. Аз бях с нея. – Тя погледна презрително младата монахиня. – Винаги трябва да наглеждам сестра Агата, защото отговарям за запасите и съдовете. – Корбет забеляза, че младата монахиня се изчерви. – Сестра Агата понякога е доста разсеяна, нали, скъпа?

Момичето отбягна погледа ѝ.

– Може ли да видя трупа? – попита Корбет и рязко се изправи. – Лейди Амелия, трябва да видя тялото. Кралят настоява за това.

Игуменката отметна глава потресена.

– Каквато и да е била преди това, когато умря, лейди Елинор членуваше в нашия орден – отвърна тя.

– Милейди – Корбет осъзна, че Ранулф вече беше много близо до сребърните фигурки, – също така тя беше поданичка на краля и е загинала при загадъчни обстоятелства. Ако настояваш, ще ти покажа заповедите си.

Игуменката въздъхна.

– Трупът ѝ е в дома на покойниците – отвърна тя тихо. – Намира се до църквата. Сестра Франсис, сестра Агата, заведете госта ни дотам.

Ранулф въздъхна с облекчение. Беше действал точно навреме и две от сребърните фигурки сега внимателно бяха скрити под жакета му. Когато Корбет кимна учтиво на игуменката и последва монахините навън, прислужникът тръгна след него. Излязоха на заслепяващата слънчева светлина; Ранулф подритваше буци пръст, Франсис и Агата се движеха леко и безшумно като сенки.

Монахините поведоха двамата мъже по тревата между красивите сгради от пясъчник към църквата. Зад нея, близо до стената и в края на прашната пътека се намираше домът на покойниците, изграден от червени тухли.

От време на време Корбет спираше да зададе на сестра Франсис някой и друг въпрос за Годстоу. Тя учтиво промърморваше нещо и се опитваше да продължи, но писарят беше настойчив и поддържаше разговора, докато се оглеждаше наоколо. Прислужници бързаха край тях, а наблизко няколко послушници окопаваха лехите с розови храсти и спретнатите участъци, засадени с билки.

Корбет си пое дълбоко дъх, отпусвайки се на топлината на слънцето, полузаслушан в гукането на дивите гълъби в гората. Зад него, под стрехите на църквата, лястовиците мелодично чуруликаха край стените. Сестра Франсис, макар и сдържана, беше готова да отговори на всичките му въпроси. През цялото време тя наблюдаваше мълчаливата Агата. Корбет долови предупреждение в очите на възрастната монахиня – помладата сестра не биваше да казва нищо повече, отколкото изискваше възпитанието. Корбет погледна още веднъж към синьото небе и се приближи до Франсис.

– Всичко това са лъжи, нали? – попита той рязко. – Досега само ме лъжете. Нещо не е наред. Какво е то, жено? – Без да обръща внимание на стреснатата сестра Агата, той мълчаливо се наслаждаваше на притеснението на помощник-игуменката при това открито предизвикателство. – Имам пълномощията да раздавам правосъдие. Лейди Елинор не е паднала, нали?

Сестра Франсис отстъпи назад, лицето ѝ се набръчка като сушена

смокиня, а клепачите ѝ трепкаха, докато търсеше отговор.

– Може да си прав, сър – промърмори тя. – Смятам, че лейди Елинор може да се е самоубила. Игуменката се опитва да скрие това. Нещо тежеше на лейди Елинор, но лейди Амелия не иска да приеме, че е било самоубийство, за да не я държат отговорна... знаеш какво може да се случи, ако се докаже, че е било така.

Корбет я изгледа с каменни изражение. Сестра Франсис повиши глас.

– Лейди Елинор няма да може да бъде погребана на осветена земя. Това ли искаш, писарю? Да захвърлят тялото ѝ в някой плитък гроб на кръстопът, за да не намери нещастната ѝ душа никога покой? Така глася църковните закони.

Корбет посочи към пътеката.

– Това ли е домът на покойниците?

– Да – отсече тя. – Върши си работата.

Корбет нареди на Ранулф да го изчака отвън и отвори незаключената врата. Вътре беше хладно, влажно, миришеше на земя и на нещо гнило. Писарят затвори вратата зад себе си. Усети как сянката на смъртта надвисва над собствената му душа. Подскочи, когато един прилеп, подплашен от шума, разпери тъмните си криле над наклонените греди и раздражено изцвърча. През малко прозорче високо в стената проникваше оскъдна светлина. Две тънки восъчни свещи бяха запалени до обикновените брястови ковчези, всеки поставен на собствени подпори. Корбет отиде до по-близкия от тях, повдигна газеното було и отстъпи при вида на сбръчканото старческо лице, което се появи под него. Очите и устните бяха полуотворени, виждаше се синьо-черната вътрешност на устата. В мъждукащата светлина на свещите старицата сякаш се канеше да стане. Корбет си спомни, че игуменката му беше казала за възрастната монахиня, умряла рано тази сутрин. Пое си дълбоко дъх, покри я отново с воала и се приближи до другия ковчег.

Както беше обичаят, капакът още не беше сложен – това щеше да стане непосредствено преди погребалната служба. Воалът вече беше отметнат и Корбет затаи дъх при вида на студената красота на младата жена. Тя имаше сребристорусата коса на Мейв и съвършени черти. Корбет си помисли, че щом лейди Елинор е мъртва от шест дни, манастирът не е пожалил средства за най-добрите балсаматори, за да запазят тялото ѝ до погребението. Той прошепна кратка молитва, искайки прошка от духа на мъртвата жена. Свали воала още по-надолу, взе свещта и разгледа гърлото на мъртвата. В основата му, от двете страни имаше малки

жълтеникави петна. После Корбет изцяло отдръпна воала и едва не изпищя от ужас, когато зад него внезапно прокътня глас:

– Какво правиш, човече?

Писарят се обърна. Свещеникът, който се молеше, коленичил до долната част на ковчега, се беше изправил, стискайки здраво ръба му. Разкривеното му от гняв лице го караше да прилича на демон в мъждивата светлина. Темето му беше обръснато, очите му бяха скрити под гъсти вежди. Устата и брадичката му бяха решително издадени. Той гневно изгледа Корбет.

– Попитах какво правиш.

Ръката на писаря посегна към ножа, когато свещеникът заобиколи ковчега.

– Остави камата! – каза той дрезгаво. – Или така ще те цапна по главата, че има да ме помниш!

Корбет не отдръпна ръката си от дръжката.

– Кралят ме изпрати тук. Казвам се Хю Корбет.

– Хич не ме е еня кой си и защо си тук. – Свещеникът посочи към трупа. – Макар да беше кралската курва приживе и греховете ѝ да са като на Вавилонската блудница, отнасяй се към нея с уважение.

Монахът млъкна, когато Корбет извади ножа си. Вратата зад тях се отвори и задъханият Ранулф нахлу в помещението.

– Спокойно! – извика писарят, когато монахът се извърна. – С отеча имаме работа.

Прислужникът му колебливо затвори вратата.

– Отче – продължи тихо Корбет, – не искам никого да оскърбя. Но съм изпратен тук официално, за да прегледам тялото. Кой си ти?

Монахът си пое дълбоко дъх.

– Отец Рейнар, свещеник от местната църква и с благословията на епископа, капелан на това затънтено място. – Той кимна, без да сваля поглед от Корбет. – По-добре свършвай тогава.

Писарят се върна при горната част на ковчега и отново отметна воала, като отдели специално внимание на синините от двете страни на шията. Забеляза следа от пръстен върху дясната ръка. Отиде при долната част на ковчега и отметна тъмната рокля, в която беше облечен трупът. На средата на десния прасец също имаше вече жълтееща синина. Зад Корбет свещеникът дишаше тежко. Възможно най-тактично писарят прегледа останалата част от тялото и за пръв път, въпреки маслата и мехлемите на балсаматорите, долови лъх на разложено. Той тихичко прошепна молитва и отново се върна при трупа на старата монахиня.

Огледа го под строгия поглед на монаха, после внимателно го покри с воала и безмълвно отиде до вратата. Зад него свещеникът угаси свещите и го последва навън. Въпреки топлото слънце, Корбет почувства студени тръпки да лазят по гърба му от онова, което беше видял.

– Това е Долината на смъртта – произнесе отец Рейнар, който внимателно го наблюдаваше.

Корбет го огледа. Сега той не изглеждаше толкова ядосан. Макар и среден на ръст, от него лъхаше сила, сякаш изсмукана от дъбовете и плодородната тъмна почва. Лицето му беше сурово, макар писарят да забеляза бръчици от смях, които смекчаваха фанатизма в печалните очи.

– Познаваше ли лейди Елинор? – попита го Корбет.

– Да, беше мила дама, макар и блудница.

Свещеникът се огледа и очите му се присвиха, когато видя сестра Франсис да стои с Ранулф в началото на пътеката.

– Това е зло място – промърмори той с ъгълчето на устата си. – Не се заблуждавай, писарю. Сатаната идва и поглъща душите, чиито тела ще горят в търбуха му цяла вечност.

– Ами лейди Елинор?

– Злочеста играчка на принцове. Сега, когато е мъртва, смили се над душата ѝ, Христе.

– Как смяташ, че е умряла?

– От собствената си ръка, разбира се!

Монахът продължи:

– Може би тъмните сили, които обитават това място, са разстроили ума ѝ. – Той посочи към стената на манастира и полираната колона, която стърчеше на метър и половина от земята. – Виж това, писарю – символът на Приап (гръцки бог на плодородието, олицетворение на мъжката потентност – (Бел. прев.)). Казват, че в древни времена това било светилище, олтар на някакъв дърен, кръвожаден бог.

Корбет проследи погледа му. Камъкът беше гладък и блестеше на слънцето. Усмихна се. Нямаше съмнение какво олицетворява и беше чудно как монахините са позволили подобен езически символ да остане в манастирските земи. После отново погледна свещеника.

– Още не си ми казал, отче, какво правеше при покойните?

– Молех се. Молех се Христос да се смили над душите на тези две нещастни жени, както ще се моля и за теб. – Той погледна мрачно писаря. – Повярвай ми, преди да си приключил тук, сигурно ще имаш нужда от молитвите ми.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Корбет се присъедини към Ранулф и сестра Агата.

– Виждам, че сте се запознали с отец Рейнар – каза тя. – Добър човек е, макар и доста краен. Предполагам, че е мърморил за колоната.

Корбет кимна.

– Сестрите го смятат за безвредна магия, но като всички мъже отец Рейнар смята, че жените са лекомислени създания и лесно могат да изпаднат под влиянието на един камък.

– Къде отиде сестра Франсис? – попита Корбет по-рязко, отколкото възнамеряваше.

Младата монахиня палаво се усмихна.

– Каза, че си има по-важна работа, отколкото да пристъпва от крак на крак, чакайки разни писари. – После стана сериозна. – Не искаше да ви обиди. Покани ви да останете и отиде да приготви стаята за гости. Ще ни гостувате, нали?

Корбет погледна Ранулф.

– Като стана дума за пристъпване от крак на крак, ако заобиколиш манастира, близо до конюшните ще намериш каквото ти трябва.

Прислужникът му почервения от притеснение.

– Мислех, че не си идвал преди в Годстоу, мастър.

– Не съм, но когато влязохме, забелязах един коняр да бърза в тази посока, а малко по-късно да се появява с облекчение, изписано върху лицето. Тръгвай! После се погрижи за багажа ни!

Той изчака, докато Ранулф се отдалечи толкова, че да не може да ги чува.

– Сестра Агата, не искам да злоупотребявам с пълномощията си, но бих искал да разпитам и другата монахиня, сестра Елизабет. – Той посочи към дома на покойниците. – Току-що видях трупа на приятелката й.

– Разбира се – усмихна се сестра Агата. – Сигурна съм, че майката игуменка е съгласна.

Тя го поведе покрай покоите на игуменката към предната част на главната сграда, после по широкото стълбище към преддверието – огромно, зловещо пространство, заето почти изцяло от голямото дървено стълбище с тъмни перила от двете страни.

– Тук умря лейди Елинор – прошепна сестра Агата и посочи едно място в подножието на стълбите.

– Как беше открита? – попита Корбет. – Искам да кажа, в какво положение беше тялото ѝ?

– Всъщност не знам. Намери я майката игуменка и изпрати да ме повикат от трапезарията. Когато пристигнах, те бяха нагласили тялото в по-приличен вид.

– Какво си помисли, когато я видя за пръв път?

– Че е припаднала.

Корбет забеляза, че младата монахиня отмести поглед и вдигна белия си, дантелен маншет към очите. Той нежно сложи ръка на рамото ѝ.

– Съжалявам. Иска ми се да можех да ти помогна...

Сестра Агата се обърна, очите ѝ потрепнаха като две тъмни пеперуди и срещнаха неговите. Тя промърмори някаква благодарност и като вдигна полите на роклята си, поведе Корбет нагоре, давайки му възможност да се наслади изцяло на прелъстително покращащите се бедра и елегантните ѝ, тънки глезени. Когато изкачиха стълбите, тя зави вляво по дълга мрачна галерия и спря пред огромна, обкована с метал врата.

– Сестра Елизабет! – извика тя и почука настоятелно. – Имаш посетител, мастър Корбет.

– Влез, влез!

Гласът беше дрезгав и пронизителен. Сестра Агата бутна вратата и Корбет влезе в голяма, но мрачна стая, осветявана само от слабата слънчева светлина, идваща от разделения на малки квадратчета прозорец, който гледаше към манастирския двор. Корбет долавяше слабите звуци от дейността на малката общност; работниците, които се връщаха от полето; цвиленето на конете от конюшните и бърбенето на монахините, които се припичаха на слънце преди да дойде време за служба.

Стаята беше обзаведена със скъпи вещи и макар времето все още да беше топло, тук бяха донесени мангали с пукащи въглища. Покрай стените имаше шкафове, през чиито витрини се виждаха украсени с филигран сребърни и златни бокали и чинии. Корбет благодари на Бога, че Ранулф не е с него: пръстите сигурно биха го засърбели близо до толкова много богатство. В единия ъгъл имаше преса за дрехи и през хитроумно изработените ѝ врати се виждаха рокли, наметки и други дрехи, които подсказваха, че сестра Елизабет е жена, посветена толкова на външния свят, колкото и на отвъдния. В другия ъгъл имаше легло с балдахин, с поръбена с кожа покривка, резбована облегалка за главата, снежнобели възглавници и завивки в червеникавокафяво и сребристо. Корбет беше чувал за разкоша в някои религиозни институции, но никога не го беше виждал с очите си. Погълнат от обстановката, писарят не беше

забелязал дребната фигура, седнала до един от мангалите.

– Кой си ти, сър?

Бледото, пухкаво личице под тежката кестенява коса беше едновременно ядосано и разтревожено.

Корбет приближи и се вгледа в сестра Елизабет. Тя отвърна на погледа му; малките ѝ очички напомняха набучени в тесто зърна касис, а лицето ѝ беше напрегнато и кисело, сякаш непрестанно надушваше неприятна миризма. Корбет се усмихна и в замайваща проява на учтивост направи поклон, на който биха завидели повечето от професионалните придворни.

– Госпожо – започна бавно той, – стоята, твоята особа... ако не бях сигурен в обратното, щях да си помисля, че се намирам в присъствието на кралицата.

Сестра Елизабет засия от удоволствие, остави бродерията си и подкани с жест Корбет да седне на малкото тапицирано столче до нея. След такова ласкателство, тя стана мека като глина в ръцете на му. Писарят ѝ разказа накратко живота си, като излъга, че негова далечна роднина винаги говорела с възхищение за Годстоу и смятала да помоли игуменката да я приеме тук. На свой ред сестра Елизабет, всъщност словоохотлива старица, погълна историята като жаден чаша вода. Заговориха за миналото и пъргавият ум на Корбет насочи разговора в желаната от него посока.

Естествено, най-много от всичко сестра Елизабет се интересуваше от здравето си и последва литания за болезките и страданията ѝ, дълга колкото псалм, затова обсъдиха различни еликсири – как конска кръв, смесена с косми от невестулка, е сигурен лек срещу ревматизъм и че прах от копито на лос лекува и най-силната мигрена. Най-после Корбет насочи разговора към съдбата на лейди Елинор. Сестра Елизабет стисна устни, сякаш беше най-добре осведомената по въпроса и най-накрая сподели ценното си мнение.

– О, да – възкликна тя. – Лейди Елинор имаше толкова силно възпаление на гърдите, че лорд Едуард ѝ изпрати специални прахове.

– Според слуховете – прекъсна я Корбет – това е било отрова.

– Глупости! – възрази с треперещия си глас старата монахиня. – Игуменката и сестра Агата ги опитаха и нищо лошо не им се случи – добави тя тъжно, сякаш би желала да е обратното.

– А какво беше настроението на дамата – попита Корбет. – Беше ли меланхолична?

– О, да, горкичката. Изоставена от любовника си, тя скърбеше за

него.

– Мислиш ли, че смъртта ѝ е била нещастен случай?

– Би могло. Коридорът беше тъмен, а ти си видял колко са стръмни стълбите. Вечно се оплаквам от тях.

– Видя ли тялото ѝ?

– Да, да. Изглеждаше сякаш е заспала, като се изключи синината на шията ѝ и неестествено изкривената глава.

– Но не смяташ, че е било злополука, нали? Как би могла да падне по стълбите? Дори и в тъмното, сигурно ги е познавали добре.

Старата монахиня навлажни устните си и се приведе към него.

– Прав си. Може да се заключи само едно – прошепна тя и се наведе толкова близо, че главите им почти се допираха. – Самоубийство – изсъска тя.

Сърцето на Корбет отчаяно замря. Пак същата теория!

– Тогава защо е била облечена и с качулка на главата? – попита той.

– А и някой би трябвало да чуе вика ѝ или шума от падането по стъпала-та. Все пак, с покойната сестра Марта сте били там.

– О, да – монахинята се облегна назад триумфално. – Но си легнахме. Винаги го правим, след като някоя послушница ни донесе храната. Пък и сградата е стара, скърца и стене през цялото време.

Корбет отчаяно прехапа устни. Ако не са могли да чуят лейди Ели-нор да пада, как можеше да е толкова сигурна, че никой не е влизал в сградата? Но имаше ли значение? Едва ли лейди Елинор би оставила ня-кой да се промъкне в стаята ѝ.

– Но качулката от главата ѝ изобщо не е била разместена – направи той още един опит.

Очите на монахинята се присвиха и Корбет усети, че ако продължи да настоява, ще пробуди съмненията ѝ.

– Не знам защо хората продължават да клюкарстват за това! – Отсе-че сестра Елизабет. – Тук е толкова студено и влажно. Обичайно е в есенните вечери дамите да се обличат по-дебело.

– И вие я видяхте? – попита той усмихнат. – Със сестра Марта, Бог да я прости.

– Точно така. Сестра Марта беше при мен. Често идваше тук. Оби-чахме да седим и да гледаме как сестрите се приготвят за вечерня. – Тя посочи към прозореца. – Оттук. Онази вечер – сестра Елизабет се раз-мърда и напъха един сладкиш в устата си толкова бързо, че Корбет едва го видя – седяхме тук и видяхме лейди Елинор да минава. Беше си сло-жила качулката и завиваше зад църквата. Извикахме я и тя се обърна.

Каза ни, че отива на разходка и ни помаха.

– Сигурна ли си?

– Разбира се. Обърна се и помаха с ръка.

– И сестра Марта също ли я видя?

– О, да.

– А сестра Марта беше твоя приятелка?

– Да. Помагах на бедното създание. Тя беше дъщеря на обикновен йомен – добави тя покровителствено.

– Кой?

– Сестра Марта. Образованието ѝ не беше завършено, затова често ѝ помагах. Имаше какво да научи за духовния живот, а аз с удоволствие ѝ давах съвети. – Старата монахиня поклати глава. – Винаги ѝ казвах, че трябва се смири, да се моли повече.

– А сега тя е мъртва.

– Да, Бог да я прости. Аз открих тялото ѝ.

Корбет се приведе напред.

– И как се случи?

– Умът на бедната старица беше объркан. Искаше да види игуменката, каза, че знаела нещо за смъртта на лейди Елинор. Казах ѝ, че трябва да се изкъпе и да се облече подходящо. – Тя леко се усмихна. – Сестра Марта не беше особено постоянна в хигиенните си навици.

– Какво знаеше за смъртта на лейди Елинор?

– Говореше за нещо, което е видяла. „Sinistra, non dextra“ – имитира я тя. – „Лявата, не дясната.“ Не знам какво е имала предвид, така че не ме питай. По едно време ми се стори, че твърде дълго се къпе, затова отидох да я видя. Вратата на стаята не беше заключена и аз влязох. – Старата монахиня замълча с престорено съжаление. – Сестра Марта беше във ваната; краката ѝ стърчаха навън като две тънки пръчки, а лицето ѝ беше под водата.

– Забеляза ли нещо необичайно?

– Не, нищо, освен че едва не се подхлъзнах, когато изтичах навън. Имаше водна пътека чак до вратата.

– А нещо друго?

– Не – отсече тя. – Какво би трябвало да има?

Корбет съчувствено поклати глава и деликатно обърна разговора отново към копитото от лос и кръвта от невестулка, преди да се сбогува с най-гържествени обещания, че ако сестра Елизабет би била така добра да го приеме, той със сигурност ще я посети отново.

След като тя с благодарност го увери, че е така, писарят затвори

вратата, върна се до стълбищната площадка и с един поглед отхвърли предположенията на монахинята. Ако лейди Елинор беше искала да се самоубие, нямаше нужда да се хвърля по стълбите. Един скок от прозореца или дори през парапета на галерията щеше да бъде също толкова успешен. Корбет стигна по притъмнените коридори до покоите на лейди Елинор – поредица от свързани помежду си големи стаи, заемащи една-та страна на коридора. Вратата не беше заключена, но той не откри нищо интересно, тъй като всички мебели и вещи вече бяха изнесени. Въздъхна и слезе на пръсти долу. Беше се надявал сестра Агата да го чака, но видя само една облечена в сиво послушница да шета в подножието на стълбите. Той бавно приближи главния вход.

– Мастър писарю!

Корбет си позволи да се усмихне лекичко, преди да се обърне.

– Какво има, сестра Агата?

– Добре ли мина разговорът със сестра Елизабет?

– Да.

– Чудесно.

Корбет забеляза, че младата жена се беше изчервила.

– Толкова рядко имаме посетители – объркано каза тя.

Корбет тръгна обратно.

– Мъчно ми е за теб, лейди, обгърната от присъствието на смъртта.

Мога само да си представя колко самотна си и как скърбиш.

– Утре е празник – дръзко го прекъсна тя. – В местната църква. Жътва е. Трябва да отида при отец Рейнар за нафора – винаги настоява да използваме безквасните пити, които прави сам. Пътищата са...

– Лейди – меко я прекъсна Корбет, – за мен ще бъде чест да те придружа.

Сестра Агата тихичко го поведе обратно към къщата за гости, която беше от другата страна на манастира и го въведе в приятна, удобна стая с няколко мебели. Ранулф вече разопаковаше дисагите им. Сестра Агата ги остави с думите, че кухненската прислужница ще им донесе храната тук, тъй като правилата забраняваха посетители в трапезарията. Корбет седна на леглото и си събу ботушите. Изчака стъпките на монахинята да заглъхнат в далечината, преди да проговори.

– Е, Ранулф, какво мислиш?

Прислужникът му се свлече на леглото срещу него.

– За дами, които са толкова загрижени за другия свят – подигравателно каза Ранулф – те май се интересуват прекалено много от този. Да му се не види, господарю! Че те си живеят като истински принцеси!

– А за смъртта на Лейди Елинор?

– Мисля, че всички лъжат и го знаят. Майката игуменка може да е арогантна крава, но също е много изплашена.

– Друго?

– Помощничките й – сестрите Франсис и Катрин – се мразят. Забеляза ли, че почти не се поглеждат? – Ранулф направи гримаса. – А ти какво мислиш, мастър?

– Смятам, че лейди Елинор не е паднала по стълбите. Ако беше така, цялото й тяло щеше да е в синини, докато сега имаше само две на врата и една на крака. Била е убита някъде другаде и трупът ѝ е бил поставен в подножието на стълбите, за да наподоби злополука. Мисля също – добави той тихо, – че старата монахиня е била убита във ваната си, защото е видяла нещо, макар един Бог да знае какво всъщност се е случило.

Корбет легна и се опита да подреди бъркотията от факти в главата си. Една прислужница им донесе купи с горещ бульон, малки бели хлебчета и студено месо от фазан, гарнирано с различни зеленчуци и билки. След като се нахраниха, Ранулф отиде на разходка и се върна възхитен от богатството и разкоша, които беше видял. Корбет се загледа в тавана. Чудеше се как е Мейв. Можеше ли да се справи сама? Щеше ли да се справи с управителя и с бирника? Утре трябваше да се събере съдът на имението – Джон Хейуд молеше за отпуск, защото щеше да жени дъщеря си в съседното село. Уилям Атууд искаше да изпрати сина си на училище. Зайчарят Хик беше нарушил нарежданията да се използва мелницата на имението и беше смлял житото си у дома. Можеше ли Мейв да се справи с тези проблеми? Навън притъмня. Очите на Корбет натежаха. Чуваше лая на ловуваша лисица, както и шумоленето на Ранулф, който се приготвяше за лягане.

– Ранулф! – промърмори той. – Моля те, постарай се да върнеш по някакъв начин сребърните фигурки на майката игуменка.

– Да, мастър.

На другата сутрин Корбет стана рано, пробуден от манастирската камбана. Изми лицето и ръцете си в дълбоката медна купа, поставена върху масата, облече се и събуди Ранулф за ранната утринна служба. Въздухът беше изпълнен с мъгла, докато Корбет вървеше към малката ферма на територията на манастирските земи. Чуваше лакомото сумтене на гладните свини; един селянин се провикна към синовете си да оставят мотиките и кирките и да отиват на църква. Монахиня с натежало от сън и бяло като сирене лице говореше с една от послушниците,

натоварена с дрънчащи кофи, която току-що беше издоила кравите. Друга послушница, повдигнала роклята си, с навити над лактите ръкави, които разкриваха мургави, здрави ръце, бавно се отдалечаваше от кладенеца с преливащи ведра във всяка ръка, а до нея босоного, мърляво момиче караше стадо съскащи гъски обратно към курника.

Корбет излезе през отворената Галилейска порта и тръгна по сухата, прашна пътека, която се извиваше край манастира. Пое си дълбоко въздух, наслаждавайки се на приятния аромат. В гората отсреща росата още капеше от клоните на дърветата; кукувици, диви гълъби и дроздове пееха утринната си песен в тъмнозеления полумрак. Камбаната на манастира отново заби, отвличайки го от онази част от деня, която най-много обичаше. Писарят си пое дълбоко дъх, поглъщайки свежия утринен въздух. Прекрасна утрин, която му навяваше мисли за Лейтън. Той затвори очи, наслаждавайки се на покоя, докато се настройваше за предстоящите проблеми – трябваше да помни, че спокойствието на Годстоу прикрива мрачна, съдбоносна тайна, която заплашва самия крал.

Корбет отвори очи, потърка наболата си брада и като си обеща да се обръсне при първа възможност, отиде да подбере сънливия Ранулф.

Ако манастирът тънеше в разкош, то църквата би направила чест на всеки граф или благородник. Стените бяха покрити със сцени от слизането на Христос в ада, където освобождаваше нещастните души от ръцете на грозни демони, които изглеждаха още по-страшни заради кърва-вочервените си тела, покрити с черни кичури косми. Църквата се разделяше от тежка дървена врата, изцяло покрити с изящно резбовани ангели, светци и сцени от Стария и Новия завет. Докато минаваха през нея, майката игуменка величествено като епископ се запъти към трона си, посочвайки им пейката, където трябваше да седнат. Корбет се поклони и смъмри Ранулф, за да престане с мърморенето си за наглостта на някои жени.

Писарят седеше и се оглеждаше – виждаше пред себе си троновите на монахините, всеки в отделна дъбова ниша, с пейка и молитвено столче. В дъното се намираще мраморният олтар с цвят на слонова кост, сега покрит със скъпи тъкани. От двете му страни имаше тежки сребърни свещници със свещи от пчелен восък. Слънцето, което нахлуваше през малкия кръгъл прозорец, караше скъпите чаши и потири да сияят с почти ослепителен блясък. Корбет чу шум и се обърна. Селяните от фермата влизаха в църквата. Според обичая те не можеха да бъдат допуснати по-навътре от кораба, затова коленичиха в своите мръснозелени, кафяви или ръждиви дрехи върху покрития с плочи под.

Корбет ги оглеждаше и се връщаше назад във времето, сякаш те бяха призраци от собственото му минало. Баща му и майка му, прости селяни, някога бяха коленичили така, принудени от кралските закони и Божиите заповеди да стоят отвъд дървената преграда. Имаха право само да гледат свещеника отдалеч, да изслушат проповедта му и да изучават картините, окачени край тях за духовното им израстване.

Издрънча звънче и отец Рейнар, в златисточервени одежди, излезе от сакристията и отиде до олтара. Застана в подножието на стъпалата, направи кръстния знак и започна встъпителния псалм:

– И ще се приближа до Божия жертвеник, до Бога на радостта и на моето веселие!

Корбет изучаваше монахините от двете страни, наблюдаваше напрегнато всяко лице поотделно. Повечето от тях бяха дебели, добре охранени и самодоволни. В копринената си униформа и поръбен с дантела воал, лейди Амелия се оглеждаше с цялото високомерие на благородничка; лицето на сестра Агата изглеждаше спокойно и съсредоточено в молитвата; макар Корбет да видя как тъмните ѝ като маслини очи се стрелкат към него. Забеляза палавото ѝ изражение. Сега отец Рейнар беше изкачил олтарните стълби и стоеше под златистосиния балдахин, увиснал на кадифени шнурове от конзолните греди на покрива. Тайнството беше осъществено, Христос беше призван да се въплъти в хляба и виното. Корбет се размърда неспокойно в края на службата, когато отец Рейнар се качи на дървения амвон за проповедта си, отпуснал ръце върху огромния орел с разперени криле.

– Проклети бъдете! – започна францисканецът. – Вие, богатите и разглезените, които не обръщате внимание на нуждаещите се, на бедните – затворници в тъмниците, изградени от вашето богатство. Онова, което те изкарват с пот на челото, ви го дават като наеми и десятък, затова им остава само овесена каша за децата им, които плачат от глад. – Той вдигна ръкавите на расото си, разкривайки силните си мургави китки и полузатворил очи се залюля напред-назад. – Проклети да сте, разглезени богаташи, които не обръщате внимание на селяните, а те се боят да ви молят! Тези, които стават посред нощ, за да се трудят!

Корбет погледна към редиците на монахините. Дори най-задрямалите се бяха събудили.

– Проклети да сте с вашите скрити страсти, вие, които не почитате Мадоната, а жадувате за тайните мистерии на Кралица Маб и развратът, предлаган от демоните, били те в човешки или дяволски образ. Нима не виждате поличбите? Сатаната идва и вече е оставил своя белег!

Корбет изправи гръб, виждайки гнева в очите на лейди Амелия – беше толкова явен, сякаш тя всеки момент щеше да излезе от църквата, докато литанията от проклетия на отец Рейнар набираше скорост. Сега очите на свещеника горяха фанатично, езикът му бичуваше богатите, но всъщност думите му бяха насочени към игуменката на Годстоу. Зад себе си Корбет чу как селяните се размърдаха и замърмориха одобрително. Ранулф открито се хилеше. Откровен грешник от канавките на Съдърк, той имаше една добродетел – беше напълно лишен от лицемерие. Корбет се надяваше, че проповедта ще остане в паметта му и когато се върне в Лондон.

Най-после отец Рейнар свърши, даде последната си благословия и се пхна в сакристията. Лейди Амелия стана, подвигна коляно пред стъпалото на олтара и поведе сестрите навън. Високомерието и арогантността им сега не бяха толкова явни. Никой не посмя да вдигне очи, докато минаваха през кораба. Само сестра Агата с палаво намигане към Ранулф показа одобрението си от онова, което францисканецът беше казал. Корбет остана седнал. Думите на монаха бяха достигнали и до него. Беше ли самият той, толкова постоянен в раздаването на кралската справедливост, готов да прояви същата и към своите селяни или беше забравил корените си? Спомни си думите на стария си другар, де Кувил, който сега работеше в кралските архиви в Уестминстър.

„Какво печели човек, Хюго – беше се изкикотил по-възрастният му приятел, – ако писарят радва своя крал, но погуби душата си?“

Корбет се усмихна и се размърда на пейката. Досега кралят нямаше от какво да бъде доволен. Острият му, вечно съмняващ се ум се опитваше да разбере какво се крие зад проповедта на отец Рейнар. Вярваше ли францисканецът, че лейди Елинон е била поразена от Бога? И ако беше така, дали Рейнар беше от хората, които страстно вярваха, че на божественото правосъдие трябва да се помага? Спомни си силните ръце и китки на монаха. Ако лейди Елинон беше убита, вратът ѝ – майсторски счупен, а тялото подхвърлено в подножието на стълбите, човек като отец Рейнар би могъл да свърши тази работа.

– Какво мислиш за свещеника, Ранулф? – попита той.

Прислужникът му, вече полузадрямал, трепна, изправи се и се протегна.

– Нищо особено – прошепна той, съзнавайки, че думите му ще отекнат в храма. – Но виждал ли си как върви, господарю? С изправени рамене и вдигната глава. Струва ми се, че нашият францисканец е бил на военна служба. А малкият му пръст – видях, когато се облегна на

амвона – е отсечен, има само чуканче. Освен това на китките му има морави белези – усмихна се Ранулф, сияещ от одобрението на господаря си. – Несъмнено отец Рейнар е въртял меч. Бих се обзаложил, че е също тъй добър с него, колкото е сладкодумен. Отдавна не бях слушал подобна проповед.

– Имаш набито око, Ранулф. Слушай, оседлай конете и потърси сестра Агата. Кажй й, че тримата ще се срещнем на Галилейската порта. Ще отидем до село Уудсток.

Ранулф хвърли последен алчен поглед из богато украсения храм и наперено излезе.

Корбет се загледа в светлината, която струеше през многоцветните прозорци. Какво имаме тук, чудеше се той... Богат манастир, приютил някога влиятелна куртизанка, прогонена от Уелския принц. Жената беше загинала при съмнителни обстоятелства. Тя не беше паднала по стълбите, беше умряла някъде другаде и тялото й беше преместено. Носеше се слух, че е страдала от гръдна болест.

Корбет си припомни онова, което бе забелязал, когато оглеждаше трупа. Вярно, че го бе огледал набързо, но не беше забелязал никакъв тумор, нито възпаление, никакъв признак на тежка болест. Не разбираше много от медицина, но Мейв му беше казала, че гръдните заболявания са обикновено смъртоносни и последиците от тях са изсушаване на плътта, тъй като страдащите спират да се хранят. Но Елинор беше добре гледана жена. Още повече, тя беше затворена в Годстоу през последните две години. Мейв също му беше казала, че гръдните болести обикновено убиват за няколко месеца, а лейди Елинор беше яла, пила и ходила на разходки, без да проявява слабост. Нямахше сведения или предположения да е била сериозно болна или на смъртно легло.

Корбет уморено разтърка лицето си. Как бе умряла тогава? Явно не беше самоубийство. Тялото щеше да пострада повече, а и жена като лейди Елинор със сигурност би потърсила по-бърз и лек път към забравата.

Писарят вдигна поглед и се втренчи в голямото дървено разпятие, което висеше над олтара. Значи оставаше убийството. Но кой го беше извършил? Бяха видели лейди Елинор за последно да се разхожда из двора преди вечерня. Всички сестри, включително майката игуменка, двете й помощнички и сестра Агата са били в църквата. Никоя не беше излизала посред службата, нито се беше връщала в манастира преди вечеря. Разбира се, майката игуменка можеше да лъже, но сестра Елизабет твърдеше, че не е чула никой да се качва по стълбите по време на

вечерната. Въпреки това, дори старата дама да беше глуха, Корбет мислеше, че убиецът или убийците са дошли отвън.

Той прехапа устни. Но кой би желал нейната смърт? Кралят би искал със сигурност да се отърве от това притеснение, докато водеше деликатни преговори за годежа на сина си с френската принцеса. Кралският фаворит Гейвстън мразеше лейди Елинор и виждаше в нейно лице потенциален съперник. Той притежаваше и мотивите, и средствата да наеме някой опитен убиец. Ами Уелският принц? Невъздържан младеж, и той ли се беше уморил от предишната си любов? Корбет въздъхна и изду бузи. Дали принцът беше поискал да се отърве от лейди Елинор заради някаква тайна, която е знаела, например таен брак между тях? Само преди три години дворецът жужеше от клюки за скандалната връзка на младия принц с нея.

Корбет се изправи и отиде да седне на един от тронове на монахините. Ако можеше да се докаже, помисли си той, че или кралят, или синът му са замесени в убийство, скандалът щеше да разклати английския трон, да предизвика суматоха в чужбина и да постави Едуард Английски право в ръцете на Филип Френски. Писарят се усмихна мрачно. Познаваше Филип – неговия показан морал и тайните му злостни амбиции. Той не би се поколебал да размъти калните води на английския двор, а неговият пратеник и главен екзекутор, Амори дьо Краон сега беше в Англия. Но дали той би потърсил тукашен убиец или вече е имал внедрени агенти? Или пък убиецът е бил някой, който няма никаква връзка с мрачния свят на английския кралски двор? Като отец Рейнар, свещеник, който се смята за оръдие на Божия гняв...

– Мастър Корбет, да не искаш да се присъединиш към нашия орден?

Писарят вдигна поглед. Лейди Амелия седеше до преградата между нефа и олтара.

– Милейди – изправи се Корбет, – приеми моите извинения. – Това място е тихо и подходящо за размисъл.

Игуменката бавно се приближи, играейки си с прекалено пищния сребърен шнур, усукан около кръста ѝ.

– Седни – каза тя уморено.

Корбет остро я изгледа, докато тя се отпусна на един трон.

– Какво мислиш за проповедта на отец Рейнар?

Корбет сви рамене.

– Разбрах я като гневно предупреждение към богатите.

– Той имаше предвид нас – отвърна лейди Амелия. – И изобщо не

беше справедлив.

– Какво искаш да кажеш?

– Ние не сме орден, който се е обрекъл на бедност. Предоставяме убежище на жените, които не могат да оцелеят в суровия свят на мъжете. Знаеш ли какво е да бъдеш омъжена за човек, когото мразиш, или да си принудена сама да се издържаш? Познаваш кралския двор. Ние сме като фазани, на които е позволено да си играят под гнездото на орлите. Църквата се контролира от мъже, мъжете водят войни, строят кораби и обикалят моретата. – Тя въздъхна. – Дъщерите на Сион са изгнаници. Затова лейди Елинор беше изпратена при нас.

– Харесваше ли ти тя?

– Беше затворена, четеше, разхождаше се, включи се в обичайното ни ежедневие. Беше тъжна млада жена, която не успя да преживее удара от внезапното си изпадане в немилост. Не исках да я пращат тук, но волята на краля беше непреклонна. Отначало и тя се противопоставяше, но след двете години, прекарани тук – игуменката направи гримаса – беше станала една от нас.

– Тогава защо не ми кажеш истината за смъртта ѝ?

Лейди Амелия стрелна бързо Корбет с поглед ѝ той забеляза колко е привлекателна, когато не излъчва високомерие и надменност. Тя се протегна и избърса тънкия слой прах от повърхността на молитвеното столче пред себе си.

– Ти си проникателен човек, Корбет. Чудех се кога ще ме притиснеш.

– Милейди, аз съм кралски писар. Задавам въпроси от името на Негово величество. Длъжна си да им отговориш.

– По-добре ела с мен.

Тя нежно хвана изненадания Корбет за китката и го поведе към високия олтар. Подвързаното в червенозлатисто евангелие все още лежеше по средата му. Игуменката сложи дългите си, тънки пръсти върху корицата.

– Задай ми въпросите си, писарю. Искам да ти помогна. Нямам какво да крия и с ръка върху Евангелието се заклевам да говоря истината. Когато тази история приключи, не искам да бъда свалена от поста си, защото кралят не е останал доволен, макар че отговорите, които ще ти дам, може да не му харесат.

Корбет се облегна на олтара.

– Страдаше ли лейди Елинор от гръдна болест?

– Тя твърдеше, че страда.

– Изпрати ли й принцът лекарства?

– Да. Опитавме ги и никоя от нас не пострада.

– Приемаше ли лейди Елинор посетители?

– Не, принцът никога не е идвал, макар разбира се, да изпращаше пратеници с писма и подаръци. Лейди Елинор винаги изгаряше писмата, а подаръците даряваше на манастира.

– Защо не беше на вечерня, когато умря?

– Не знам. Предишната седмица се държа доста странно, но ние решихме, че се дължи на болестта й.

– И си сигурна, че освен сестрите Марта и Елизабет всички са били на вечерня и после в трапезарията?

– Да, ти ме видя тази сутрин. Проверявам лично всяка от тях. Някои сестри като Агата и Франсис дойдоха тук малко преди вечеря. След службата отидохме в трапезарията. И там никой не липсваше. Помня, че сестра Агата четеше проповедите на свети Йероним, докато останалите вечеряха.

– А после? Ти и помощничките ти се върнахте в манастира и открихте тялото на лейди Елинор?

– Да и не.

Корбет рязко вдигна поглед.

Игуменката смело срещна очите му, стиснала Евангелието.

– Върнахме се в манастира – каза тя бавно. – Бях много разтревожена от продължителното отсъствие на лейди Елинор. Преддверието беше тъмно и пусто. Качихме се горе. Сестри Марта и Елизабет спяха дълбоко, както обикновено. Веднага отидохме в стаята на Елинор. Вратата не беше заключена и вътре беше тъмно. Тя лежеше на пода. Беше с наметка и здраво завързана качулка. Помислих, че е припаднала, но сестра Франсис я обяви за мъртва.

Игуменката отмести поглед.

– Уплаших се. Кралят ми беше поверил живота и сигурността на лейди Елинор, а аз не бях успяла да я опазя. Затова свалихме тялото й долу и го оставихме в подножието на стълбите, за да изглежда, че е паднала или се е самоубила. Повиках сестра Агата и изпратих за отец Рейнар. Това е всичко – прошепна тя.

Корбет почувства, че не го лъже, но онова, което му казваше, не беше цялата истина.

– Значи лейди Елинор е била убита?

Игуменката кимна.

– От кого?

– Не знам – промълви тя. – Всеки би могъл да изпрати убийци, които да се покатерят по стената и да издебнат шанса си.

Корбет се замисли над онова, което му беше казала: убийството обясняваше синините от двете страни на шията ѝ и на крака, който явно е ударила в предсмъртната си агония. Корбет не се съмняваше, че нещастната жена е била убита от професионален убиец.

– Знаеш ли защо старата Марта е искала да те види? – попита той.

Лейди Амелия поклати глава.

– А какво е искала да каже със „Sinistra, non dextra“?

– Не – прошепна тя. – Но сестра Марта беше доста стара и често бръщолевеше глупости.

– Какво стана после?

– Отец Рейнар помаза тялото на лейди Елинор, а принцът изпрати слугите си да вземат всичките ѝ бижута. Беше доста настоятелен. Жалко беше да видиш как оголват тялото ѝ от красивите накити, особено пръстенът с огромния сапфир, който ѝ беше подарил. Символ – саркастично добави тя – на неувяхващата му любов. Това е всичко, което знам, писарю.

Игуменката заобиколи олтара.

– Милейди – тихичко попита Корбет, – случвало ли се е нещо необичайно в Годстоу или околностите му през двете години, когато лейди Елинор беше тук?

Лейди Амелия се намръщи и огледа църквата.

– Да, две неща. – Тя бързо се извърна. – Първо, преди около година и половина бяха открити трупове на млад мъж и жена. Гърлата и на двамата бяха прерязали – голите им трулове бяха открити, захвърлени в плитко блато наред гората. Никой не ги разпозна, никой не потърси телата им. Не бяха открити нито дрехите им, нито никакви лични вещи. Мисля, че ги погребяха като бедняци в селското гробище. По онова време се вдигна доста шум.

– И никой не разбра кои са били? Или защо са били убити?

– Точно така.

– Какво друго необичайно се случи?

– Един французин, пратеник на френския крал, поиска позволение да ни посети и да ни изкаже почитта си. Крал Едуард много настояваше да не го допускам в манастира.

– Кога се случи това?

– Защо? – попита игуменката. – Познаваш ли го?

Корбет поклати глава и загледа как тя достолепно се обърна и

излезе от храма. Едва тогава се усмихна. Разбира се, че знаеше кой е бил. Старият му враг, негодникът Амори дьо Краон, си пъхаше носа в неща, които не бяха негова работа.

– Мастър писарю?

Корбет вдигна поглед. Игуменката се беше върнала.

– Да, лейди Амелия.

– Отец Рейнар е бил близо до манастира през нощта, когато лейди Елинор умря – каза тя. – Всяка неделя вечер в знак на покаяние той върви бос от селото до Галилейската порта. – Игуменката се усмихна. – Питай го дали не е забелязал нещо съмнително, докато е мърморел псалмите си.

И преди Корбет да успее да ѝ отговори, тя се обърна и изхвърча от църквата.

ПЕТА ГЛАВА

Ранулф и сестра Агата го очакваха близо до Галилейската порта; очевидно младата монахиня се наслаждаваше на разказа на прислужника за някои от многобройните му приключения в Лондон.

– Ранулф, готов ли си за тръгване? Сестра Агата?

Прислужникът кимна намръщено. После грижливо помогна на младата монахиня да се качи на коня, мърморейки тихичко, че някои писари имат навика да се появяват, когато най-малко ги очакваш или търсиш. Корбет само се усмихна през рамо и ги поведе по утъпканата пътека към селото. Изкушаваше се да посети младия принц в двореца му, но предвид онова, което току-що беше научил, реши, че е по-добре да изчака.

Денят беше приятен и Корбет, заедно с Ранулф, който си тананикаше някаква неприлична песничка, се наслаждаваша на спокойната езда из хълмистата местност; дърветата от двете страни на пътя образуваха зелен балдахин над главите им. Всичко наоколо беше спокойно под лъчите на есенното слънце, тишината се нарушаваше само от звучните птичи песни и бръмченето на медоносните пчели, търсеци прашец. Елегантна в своята светлокафява дреха за езда, сестра Агата седеше странно на малкия и кротък ездитен кон от манастирската конюшня. Корбет остави разговора да бъде възможно най-безцелен, за да се чувстват спътниците му спокойни в негово присъствие.

Когато стигнаха селото, те се присъединиха към тълпата, която се беше насъбрала на поляната пред енорийската черква. Спряха, за да погледат как селяните, натруфени с шалове и панделки, танцуват и се веселят шумно около импровизираните си дървени коне под оглушителния съпровод на гайдарите, тъпанджиите и другите музиканти. Корбет помогна на сестра Агата да слезе от седлото. Тя посочи голяма двуетажна сграда от другата страна на моравата.

– Трябва да говоря с търговеца, който изнася манастирското вино – отбеляза монахинята. – После ще се видим в църквата.

Корбет се съгласи и нареди на Ранулф да я придружи, докато той заведе конете в конюшната на „Бикът“. Той поседя малко на една от пейките вън и изпи кана ейл, докато се наслаждаваше на топлите слънчеви лъчи. Погледна отново към църквата и си припомни проповедта на отец Рейнар. Излезе през малката вратичка на гробището, което се оказва

спокойно и изненадващо добре поддържано. Тревата беше окосена, брястовете – подкастриени. Корбет мина покрай черквата, отиде до къщата на свещеника и лекичко почука на полуотворената врата. Отвътре се чува гласове и отец Рейнар му отвори.

– Влез! Влез!

Усмивката му беше приветлива и искрена. Покани Корбет да седне на една пейка и се върна при младия селянин, с когото се бяха задълбочили над голяма, подвързана с кожа книга. Писарят се огледа. Къщата беше непретенциозна – две стаи на долния етаж и вероятно още две горе. Подът беше от утъпкана пръст; стените – варосани, за да пропъждат мухите. Грубо каменно огнище, малко мебели, сандъци и ракли, рафт с кухненски прибори – очевидно това бяха вещите на свещеника. Корбет беше впечатлен. Мнозина селски свещеници живееха охолно, обличаха се в най-фини жакети и многоцветни панталони; полагаха всички усилия да смекчат суровия си живот. Някои бяха направо престъпници. Корбет беше присъствал на дела срещу свещеници в кралския съд, които бяха използвали църквите си, за да правят пиво в тях, за хазарт или още по-порочни деяния.

Младият мъж на масата одобрително измърмори на нещо, което отец Рейнар му беше показал, стисна ръката му и бързо си тръгна. Свещеникът затвори книгата и почтително я върна в големия, обкован с желязо сандък.

– Кръвната книга – обясни той, докато се изправяше. – В нея пише кой за кого се жени в селото. Годеницата на този млад човек му е роднина, но чак от седмо коляно. – Той се усмихна. – Радвам се, че го ощастливих. Мога ли да направя същото и за теб?

– Много силна проповед, отче. Сестрите се почувстваха неловко.

Свещеникът се намръщи.

– Някой трябва да им напомня истината – каза той рязко. – Какво ще кажат иначе, когато Христос се появи и им покаже кървящото си, измъчено тяло? Ние сме Христовите рани – продължи той. – Бедните и безимотните, а богатите гънат в разкош в пищните си бардаци.

– Смяташ ли лейди Елинор за една от тях?

– Вече ти отговорих.

– Бил ли си войник, отче?

Свещеникът седна на пейката до него.

– Да – отвърна той, някак уморено. – Бях кралски придворен стрелец. Пролял съм доста кръв в Шотландия, Уелс и Гаскония. – Той вдигна поглед. – Преследвах враговете на Короната по суша и море, но сега

знам, че убийството нищо не разрешава.

– Никога ли, отче?

Свещеникът подпря лакти на коленете си и сведе поглед към пода.

– Може би – промърмори той. – Вероятно, ако Бог го иска. Той е наредил на Давид да избие филистимляните и да събере героите, за да защити своя народ.

– Мислиш ли, че лейди Елинор заслужаваше да умре?

– Може би. Греховете ѝ я преследваха, но аз не мога да ѝ бъда съдник.

– Бил си близо до Годстоу, когато е умряла. Разбрах, че в знак на покаяние, вървиш бос от църквата до Галилейската порта, докато произнасяш молитви и пееш псалми. Интересен обичай, отче.

Свещеникът потърка лицето си.

– Моите грехове – промълви той – винаги са пред очите ми. Похотта, пиенето, убийствата. Как ще отговарям за тях пред Христа, писарю?

Той впи очи в Корбет и кралският пратеник видя страданието, което проблясваше в погледа му. „Измъчен човек“, заключи писарят, бойки се със силните си чувства.

– Бил си в Годстоу, отче. По кое време?

– Монахините бяха на вечерня. – Отец Рейнар се приближи и Корбет усети, че дъха на вино. – Но не влязох в манастира, ако това искаше да ме питаш, писарю. Не бих посегнал на лейди Елинор, макар очите ми... – Гласът му заглъхна.

– Какво очите ти, отче? Ти, свещеникът, си намирал лейди Елинор за привлекателна?

Свещеникът се усмихна, изпъна едрото си тяло и изпука с пръсти.

– Красавица – промърмори той – между всички жени... – Поклати глава. – Една от най-големите хубавици, които съм виждал.

Корбет изучаваше ръцете му. Силни, мазолести и загорели, те биха могли да прекръшат лебедовата шия на лейди Елинор като вейка. Свещеникът си пое дълбоко дъх.

– Знаеш ли, Корбет, ако ме беше обвинил, преди да стана свещеник, щях да те убия. Стигнах само до Галилейската порта, после се върнах обратно тук. Бях в къщата си, докато лейди Надменност, игуменката, не изпрати да ме повикат. Отидох в Годстоу, казах една молитва за душата на бедната жена, причестих я и си тръгнах. Но хайде, можеш да зададеш другите си въпроси по пътя. Имам работа в църквата.

Корбет го последва навън. Заплахите на свещеника не го притесняваха. Отец Рейнар беше човек, който се стремеше към святост, макар да

криеше нещо – имаше чувството, че го е извел набързо от къщата, за да не забележи какво е то.

Църквата гъмжеше като кошер – няколко селяни бяха вкарали вътре една покрита каруца. От купола висеше позлатен грифон, корабът беше украсен с груба рисунка на адските двери. Другите две стени бяха драпирани с цветно платно, за да очертаят сцената, на която щеше да се играе празничната мистерия. Селяните топло приветстваха отец Рейнар и Корбет разбра, че му се възхищават, дори го обичат. Писарят огледа простичката черква, очевидно наскоро ремонтирана. Художник енергично довършваше картината на Ангела на Апокалипсиса, който излиташе от изгряващото слънце. Някои от молитвените пейки бяха нови, а преградата между кораба и олтара и ложата на хора бяха излъскани. Корбет изчака отец Рейнар да свърши работата си със селяните.

– Харесва ли ти нашата църква, писарю? – гордо го попита свещеникът.

– Да, свършили сте добра работа. Сигурно имате щедър покровител.

Свещеникът отмести поглед.

– Бог е добър към нас – прошепна той. – И неведоми са пътищата му.

– С изключение на двамата нещастници, погребани в гробището ви.

– За какво говориш?

– Преди около година и половина – отвърна Корбет – са били намерени двама непознати – мъж и жена. Били са открити в горите, без дрехи и каквито и да било вещи.

– А, да. – Отец Рейнар се взря в някаква точка над главата на Корбет. – Точно така – промърмори той. – Погребани са в бедняшките гробища под стария бряст в ъгъла на черковния двор. Защо питаш?

– Няма особена причина. Чудех се знаеш ли нещо за тях.

– Ако знаех, щях да го кажа на кралските съдии, но досега не се разбра нищо нито за тях, нито за злочестата им участ.

Отец Рейнар се обърна към един от селяните и в този миг сестра Агата и Ранулф влязоха през черковната врата. Лицето на Ранулф беше зачервено и Корбет заподозря, че прислужникът е опитал силния ейл на местната кръчма. Той го погледна намръщено, но Ранулф му се усмихна, докато се оглеждаше възхитен, леко олюлявайки се. Сестра Агата хвана отец Рейнар за ръкава и двамата се отдръпнаха встрани, докато тя шумно му се извиняваше, че е закъсняла и го молеше да ѝ даде олтарните хлябове, тъй като трябвало да се връща в манастира. Корбет подкара

Ранулф към портика.

– Добре ли си пийна?

Прислужникът лукаво се почеса по носа.

– Поднових познанството си с кръчмарската прислужница. Научих много неща, мастър, и не само в плътски смисъл. – Той облиза устните си. – Явно тук нищо не е такова, каквото изглежда.

– Усетих го – сухо му отвърна Корбет. – Какво разбра?

Ранулф се канеше да му отговори, когато сестра Агата внезапно се появи с малка кошница с нафора и те се запътиха през моравата да вземат конете си. Есенното слънце клонеше към залез. Селяните, вече уморени, приключваха с празника и на групички се изнасяха към кръчмата или домовете си в търсене на други удоволствия. Корбет остави Ранулф да се поклаща сънливо на седлото и изчака сестра Агата да се изравни с него.

– Разбрах, че утре е погребението на лейди Елинор.

Младата монахиня го погледна тъжно и Корбет затаи дъх. Не беше виждал толкова красиво лице, освен онова на Мейв. Есенното слънце го караше да сияе; очите ѝ изглеждаха по-големи и по-тъмни, а леко разтворените ѝ устни – пълни и сладки като мед. Той се изкашля, за да прочисти гърлото си.

– Тъжен ден за теб.

– Да. – Тя се усмихна измъчено. – За мен и за всички сестри.

Корбет погледна през рамо. Ранулф вече спеше дълбоко и писарят се помоли наум прислужникът му да не изпадне от седлото и да си счупи врата. Надяваше се също сестра Агата да хвърли някаква светлина върху убийството в Годстоу.

– Обвиняваш ли се? – попита той. – Че си я оставила? Искам да кажа – заекна Корбет, – че когато попитах за погребението, изглеждаше натъжена и потисната. Всичко е толкова загадъчно – забързано продължи той. – Мисля, че лейди Елинор те е харесвала, така ли е?

Сестра Агата кимна.

– И все пак този ден те е освободила. Наистина ли беше толкова меланхолична?

Монахинята дръпна юздите и доближи коня си до този на Корбет.

– Всички го казват – прошепна тя. – Нали знаеш, че игуменката те излъга първия ден, когато дойдохте в Годстоу?

– Да, разбрах по лицето ти.

Сестра Агата се усмихна леко.

– Игуменката не умее да лъже. Нима жена, обзета от меланхолия,

би поискала да я оставят сама? Казвам ти, мастър Корбет, през седмиците преди смъртта ѝ, настроението на лейди Елинор се беше оправило. Беше щастлива и по-жизнена. Ако наистина беше обзета от меланхолия, аз никога не бих я оставила сама.

– И какво, смяташ, е предизвикало тази промяна?

Сестра Агата подигравателно се изсмя.

– Не знам. Понякога си мисля, че е имала таен любовник.

– Какво те кара да мислиш така?

Монахинята прехапа устни, преценявайки внимателно това, което щеше да каже.

– Седмица преди да умре – започна бавно тя, – лейди Елинор написа едно от редките си писма до принца. Беше кратко. Хвърлих му един поглед. Нямахме нищо необичайно, освен че се надявала скоро да се отърве от проблемите си. Мисля, че лейди Елинор имаше някаква тайна, която не сподели с никого.

– Мислиш ли, че е имала любовник? – настоя Корбет. – Искам да кажа, освен принца.

– Може би. Но не бих го изрекла публично. Принцът е отмъстителен и не бих желала да съм човекът, който ще го направи за посмешище пред цял свят.

– През онази неделна вечер – попита Корбет – мислиш ли, че е чакала любовника си? Видели са я да минава покрай черквата. Дали не е имала тайна среща?

Сестра Агата го погледна дяволито и Корбет изтръпна. Нима смяташе да не му отговори?

– Заклевах ли се, че няма да кажеш на никого? – попита тя.

Корбет вдигна ръка.

– Кълна се.

– Мисля – едва прошепна сестра Агата, сякаш и дърветата имаха уши, – че тя се опитваше да избяга от манастира.

– Какво те кара да мислиш така?

– Получавахте съобщения. Зад църквата има един дъб с хралупа. Лейди Елинор ми довери, че късно всяка вечер отива да провери дали има писмо.

– И колко често ги получаваше?

– През месеца преди да умре, пристигнаха две-три. Бяха сложени в малки кожени кесии.

– И ти никога не любопитства да ги отвориш?

– Не, кесийката беше запечатана и ако се опитах да я отворя, лейди

Елинор щеше да разбере. Знам само, че писмата я радваха. Стана по щастлива, по-спокойна. Един-два пъти дори намекна, че може да замине.

– Но кой би й прашал писма?

Младата монахиня сви рамене.

– Не знам, но през нощта, когато умря, игуменката ме помоли да помогна да занесем тялото обратно в стаята ѝ. Беше тъмно и в бързината запалихме само една свещ. Помогнах ѝ да положим тялото на леглото и дръпнах завесите на балдахина. Чак тогава забелязах, че в един ъгъл лежах два чифта дисаги, пълни с дрехи и бижута. После ги изпразних. Не съм казвала на никого за това.

– И защо?

– Би ли поел отговорността да намекнеш, че лейди Елинор се е готвила да избяга от Годстоу и от принца? Слушай – продължи развълнувано сестра Агата, – смятам, че в бързината лейди Елинор се е спънала и е паднала по стълбите.

Корбет поклати глава.

– И защо тогава е излязла от стаята без багажа си? – попита той, без да разкрива, че игуменката вече беше разбила всички съмнения, че лейди Елинор е паднала по стълбите.

Сестра Агата стисна устни.

– Не мога да го обясня.

– Нищо друго ли не откри?

Тя се усмихна и поклати глава.

– Ами старата монахиня, която се удавила в собствената си вана? Знаеш ли какво е искала да каже с „Sinistra, non dextra“?

– Дясната, не лявата – промърмори сестра Агата. – Не, не знам.

– Колко време беше компаньонка на лейди Елинор?

– Фамилията ми е Савини – отвърна монахинята. – Баща ми е гасконец, а майка ми англичанка. Родена съм в Беарн. Останах сираче на невръстна възраст и бях под опеката на съда. Имах желание да се посветя на Бога и реших да дойда в Англия. – Тя присви очи. – Това стана преди около година и половина. Лейди Елинор вече беше в Годстоу. Запознахме се, а тя помоли игуменката да ѝ стана компаньонка.

Корбет успокои коня си, който нервно тъпчеше на едно място заради шумоленето на някакво животно в крайпътните храсти. Двамата със сестра Агата се разсмяха, когато суматохата стресна Ранулф, който измърмори някакво проклетие и облиза устни, очевидно напълно възстановен след кратката си дрямка. Той подкара коня си успоредно с

техните. Заедно завиха по пътя и видяха пред себе си кулата на манастирската камбанария.

Корбет млъкна, а Ранулф започна дяволито да се задява със сестра Агата. Щом минаха през Галилейската порта, той пожела лека нощ на монахинята и помоли прислужника си да закара конете в конюшната. Докато се отдалечаваше, прислужникът продължи да се шегува добродушно със сестра Агата и невинно я попита чувала ли е историята за палавия монах от Лъдлоу. Корбет поклати глава и се запъти към къщата за гости. Попита старата глуха послушница, която се грижеше за посетителите, дали има някакви вести за него.

– О, не! – недочула отвърна тя. – Не може никъде да се местите. Такива са правилата на ордена.

Корбет изстена и влезе в стаята си, където се хвърли върху малкото легло и започна да размишлява върху онова, което беше научил досега. Първо, отец Рейнар тайно се беше възхищавал на лейди Елинор и не е бил близо до Галилейската порта през нощта на нейната смърт. Второ, любовницата на принца е била убита в стаята си вечерта, когато е смятала да избяга със загадъчния си любим или приятел. Но кой беше той? Корбет остави ума си да се рее, чувствайки се гузен, задето когато мисли за Мейв, си спомня и ангелското лице на сестра Агата.

Той стана и излезе в съгъстващия се мрак. Тръгна към мястото зад параклиса, откъдето можеше да чуе сладкото, мелодично пеене на монахините, които започваха първия псалм от вечернята. Старият разцепен дъб го привика като огромен показалец, изникнал сред тревата. Корбет отиде и внимателно разгледа кухата хралупа. Вътре нямаше нищо, освен купчина листа и плесен.

– Онзи, който е носел съобщенията, трябва да е прескачал през стената – измърмори Корбет под нос.

Отмери трийсет крачки и се загледа в назъбената заобикаляща стена, висока около двайсет стъпки. Загадъчният пратеник, заключи Корбет, трябва да е бил много пъргав младеж, за да я изкатери, да остави писмото и да си тръгне. Нямаше друг път, освен да мине през манастира, но пазачът щеше да го спре, а и някоя монахиня или послушница със сигурност щеше да го забележи. Корбет потърка лицето си. Нещо не беше наред, но той беше твърде уморен, за да стигне до някакво заключение, затова се върна в стаята си, където Ранулф го очакваше с току-що налята чаша вино.

– Да разбирам ли, че конете са в конюшната, а сестра Агата – непокътната в лоното на ордена?

Ранулф се усмихна.

– Ами – каза прислужникът, чешейки се по главата – както казах, нищо не е такова, каквото изглежда. Отец Рейнар може да е яростен проповедник, но е извор на духовна и материална утеха за своите снориаши.

– Какво искаш да кажеш?

– Той не само отказва десетъка, но очевидно има източник на средства, с чиято помощ раздава милостиня, поправил е църквата и е платил да бъде боядисана и почистена.

– И не се ли знае кой е благодетелят му?

Ранулф поклати глава.

– Какво още?

– Прислужницата от кръчмата казва, че видяла младите хора, които после били открити мъртви в гората. Тръгнали към Годстоу.

– И никой повече не ги видял живи? – попита Корбет.

– Прислужницата също така смята, че собственикът на „Бикът“ е браконьер.

– Така ли?

Ранулф се усмихна.

– Каза, че той се е срещнал с някого от манастира през нощта, когато умряла лейди Елинор и че отец Рейнар ходил до Годстоу, а после изчезнал и се върнал чак на другата сутрин.

Корбет се облегна на дългата възглавница, служеща за подложка и се загледа в тавана.

– Не сме разпитали само нашия пазач-пияница. Може би той ще хвърли нова светлина върху тази загадка. – Той погледна към Ранулф. – Искаш ли да погуляеш до по-късно тази вечер?

Прислужникът кимна, остави чашата, взе наметката си и слезе долу. Въздъхна с облекчение, когато чу Корбет тихичко да свири на лютнята, която винаги носеше със себе си – знак, че господарят му е доволен; че е вгълбен в собствените си мисли и че не го наблюдава зорко. Кръчмарската прислужница изглеждаше обещаваща млада жена, а той трупаше сребро от продажбата на екзотичните си лекове на селяните и гостите в „Бикът“.

Навън беше вече тъмно и доста студено, когато Ранулф притича покрай стената към къщичката на пазача, която се намираще близо до портата. Почука лекичко на вратата и Червеният нос му отвори. Ранулф надзърна през рамото му. В стайката двамата пазачи от свитата на принца седяха на една маса, увлечени в нещо по-различно от виното.

Ранулф видя зарове и се усмихна.

– Добър вечер, господа! – провикна се той. – Скучно ми е, а не мога да заспя. – Той подрънка монетите в кесията си. – Ще си платя за чаша вино, а имам и зарове, но са ми нужни уроци, за да схвана тънкостите на играта.

Пазачът и двамата войници го приветстваха като отдавна изгубен брат. Ранулф се просна на пейката и сложи на масата една сребърна монета.

– Това е за виното. – Той се усмихна. – А ето ги и зарове ми. Купих ги в Лондон, но господарят ми...

Гласът му заглъхна, докато домакините вкупом го успокояваха. И така, „обучението“ на Ранулф започна. Той се преструваше на глупак и отначало изгуби, за да разпали апетита им. Но след час вече беше изпразнил кесиите и на трите си жертви. Войниците бяха толкова пияни, че едва ли осъзнаваха, че са били надхитрени и скоро се промъкнаха до сламениците си. Но пазачът носеше повече на пиене и Ранулф не хареса подозрителния поглед на мътните му очи.

– Слушай – каза му той, – ще подела с теб печалбата. Така ще бъде честно. Нали знаеш – късметът на начинаещия.

Пазачът протегна ръка.

– Но не веднага! Първо искам малко сведения за смъртта на лейди Елинор.

Пазачът потри уста с опакото на ръката си. Ранулф напълни отново чашите. Навън се беше появил вятър, който стенеше тихо из клоните на дърветата и носеше далечните крясъци на нощните животни от тъмната гора отвъд стените. Сламеният покрив на къщичката скърцаше жаловито, сякаш оплакваше ужасните тайни на манастира. Ранулф също се престори, че заспива. После въздъхна, изправи се и започна да събира печалбата си в малка кожена кесийка.

– Чакай! – Пазачът се изправи, залитайки. – Ще ти кажа тайната си. Но трябва да дойдеш с мен.

Ранулф се съгласи и подпирайки пияния пазач с една ръка и стиснал фенер в другата, тръгна в тъмнината. Вратата се блъсна зад него с гръмотевичен трясък. Ранулф погледна нагоре и изстена. Беше явно, че идва буря. Събралите се облаци скриваха септемврийската луна и прислужникът потръпна от внезапния вик на сова и злокобно-то кряскане на други нощни птици. Вятърът тихо виеше и под напора му дърветата се превиваха и шумоляха като призрачни сенки, дебнещи в тъмнината. Ранулф се уви по-плътно с наметката, спря и погледна назад към

огромната сграда на манастира, която се очертаваше на фона на небето. Никъде не светеше. Той почувства как чистият въздух прогони винените пари от главата му и зарязвайки всякакви преструвки, започна да разпитва пазача за онова, което му беше намекнал. Отначало човекът се съпротивляваше, но Ранулф беше настоятелен. Най-накрая пазачът се отдръпна от него.

– Добре, ще ти кажа – изфъфли той.

Ранулф се остави да го води към Галилейската порта. Известно време пазачът стоя пред нея, мърморейки и ругаейки, докато дрънчеше с огромната си връзка ключове, но най-после намери онзи, който му трябваше и те излязоха на обяната в лунна светлина пътека, която се виеше като сребърна нишка между надвисналите дървета. Вървяха известно време, после пазачът рязко се обърна и пое по друга пътека, която навлизаше в гъстата, тъмна гора. Мястото изглеждаше злокобно, макар пазачът да предизвикваше смях със залитането и пиянските псувни; не спираше да вика Ранулф и да го кара да вдигне по-високо фенера. Бяха изминали поне три мили, когато излязоха от гората на друга пътека, която очевидно водеше към кръстопътя.

Ранулф вдигна фенера и кръвта замръзна в жилите му, когато съзря стърчащата бесилка. Полуразложено тяло все още висеше и се въртеше в железната клетка. Пазачът го посочи.

– Нали искаш да узнаеш тайната ми? – завалено каза той.

– Да – изсъска Ранулф.

– Тогава закълни се, че няма да ме издадеш.

Ранулф вдигна дясната си ръка.

– Не! – изръмжа пазача. – Тук!

Той го заведе до бесилката и пхна ръката му между железните пръчки, докато пръстите му докоснаха разложената плът на обесения точно над сърцето. Ранулф усети, че стомахът му се разбунтува, когато всичкото вино, което беше изпил, се опита да изригне навън. Пазачът, който се олюляваше зад него, караше железната бесилка да скърца и стене, сякаш тримата участваха в някакъв смъртоносен танц. Ранулф се закле да пази тайната, но най-лошото тепърва предстоеше. Пазачът извади ножа си, поряза трупа и леко докосна китката на прислужника. После приближи ръката му до тази на трупа. Ранулф почувства мократа слюз по кожата си, сякаш някаква ужасна змия се плъзгаше по китката му. Несъзнавайки думите, които произнасяше, ругаейки Корбет, и уплашен до смърт, той се закле, че няма да издаде тайната, нито в този, нито в следващия си живот. Щом ужасяващият ритуал приключи, Ранулф

отстъпи. Обичайното му добро настроение беше изчезнало и ръката му посегна към камата на колана. Пазачът се олюляваше пред него.

– Слушай, човече! – отсече Ранулф. – Заклех ти се, а сега ми кажи каквото обеща. Какво толкова ужасно и тайно има в смъртта на лейди Елинор?

– Не съм споменавал лейди Елинор! – замрънка пазачът. – Не съм казал нищо за нея! Това си е моя тайна. Ти обеща, че ще разделиш с мен печалбата си, ако ти я кажа.

Той замръзна и разкривеното му лице се опъна, когато Ранулф опря върха на ножа си под брадичката му.

– Стига де! – провлачи той.

– Казвай тайната, негоднико!

Пазачът падна на колене и започна да разкопава меката пръст до дървения стълб на бесилката. След като отстричи камъните и буците пръст, той извади изгъркана кожена торба.

– Ето моята тайна!

Ранулф коленичи до него, отвори торбата и изсипа съдържанието под светлината на фенера. Не беше нищо особено. Няколко тънки по-жълтели кости и малък кожен нашийник.

– Какво е това? – промърмори Ранулф.

– Сигурно си чул за убийството – отвърна пазачът. – За момичето и момчето, чиито тела бяха открити в блатото. Една седмица по-късно, бях на лов близо до мястото и открих тялото на малко кученце. Вероятно горкото създание беше умряло от глад или от мъка по господарката си. Само жена би гледала такова кученце. В селото никои няма подобно, а майката игуменка стяга юздите на монахините си по този въпрос, затова реших, че е принадлежало на младата жена, която беше убита.

Пазачът се усмихна и жълтите остатъци от зъбите му проблеснаха ослепително на слабата светлина. Той посочи изгъркания нашийник.

– Това е единственото нещо, което може да разкрие коя е била.

– Защо не го предаде на шерифа или съдията?

– Защото имаше златна закопчалка – промърмори мъжът. – Продадох я на един тенекеджия. Затова реших, че е най-добре да заровя бедното същество. – Той съзря гневните искрици в очите на Ранулф. – Вземи нашийника! – настоя мъжът. – От вътрешната страна има надпис. Огледай го внимателно. Ето това е моята тайна – изхленчи той. – Не знам нищо за лейди Елинор. През нощта, когато умря, бях пиян като лорд. Игуменката трябваше да ме отрезви, за да ме изпрати в Уудсток. Бог знае как съм стигнал до там. Предадох съобщението на някакъв

шамбелан и се дотъртрих обратно.

– Не беше ли на кон?

– Не, има пряка пътека през полето. През деня се вижда съвсем ясно. Ако минеш от другата страна на манастира, зад фермата, ще я съзреш. Няма и час път.

Ранулф въздъхна, прибра нашийника в джоба си, изчака пазачът да зарови отново костите и почти го занесе обратно до манастира, докато слушаше литанията му от самовъзхвали.

– Никой не би помислил – завалено каза той – да потърси под бесилката.

Ранулф едва го изтърпя и щом минаха през Галилейската порта, му подаде обещаните монети и се върна в къщата за гости.

Корбет още не спеше. Беше седнал на пода, а около него бяха развърляни парчета пергамент. Ранулф знаеше, че господарят му е записал наученото и се опитва да разбули мистерията, срещу която бяха изправени. Прислужникът му разказа накратко случилото се. Корбет кимаше, нетърпеливо го подканяше да бърза и най-накрая взе кожения нашийник. Помоли Ранулф да му посвети със свещта и внимателно прочете надписа „Noli me tangere“. „Не ме докосвай“.

– Какво мислиш, Ранулф?

– Семеен девиз?

– Възможно.

Корбет потърка каишката между пръстите си и отиде да погледне през прозореца, заслушан в звуците на нощта. В сърцето си той знаеше, че убийството на лейди Елинор и загадъчното убийство на младата жена и спътника ѝ в близките гори бяха неразривно свързани.

Тъмниците на Лувъра бяха преддверието на ада, макар малцина от онези, които слизаха по мрачното каменно стълбище, да се появяваха навън, за да разкажат преживелиците си. Опитните инквизитори на Филип IV, разнородна група от италианци и странни, диви обитатели на Влахия, бяха специалисти по пречупването на костите и душите на затворниците. Но Юдо Тайлър се беше оказал една от най-издръжливите им жертви. Въпреки раната от стрела в бедрото, той беше издържал на дибата, ботуша и всички останали уреди за мъчения: костите му бяха изпочупени, но той здраво се беше вкопчил в живота. Беше видял как младият френски писар, прелъстен от Селест, се пречупи само след няколко дни и си призна всичко, което поискаха от него. Юдо не беше като него. Не се боеше, защото омразата му към французите беше по-

силна от страха му пред смъртта. Преди петнайсет години войските на Филип бяха нападнали селото на баща му и го бяха изравнили със земята; избивайки в една нощ братята и сестрите му, сина му, и младата му съпруга.

Юдо отказваше да говори. В началото ги беше лъгал за имената на другите английски шпиони в Париж, но те го бяха хванали. Беше им разказал множество измислици и когато ги провериха, те се завърнаха още по-яроствни от преди и го извлякоха от зловонната мръсна килия обратно в голямата сводеста зала за изтезания, за да го разпитат отново. На няколко пъти Юдо беше зърнал френския крал с блестящата му в светлината на факлите руса коса. Филип стоеше зад инквизиторите, чиито лица бяха скрити от черни маски, и очакваше Юдо да проговори. Сега всичко беше свършило. Той знаеше, че ще умре. Беше разбрал и какво искаха да узнаят от него французите – истината за бившата любовница на краля, сега затворена в Годстоу. Какво му беше казал Корбет за нея, питаха те. Имаше ли между монахините кралски шпиони? Говореше ли им нещо името Дьо Курси?

Юдо беше отговорил през подутите си окървавени устни, че не знае нищо, затова мъчителите му смениха тактиката.

Кой беше убиецът, наследник на Монфор, който дебнеше Едуард Английски? В Годстоу ли се намираше или в Лондон?

Той не можеше да им каже. Всичко, което знаеше, беше един разговор, подслушан от друг човек в Бордо, макар че като гасконец Юдо имаше смътна идея за истинската самоличност на убиеца. Сега, през последния ден от живота си, той показваше, че вече не издържа на болката. Инквизиторите го бяха приковали за една стена и допираха нагорещени ръжени до най-меките и нежни части на тялото му. Юдо разтвори кървавите си устни в безшумен писък.

– Убиецът, мастър Тайлър?

Шпионинът поклати глава. Отново усети горещата разкъсваща болка.

– Убиецът, мастър Юдо. Кажи ни името и ще те оставим да поспиш.

Юдо чувстваше, че животът го напуска. Чувстваше се отделен от тялото си, сякаш се рееше високо над всички, а екзекуторите се занимаваха само с непотребната купчина плът, която някога беше негово тяло. Той бавно започна да си шепне последната част от молитвата за покаяние. Дали Бог щеше да си спомни, че е бил верен на своя крал? Главният писар, който придружаваше краля в тъмницата, направи знак на

инквизиторите да се отдалечат. После скривайки отвращението си, допря ухо до устните на умиращия.

– Какво каза, мастър Тайлър? Името на убиеца ли?

Юдо събра всичките си сили и сякаш вече не издържаше на болката, прошепна едно име. Писарят отстъпи и триумфално погледна през рамо към своя царствен господар.

– Каза ни, Твое величество. Знаем кой е нашият човек.

Филип остана безразличен.

Писарят отново се приближи, хвърли един поглед на Юдо и бързо се отдръпна.

– Мъртъв е, Твое величество.

Филип кимна.

– Свалете го! – нареди той и се обърна към писаря. – Изпрати това съобщение с тайнопис на сеньор дьо Краон. Трябва да го получи възможно най-бързо.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин Корбет разтърси Ранулф, който се пробуди с мътен поглед.

– В името на Бога, мастър!

– Твърде дълго си служил на дявола – пошегува се писарят. – Пиеш до късно и ставаш късно.

– Твърде дълго служи на теб – изръмжа Ранулф.

Той стана, изтърка зъбите си със сол, изми лицето си в купата с розова вода, обу ботушките си и воден от все още шегуващия се Корбет, слезе за да закуси в малкия килер.

– Какво ще правим днес, мастър?

Корбет замислено дъвчеше малкото ечемичено хлебче, взето от покритата с бяла ленена кърпа кошничка.

– Вярваш ли в ада, Ранулф? – внезапно попита той.

– Разбира се, мастър. Защо?

Корбет посочи към единствения стъклописан прозорец в стаята, където художникът беше изобразил демони с яростно светещи очи и излизащи от устата и ноздрите им пламъци, които разкъсваха плътта на грешниците с нажежени до червено щипци и пронизваха телата им с искрящи железни пирони, докато други пребиваха нещастниците с камшици. Ранулф заразглежда сцената с любопитство и по гърба му полазиха тръпки, докато гледаше как хвърлят прегрешилите в разпалени пещи, казани с вряща мазнина, или ги разпъваха на огромни въртящи се колела от каруци. В дъното на картината змии, дракони, противни жаби и гнусни червеи се събираха, за да се нахранят с прокълнатите.

– Ако гледаш достатъчно дълго тази картина и ти ще повярваш в него, мастър – промърмори Ранулф. – Защо питаш?

Корбет замислено отпи от бокала си.

– Спокойно място е Годстоу – отвърна му той. – Само се заслушай, Ранулф.

Прислужникът се обърна, погледна през отворената врата и долови шумовете на раздвижващата се църковна общност, която се занимаваше с обичайната си работа – подрънкването на ведрата с мляко; тракането на колелата на каруците и прокрадващото се на фона на звучните птичи песни пеене на монахините от манастирската черква.

– Какъв покой! – продължи Корбет. – И все пак, аз смятам, че

самият сатана, Принцът на мрака, е изсочил от ада, за да нападне това огряно от слънцето място.

Прислужникът потръпна.

– Знаеш ли, Ранулф – продължи Корбет, изтривайки устните си със салфетка, – когато бях малък, майка ми ме заведе да чуя един известен проповедник. Той описваше ада като врящо езеро, пълно с отровни змии. В него доносниците затъвали до колене. Развратниците – той хвърли лукав поглед към прислужника си – до шия, прелюбодейците и предателите – до очите. – Корбет се усмихна. – Помня тази проповед, защото баща ми, който никога не се смееше и дори не променяше изражението си, когато се шегуваше, се наведе и ми прошепна, че този проповедник разказва така убедително за ада, сякаш самият той е бил там.

Ранулф се усмихна и се успокои.

– Както и да е – продължи Корбет, докато закопчаваше колана с оръжието си на кръста, – онова, което помня е, че проповедникът беше всъщност кротък човек, който каза на майка ми, че Светата Майка-църква просто иска да сплаши своите деца, освен – Корбет присви очи и погледна през вратата – онези, които убиват, и особено синовете на Каин, които с хладнокръвна злоба планират смъртта на онези, които мразят. – Корбет млъкна. – Точно така е станало в Годстоу, Ранулф. Първо – той започна да изброява на пръсти – лейди Елинор Белмонт е била убита. Повярвай ми, това не е било инцидент, а хладнокръвно планирано и внимателно обмислено убийство. Второ, възрастната монахиня, сестра Марта, също е била убита заради онова, което е знаела. И смятам, че по един или друг начин тези убийства са свързани с двата трупа, открити в близката гора. – Той сериозно се вгледа в Ранулф. – Мисля, че е време да си поговорим отново с нашия приятел, пазача.

– Мастър!

– Да?

– Още не съм си допил виното – погледна го гневно Ранулф.

Корбет се усмихна и се облегна на рамката на вратата.

– Ще те изчакам, Ранулф. Но това не е истинският ти проблем, нали?

Ранулф вдигна очи от чашата.

– Не, мастър Корбет, не е. Кой е убиецът?

– Един Бог знае, Ранулф. Кралят? Принцът? Гейвстън? Любовникът на принца е способен на всичко. – Корбет въздъхна. – Или е някоя от монахините, а може би добрият енорийски свещеник. – Той замълча. – Готов ли си вече?

– Както винаги, мастър.

Корбет се усмихна и те тръгнаха към къщичката на пазача. Видяха с учудване, че той вече беше станал и се припичаше на слънце, седнал на пейката пред вратата, с половница ейл в ръце.

– Добър ден, мастър писарю. – Мъжът се изправи и съчастнически се усмихна на Ранулф. – Ще излизате ли?

– Добро утро и на теб – Корбет лекичко подритна ботуша му. – Да, бих искал да изляза и искам да ни покажеш мястото, където са били намерени двата трупа.

– Какви трупове? – Мъжът хвърли поглед към Ранулф.

Корбет се приведе и здраво стисна пазача за рамото.

– Не си играй с мен – прошепна той. – Преди около година и половина млад мъж и жена са били намерени голи, с прерязани гърла, в гората. По-късно си открил трупа на малко кученце наблизко. Взел си нашийника му, откраднал си закопчалката и си заровил останалото в подножието на една бесилка. – Корбет виждаше как страхът постепенно обхваща пазача. – Слушай – продължи той, – може да не си убиец, но си крадец. Ограбил си мъртъвците и си скрил сведения от шерифа и кралските съдии. Готов съм да забравя всичко това, ако се съгласиш да се поразходиш с нас през този хубав слънчев ден.

Пазачът хвърли отмъстителен поглед към Ранулф, остави със замах халбата върху пейката, недоволно отключи страничната врата и ги поведе по бялата, прашна пътека, която се виеше като змия между дърветата към село Годстоу. Ранулф и Корбет вървяха зад него. Писарят се протегна и пое дълбоко чистия утринен въздух.

– Защо трябва да ходим там? – изстена Ранулф.

– От любопитство – отвърна му Корбет. Когато внезапно завиха по пътеката, той рязко спря и стисна рамото на прислужника си. – Слушай – прошепна му, докато пазачът вървеше отпред, без да знае какво става зад гърба му.

Ранулф наостри уши, като се опитваше да се изолира от горските шумове, чуруликането на птиците и шума на животинките под гъстия зелен свод. И тогава и той го чу – звука от стъпки, прокрадващи се по сухите листа. Пазачът спря и се обърна. Корбет му направи знак да не мърда и да пази тишина. Стъпките приближаваха.

– Мисля, че знам кой е – прошепна писарят.

Чуха задъхано дишане и една фигура се появи иззад завоя. Беше облечена в сивата униформа на монахиня от Годстоу. Корбет зърна червените бузи и блесналите очи зад воала.

– Добро утро, сестра Катрин.
– Добро утро, мастър писарю – отвърна монахинята с пламнало лице. – Отивам...

Корбет пристъпи изпод дърветата.

– Не лъжи, сестро. Лейди Амелия не би ти позволила да се скиташ сама. Сигурен съм, че нямаш работа в селото.

Лицето на монахинята стана яркочервено. Ранулф одобрително наблюдаваше как пищната ѝ гръд учестено се издига и спуска под сивото вълнено расо.

– Ти ни следиш – заяви Корбет. – Забелязах те с ъгълчето на околото си, докато разговарях с пазача.

– Аз... – Монахинята отмести поглед. – Видях те да говориш с пазача и после внезапно да тръгвате нанякъде. Бях любопитна.

– Защо? – попита Корбет. Лицето на сестра Катрин се изопна.

– Ти дойде в нашия манастир, за да ни обвиниш в сатанински деяния – отсече тя.

– Защото това е самата истина, сестро. – Корбет се обърна и ядосано направи знак на пазача да не мърда от мястото си. – Не вярвам, че лейди Елинор е паднала по стълбите. Съмнявам се, че старата Марта се е удавила във ваната си и можеш да предадеш на лейди Амелия, че сега се интересувам от съдбата на двата трупа, намерени в близката гора.

– О!

Корбет пристъпи по-наблизо.

– Знаеш ли за тях? – намеси се Ранулф.

– Да, всички знаем. Мисля, че лейди Амелия ти е казала всичко, което знаем.

Корбет прокара пръсти през косата си.

– И какво ни е казала лейди Амелия, сестро? – Писарят втренчи поглед в ясното синьо небе. – Хайде – настоя той меко, – тази сутрин си тръгнала от манастира по нейно нареждане, затова ми кажи какво знаете за труповете в гората. Това ще ми спести по-нататъшните разпити.

Монахинята сви рамене.

– Преди около година и половина – започна тя – бяха открити две тела. Сложиха ги в платнени чували и ги донесоха в църквата в Годстоу, за да ги погребат. Шерифът и други служители на Короната дойдоха в селото, за да ги огледат. Но не открихме нищо, освен че двама пътници, чието описание съвпаднаше с това на труповете, са минали през селото по-рано през деня. – Сестра Катрин направи гримаса. – Както казах, намерили са ги убити и голи, и никой не потърси телата им.

– Закъде са пътували?

– Не знаем.

– Очаквахте ли подобни посетители в манастира?

– Не. Имаме много гости, но повечето от тях идват с позволението на игуменката да посетят роднините си. Не сме очаквали тези посетители. Аз... – Сестра Катрин млькна и оправи пребрадката си – Отговарям за посрещането на гостите. Шерифът ми зададе вече тези въпроси и получи същите отговори.

– Какво стана после?

Сестра Катрин облиза сухите си устни.

– Също като нас, шерифът заключи, че двамата нещастници са били пътници и са попаднали на засада от бандити. – Тя се загледа в тъмната зеленина на гората. – Те се срещат наоколо. – Монахинята престорено се усмихна на Корбет. – На мястото, където са били намерени телата им, ли отивате?

– Да, пазачът се съгласи да ни заведе дотам – излъга Корбет.

– Тогава аз... – заекна сестра Катрин – По-добре да се връщам.

– Сестро!

– Да, мастър писарю?

– Харесваше ли лейди Елинор?

– Тя беше кралската блудница! – Монахинята сякаш изплю думите.

– Мисли каквото си искаш, но мястото ѝ не беше в Годстоу.

– И все пак игуменката се е съгласила да я приеме?

– Игуменката е законът тук – презрително каза сестра Катрин. – Тя си има собствени правила. Дължи мястото си на услугите, които баща ѝ е правил на принца преди много години.

– Не харесваш ли игуменката? – любопитно попита Ранулф.

– Лейди Амелия е много строга – предпазливо отвърна сестра Катрин. – Забрани домашните любимци и тържествата в манастира. Строго ограничи излизанията ни и броя на посетителите. Забрани лова и соколарството, а после...

– А после – меко я прекъсна Корбет – прие кралската блудница да дойде сред вас.

– Да.

– Но ти харесваше ли я? – настоя Ранулф. – Говоря за лейди Елинор.

Сестра Катрин стисна устни.

– Ние я избягахме. Тя беше надменна и затворена. Единствените, с които разговаряше, бяха игуменката и сестра Агата.

Корбет кимна и потупа Ранулф по гърба.

– В такъв случай, сестро, не е нужно да ни придружаваш по-нататък. Предай на лейди Амелия къде сме се запътили и че ще се върнем скоро.

Те наблюдаваха как монахинята се обърна и се отдалечи с клатушка се походка, като се опитваше да запази достойнство.

– Странно – забеляза Корбет. – Чудя се къде ли е смятала, че отиваме лейди Амелия.

Продължиха да вървят, като подбраха навъсенения пазач, който беше клекар в страни от пътеката и дъвчеше стръкче трева.

– Какво искаше сестра Катрин? – попита той. – Нали не сте й казали за нашийника?

– Дойде да ни пожелае приятен път – саркастично му отговори Ранулф – и не, не й казахме за кучешката каишка. Нито пък – добави той дяволито – за златото, което си откраднал.

Вървяха още десетина минути и вече различаваха синкавия дим, който се виеше над дърветата от селото, когато пазачът внезапно спря, рязко зави наляво и ги поведе по тясна утъпкана пътека през гората. Ранулф потръпна. Чувстваше се неспокойно в тази мрачна тиха гора; със странни сенки, внезапни изблици на слънчева светлина и постоянните кръсъци и шумолене на невидими птички и животни.

– Предпочитам тъмните улички на Съдърк.

– Всеки си има вкус – отвърна Корбет.

Докато следваха пазача по криволичещата пътека, те внезапно се оказаха сред гората пред мочурище, обградено от групички дървета. Цареше тишина, нарушавана само от ромона на малък поток, който падаше отвисоко върху един изправен продълговат камък, подобен на щръкнал пръст на заровен великан.

– Внимавайте – каза пазачът и посочи отсамната страна на потока, където тревата изглеждаше по-тъмна, по-висока и по-буйна. – Гледайте! – Той взе един изсъхнал клон и го хвърли в средата на поляната. Ранулф преглътна мъчително, когато клонът падна. Чу се мляскащ звук и клонът безследно изчезна.

– Блато – обясни пазачът. – В гората има няколко. – Той разкри в усмивка счупените си зъби. – Само глупак би се скитал тук сам.

– Къде бяха намерени телата?

– Ами – мъжът се почеса по главата, – от това, което разбрах, били хвърлени в блатото, но не потънали. Двама влюбени от селото, които си търсели усмотено местенце, ги открили и изпратили за помощ. Ние ги

извадихме.

– Как изглеждаха?

– Точно в това е загадката – отвърна пазача. – Когато чух, че са ги намерили, дойдох бързо от манастира. Бях там, когато дойдоха пристагите. Бяха голи-голенички, както майка ги е родила, нямаха и парцалче върху себе си, не намерихме и никакви вещи. Но лицата им... – той поклати глава – бяха неузнаваеми, а гърлата – прерязани от ухо до ухо.

– Никой ли не потърси телата?

– Не.

– И не сте очаквали подобни посетители в манастира?

– Не.

– Тогава как намери кучето?

Пазачът нервно запристъпва от крак на крак.

– Бях много озадачен и след два дни се върнах тук. Познавам добре гората. Помислих си, че може да намеря нещо ценно. – Той посочи към пръстена от дървета. – Ето там, под орловата папрат видях кучето. Отначало го взех за умрял заек. Чак когато се доближих, разбрах, че е малко куче.

– Ти ли го уби? – остро попита Ранулф.

– Бог ми е свидетел, сър, не! – Пазачът нервно облиза устни. – Труповете сигурно са лежали в блатото дни наред, може би седмици. Кучето сигурно е избягало, но явно е било питомно, върнало се и е умряло от мъка по господарката си. Свалих му кашката, взех закопчалката, сложих останалото в торбата и я занесох под бесилката. Другото знаете. – Той погледна отново Ранулф и сведе поглед към ботушите си.

– Има ли в околността разбойници? – попита Корбет.

Пазачът направи гримаса:

– Не, мастър писарю. Точно това озадачи и мен, и селяните. Има едно-две буйни момчета, които браконьерстват. Но кажете ми – попита той, очевидно цитирайки кръчмарските клюки, – кой уважаващ себе си разбойник би се крил в гора, обградена от кралски дворец и манастир, пълен с влиятелни дами? Без да споменаваме селото и фермите наоколо. Има много по-подходящи места където да се скрият разбойниците.

Корбет огледа зловещото, тихо мочурище.

– Ако листата на тези дървета можеха да говорят – промърмори той, – какви ли истории биха ни разказали?

Ранулф отново потръпна.

– Чудесно място за почивка – забеляза Корбет, – но не и да умреш тук.

– Не знам – обади се Ранулф и лицето му преbledня. – Познавах един стар моряк от Грейвленд. Разказваше, че по време на пътуванията си минал покрай плаващ остров, обитаван от ковачи-демони, които закалявали и изковавали душите на убийците. – Ранулф поклати глава. – Това място изглежда по-подходящо за тях, отколкото всеки остров – той погледна Корбет в очите. – Тук не ми харесва, мастър. Мирише на смърт.

– Тогава, мастър пазач – обяви писарят, – най-добре да си тръгваме.

Върнаха се до горската пътека, където Корбет освободи пазача. После заедно с поуспокоилия се Ранулф седнаха на един пън в края на гората.

– Какво имаме тук? – промърмори писарят, веднага щом мъжът се отдалечи достатъчно, за да не ги чува. – Двама пътници, издебнати от засада и убити в горско мочурище. Разбойници ли са били? – Той поклати глава. – Пазачът е прав, а обяснението на сестра Катрин е нелепо. Никой разбойник не би се крил толкова близо до кралски дворец или до известен манастир.

Ранулф шумно се оригна.

– Съгласен съм – каза той и добави. – И никой разбойник не би си направил труда да съблече до голо жертвите си – да, ще им свали бижутата и ще им вземе парите, но няма да ги остави съвсем голи, както ни ги описа пазача. Нито пък – заключи той – би се потрудил да крие телата. Щеше да си прибере ценностите и да офейка.

Корбет потърка брадичката си.

– Значи мистерията се задълбочава. Защо да ги убива, Ранулф? Защо просто не ги е ограбил и не е избягал? Сякаш – той замълча за миг – убиецът е искал да скрие кои са жертвите му. Взима им вещите, конете, а после хвърля голите им тела в блатото, само че те не потъват. – Той задъвка устната си. – Има и други загадки. Очевидно тези двама пътници не са били местни, но как тогава са знаели за тази пътека към потока, където биха могли да се освежат? И кой е бил толкова силен, че да надвие един здрав млад мъж, както и вероятно сравнително силна млада дама?

– Какво имаш предвид, мастър?

– Единственото логично заключение е, че са били подмамени, за да бъдат убити. Затова са ги завели до блатото. И все пак – Корбет остро се изсмя – нима доброволно са подложили гърлата си на убиеца? – Той се обърна към събеседника си. – Намираш ли някаква логика, Ранулф?

– Не, мастър. И аз си задавам същите въпроси. Кои са били? Къде

са отивали? Очевидно не в манастира, защото там не са ги очаквали. – Ранулф шумно издиша. – И както казваш, мастър, как са ги примамили, за да ги убият и защо така лесно са се дали?

Корбет се изправи и отупа мъха от дрехите си.

– Загадка в загадката – промърмори той. – Но едно ще ти кажа, Ранулф, макар да нямам и най-мъничкото доказателство, смятам, че смъртта на тези млади хора е свързано с убийството на лейди Елинор Белмонт.

Прислужникът беше свел поглед.

– Мастър?

– Да, Ранулф.

– И сестра Катрин, и пазачът споменаха, че труповете са били открити в гората между манастира и двореца. Възможно ли е убиецът да е от едно от тези места?

Корбет поклати глава.

– Трудно е да се докаже, Ранулф. Както каза пазачът, телата може да са лежали там с дни, дори със седмици. Ако убиецът е бил от манастира, защо ѝ е на една монахиня да убива двама пътници? Колкото до благородните лордове от двореца, те със сигурност биха си свършили работата по-професионално. – Корбет присви очи и се вгледа в небето. – Смятам, че убиецът е бил един. Човек, който е действал бързо, завлякъл е телата в блатото и е изчезнал. – Той направи гримаса и потупа Ранулф по рамото. – Но това също предизвиква въпроси. Би ли могъл един човек да надвие двама, очевидно здрави млади хора?

Ранулф стана и се протегна.

– В манастира се чувства някакво напрежение, мастър.

Корбет се намръщи.

– Естествено. Лейди Амелия не се радва на любовта на монахините. Сложила е край на малките им забавления, а в същото време е допуснала в манастира да бъде приета кралската блудница. А и ние познаваме нашия господар, краля. Сигурен съм, че някой ден ще накара лейди Амелия да си плати за поста.

– Къде отиваме сега, мастър?

– Мисля, че засега приключихме с манастира, а добрите хора от село Годстоу не знаят нищо интересно. Може би е време да посетим нашия благороден Уелски принц и лорд Гейвстън в Уудсток.

Ранулф изстена и затвори очи.

– Да – промърмори той. – А където е Гейвстън, там е и дяволът.

СЕДМА ГЛАВА

Крал Едуард Английски седеше в червената си копринена палатка в центъра на огромния лагер, разположен сред зелените поля край замъка Нотингам. Той слушаше шума на събиращата се войска: стрелци с кафяви жакети; тежковъоръжени конници с конусовидни шлемове, дълги копия и подплатени жакети; заповедите на сержантите; цвиленето на благородните бойни коне.

Кралят, който наскоро беше навършил шейсет години, седеше на един от големите сандъци със заплатите на войската и барабанеше по дървото. Надяваше се бароните да му доведат хората, от които имаше нужда. Възнамеряваше да поведе на север най-голямата армия, която някога беше събирал, да премаже бунтовниците, да обеси водача им, Червения Колин, да приклеши шотландците в техните долчинки и да изгори селищата им. Щеше да потопи Шотландия в море от пламъци и да даде на тези предатели урок, който никога нямаше да забравят. Само синът му да беше тук.

Сърцето на Едуард, закалено срещу сълзите на самосъжалението, заби малко по-бързо. Къде беше сгрешил? Обичаше момчето и винаги щеше да го обича. Може би то се промени след смъртта на майка си? Или беше очаквал прекалено много от него? Едуард затвори очи и си спомни онези златни лета, сякаш преди цяла вечност. Златокосият му син върви, олюлявайки се, през зелената морава към него, щастлив, че вижда баща си. И майка му, тъмнооката мургава Елинор. Исусе! Едуард здраво стисна очи, за да задържи видението. „Мили Боже“, запита се той, „защо ли тези спомени винаги имат сладко-горчив вкус?“

– Бих дал всичко, което имам – каза на глас, – ако можех да възстановя тогавашните ни чувства.

Настроението му рязко се промени и той яростно изскърца със зъби. Гейвстън щеше да попречи на това. Магъосникът, извратен син на перверзна майка. Едуард си беше мислил да го прогони, но тоза можеше да доведе до гражданска война. Синът му щеше да се опълчи срещу него, и мнозина биха го последвали с желание. Ако избухнеше гражданска война, шотландците щяха да нахлуят в северните погранични райони, уелсите – да се разбунтуват, а Филип Френски за седмица щеше да стигне с корабите си до Дувър. Но Едуард знаеше истинската причина да не прогони Гейвстън – не можеше да откаже нищо на сина си. Заради

сините му очи с невинен блясък и спомените за по-добри, по-весели дни.

– Твое величество! Твое величество!

Едуард отвори очи. Джон дьо Варен, граф на Съри, стоеше разкрячен на входа на палатката, с половница бира в едната ръка и полуизядено парче пилешки гърди в другата.

– Подранил си, Джон.

Дьо Варен видя сълзите по бузите на краля и отмести очи.

– Каква е ползата за един крал, ако завладее целия свят, но изгуби сина си?

Дьо Варен го загледа безмълвно в отговор и Едуард се усмихна. Добрият Джон, помисли си той, с измамно честно лице и черно сърце. Добър воин, но лош водач. За него всичко можеше да се реши с бой. Често му беше предлагал да убие Гейвстън.

– Какво има, Джон?

– Нищо, освен дьо Краон.

Едуард вдигна очи към небето.

– Значи пратеникът на Филип ме е издирил – промърмори той.

– Зарежи сантименталното настроение, Твое величество! – дрезгаво каза дьо Варен. – Изтрий очите си като добро момче и грабни най-дългата си лъжица, защото самият дявол е дошъл на вечеря.

– Заради историята в Годстоу ли?

Дьо Варен кимна.

– Навярно. Слуховете растат бързо като плевели, а дьо Краон трябва да ги е посял. Предприел е истинска клюкарска кампания. Дори в града се говори, че принцът е убил любовницата си, за да достави удоволствие на любовника си. Дьо Краон души за най-пикантните слухове, а после ще ги изпрати в Париж и чак до Рим и Светия отец.

– Млъкни, дьо Варен!

Едуард заби върха на ботуша си в земята. Представяше си престореното учудване на Филип, а после писмото, което щеше да пристигне от папата. Знаеше как ще започнат проблемите.

„Per venit ad aures nostras“ – „До ушите ни достигна, най-любими синко во Христе...“ последвано от обичайните лицемерни фрази, а после обвиненията в содомия, убийство, колко е неподходящ Уелският принц за невинната френска принцеса, разтрогването на договора, и кулминацията на всичко – една кървава война. По дяволите, помисли Едуард, какво искаше да му каже онзи любопитен негодник Корбет, като му прашаше предупреждение, че нов убиец, още един дьо Монфор, е

в Англия? Едуард се намръщи. Не се боеше от него. Може би беше време да го каже на Корбет. Не не, историята в Годстоу беше онова, което го тревожеше най-много. Короната трябваше да бъде защитена. Какво, за Бога, правеше собственият му шпионин в Годстоу?

– Ако Твое величество иска да си доспи...?

– Ще ти отрежа топките, дьо Варен! – усмихна се кралят. – Покани негодника да влезе.

След няколко секунди Дьо Краон нахлу вътре; лицето му беше сгърчено в пресилена усмивка, той подскочаше и се кланяше, докато змийските му очи изучаваха краля.

Едуард реши, че французинът изглежда малко нелепо в меката си подплатена с коприна роба и светлокафяви ботуши, но той имаше странен вкус. Някой ден...

– Мосю дьо Краон – Едуард умишлено пропусна титлата „сеньор“. – Радвам се да те видим. Добре ли пътува? С нетърпение очаквахме пристигането ти.

Дьо Краон леко се поклони.

– Едва ли толкова, колкото го очаквах аз, твоя светлост. Господарят ми, крал Филип, ти изпраща братски поздрави. Много е обезпокоен от проблемите в Шотландия. Предлага да посредничи и да ти помогне с каквото може.

„Като например да изпрати сто кораба с хора и муниции на негодниците“ помисли си Едуард. Пъхна крак под едно походно столче и го притегли.

– Ще седнеш ли, мосю?

Дьо Краон забеляза счупения му крак.

– Твое величество е много любезен, но настоявам да остана прав. Ти заслужаваш това уважение.

Дьо Краон реши да държи под око Едуард. Изучаваше ястребовото лице, обградено от стоманеносива коса; гледаше косо разположените очи, едното леко притворено – навик, който Едуард беше придобил като млад. Той загатваше за агресивен характер и дьо Краон реши да бъде по-предпазлив.

– Твоя светлост – започна той, – господарят ми ти праща поздравите си. Надява се, че всичко е наред с любимата му сестра Маргарет.

Едуард се сети за новата си невзрачна булка и изсумтя.

– Въпросът за Гаскония.

– Няма никакъв въпрос! – отсече Едуард.

– Ами правата и принадлежностите? – смирено попита дьо Краон.

– Те са мои.

– С какво право?

Едуард въздъхна.

– Скъпи дьо Краон, войските ми са в нея.

– Не си им плащал.

– Ще им платя! – гневно отвърна кралят.

– И все пак, твоя светлост – разпери ръце дьо Краон – всичко ще се реши със сватбата между твоя любим син и принцеса Изабела.

– Видя ли се със сина ми?

– В Уудсток, Твое величество.

– „В Уудсток, Твое величество“ – имитира го Едуард.

– Твое величество, заточен ли е синът ти там?

– Не, просто дяволски много искам да си стои там.

– За да бъде близо до Годстоу?

– За да бъде близо до Оксфорд.

– Той скърби за смъртта на лейди Елинор.

– Коя е тя? – язвително попита Едуард.

Дьо Краон се усмихна.

– Твое величество се шегува с мен. – Лицето на французина стана сериозно.

„Ето сега“, помисли си Едуард.

– Твое величество, много съм разтревожен и дълбоко притеснен от слуховете, които лоши хора разпространяват. Злобни, клеветнически истории, според които лейди Елинор била убита от твоя син, за да може той да бъде с любимия си приятел, гасконеца Пиърс Гейвстън.

– Лъжливи предатели! Всеки, който твърди това, ще бъде обесен, удавен и разчекнат!

– Разбира се, Твое величество. Но хората се питат как една жена е паднала от стълбите и си е счупила врата, без качулката на главата ѝ да се размести? Казват, че синът ти ѝ пратил лекарства, с които може би я е отровил!

– Синът ми не знае нищо за смъртта на лейди Елинор. Тя умря в неделя вечер. За пръв път Уелският принц чу за смъртта ѝ на другата сутрин.

– Съжалявам, Твое величество – синът ти знаеше за смъртта ѝ в неделя вечер.

Дьо Краон доближи лисичето си лице. Едуард седеше замръзнал; това беше един от малкото пъти в живота му, когато наистина се беше уплашил. „Синът ми убиец! Този слух бързо ще се разпространи. Не

само содомит, но и отровител! Убиец на невинни жени! Ще отрежа главата на Корбет!“ закани се Едуард.

Видя как дьо Варен тихичко вади камата си от ножницата зад гърба на дьо Краон. Кралят трябваше само да вдигне пръст и французинът щеше да умре. Едуард поклати глава и Дьо Варен прибра ножа си.

– Откъде знаеш това?

– Твое величество, синът ти ми го каза.

– Трябва да има някаква грешка.

– Не, няма. Точните му думи бяха... – дьо Краон притвори очи. – Попитах го за лейди Елинон, а той отвърна: „Близко е до смъртта, било е злополука. Трябва да е паднала по стълбите.“ – Дьо Краон учтиво се усмихна. – Беше след полунощ, Твое величество. Принцът беше пийнал и все пак ми се стори странно, защото пазачът на Годстоу пристигна едва на другата сутрин.

Едуард се обърна към кутията с бижута до него, отвори я и извади малък златен пръстен с рубин.

– Мосю, приеми този подарък. Ще помисля върху нещата, които ми каза.

Дьо Краон протегна ръка. Кралят стисна здраво китката му, докато не видя французина да премигва от болка.

– Подарък, мосю, – прошепна той. – И предупреждение за онези, които разпространяват зловни слухове. Ако мога да докажа, че тези скандални истории са куп лъжи, ще разкажа и на моя брат, френския крал и на Негово светейшество, който е бил източникът им. А те няма да останат доволни.

Дьо Краон поклати глава и кралят пусна китката му. Лицето на французина беше почервенияло от неудобство.

– Твое величество – дрезгаво му отговори той, – благодарая за подаръка и предупреждението.

И като се завъртя, излезе от палатката.

Едуард направи знак на дьо Варен да се приближи.

– Кой е най-бързият ти конник, Джон?

– Ралф Малтоут, твоя светлост.

– Искам незабавно да замине на юг – до Годстоу. Да вземе най-бързия кон и втори за смяна. Да язди без почивка и да занесе съобщение на моя писар Корбет в манастира Годстоу. Съобщението трябва непременно да бъде предадено. Разбра ли? Сега излез!

Веднага щом дьо Варен тръгна, Едуард скри лице в ръцете си, опитвайки се да овладее гнева и ужаса си. „Какво става?“, чудеше се

той. Защо Корбет не беше изяснил тази бъркотия? Лявото око на Едуард почти се затвори, докато хапеше устни. И Корбет, и шпионинът му щяха скъпо да платят, ако дьо Краон победеше.

Докато Едуард Английски се гневеше от онова, което беше научил, сър Амори дьо Краон държеше насинената си китка и крещеше заповеди на свитата си да се връщат бързо в Оксфорд. Беше изиграл коза си, сега му оставаше да чака. О, той беше разбрал предупреждението на Едуард Английски и можеше да приключи с играта, само ако имаше доказателства. Но беше изстрелял стрелата и сега чакаше да види къде ще падне тя. Смяташе, че може да надхитри и победи английския крал. Той също имаше шпионин в Годстоу, който следеше Корбет. Освен това беше получил съобщение от господаря си. В играта участваше още един тайнствен играч – убиецът. Дьо Краон подтисна болката и гордостта си. Скоро Едуард Английски щеше да бъде притиснат до стената. Единствената опасност беше Корбет. Английският писар щеше да работи два пъти по-сериозно, или за да реши проблема, или за да го прикрие. Дьо Краон потърка китката си. Той трябваше да спре Корбет. Погледна към палатката си и двете тъмни, забулени фигури там.

– Ще тръгнем отново на юг. Имам планове за вас – каза той.

Няколко дни след разговора на Ранулф с пияния вратар, Корбет реши, че за момента няма какво повече да научи в манастира. Освен това искаше да се махне оттам, защото монахините все още бяха заети с обредите, предшествващи погребението на двете жени. Бурята беше преминала, времето се задържа хубаво, затова заедно с Ранулф решиха да отидат пеш до двореца Уудсток. Вратарят, този път по-трезвен, ги поздрави като стари приятели и като ги изведе от манастира, ги упъти откъде трябва да минат през полята и ливадите.

Корбет се наслаждаваше на разходката, щастлив, че е напуснал потискащата скръбна атмосфера на манастира. Пътят беше лек, минаваше през просторни ливади и поля, през мрачни шубраци и те скоро видяха през наъбените стени и кулата на двореца. Главният вход беше отворен. Сержант с кралска ливрея ги спря и попита каква е целта на посещението им, преди да ги пропусне. Дворът приличаше на пчелен кошер. Коняри и ковачи вкарваха и изкарваха коне от конюшните, кухненски прислужници внасяха огромни късове месо в кухнята.

– Принцът явно ни е очаквал – саркастично отбеляза Ранулф. – Може би подготвя угощение?

– Със сигурност ще има пир – отвърна му Корбет. – Но се съмнявам, че има желание да види точно мен.

Коняри поеха конете им, докато един надут иконом ги поведе по главното стълбище към огромна зала. Корбет знаеше, че принцът обича разкоша, а Уудсток, огромна дървена сграда, беше най-богатият от кралските дворци. Фасадата му наскоро беше обновена; черните фронтони наново украсени с резба; дървените греди боядисани в наситено тъмнокафяво, гипсовата мазилка – чисто бяла. Разкошът вътре накара Ранулф да затаи дъх. Ярки гоблени блестяха с пъстрите си мотиви; скъпи копринени тъкани покриваха масите, облегалките на столовете и масивните открити шкафове. Скъпоценни чаши, чиито камъни блестяха на слънчевата светлина, и сребърни блюда бяха наредени върху красиви шкафове и бюфети. В голямата зала оръженосци нареждаха маси за пиршеството и въздухът беше изпълнен с приятния аромат на готвено, от който устите и на двамата мъже се изпълниха със слюнка. Но не ги оставиха да се наслаждават на гледката, а ги поведоха по един коридор към малка стая, чието скромно обзавеждане ярко контрастираше с разкоша, който току-що бяха видели.

И принцът, и Гейвстън ги очакваха. Кралският фаворит седеше върху тапицирана пейка до прозореца, а младия Едуард се беше изтегнал на един стол до него. И двамата гледаха навън като обзети от носталгия момчета, които отчаяно искат да бъдат някъде другаде. Но кралят беше заповядал синът му да остане в Уудсток, а естествено, където беше Уелският принц, неговата сянка Гейвстън винаги го следваше.

И двамата обичаха показните дрехи, но този ден бяха облечени просто в панталони, напъхани в меките им кожени ботуши, дантелени батистени ризи и кървавочервени копринени жакети, наметнати върху раменете им. Гейвстън не трепна, когато обявиха имената на Корбет и Ранулф. Принцът се усмихна престорено, поизправи се на стола и прекара бледи пръсти през русите си коси.

– Масٹر Корбет, помня те. Ти си служител на баща ми.

– Твой също, твоя светлост.

Принцът се усмихна самодоволно и даде знак на иконома да приближи два стола.

– Корбет, опуленият ти прислужник също може да седне. Искате ли вино?

Той дори не изчака отговор, а се обърна към малката масичка до себе си, напълни два бокала с вино и ги подаде на неканените си гости. Корбет измърмори някаква благодарност и отпи малко. Ранулф пресуши чашата си на две шумни глътки. Принцът се усмихна самодоволно, а Гейвстън се обърна и за пръв път показва, че е забелязал присъствието

им с надменно изръмжаване. Корбет не се остави да го сплашат. Предполагаше, че и двамата мъже са пияни, но дори и така, Гейвстън беше опасен. Писарят изучаваше мургавото изопнато лице на гасконецата и инкрустираната перлена обича, която висеше от едното му ухо. Той беше идеалният придворен във всяко отношение. Кралят беше споделил с Корбет, че Гейвстън се цели високо, ламти за графска титла и използва приятелството на принца, за да създаде династия, прочута като на де Клеър, Бомон или който и да е от известните благородници, следвали Уилям Завоевателя през Северните морета.

От своя страна Гейвстън внимателно преценяваше писаря, докато облизваше пълните си устни. Наруга наум пиенето, сантименталните си мисли и принца, че е приел Корбет. В сърцето си Гейвстън знаеше, че младият Едуард много харесва писаря, че се възхищава от неговата преданост и факта, че не трупа точки, критикувайки го пред страшния му баща. Гейвстън не се боеше от никого – нито от краля, нито от дьо Варен, или някой знатен благородник, но беше предпазлив с писаря с непроницаемото лице. Скоро Корбет щеше да започне да задава въпроси и принцът нямаше да има друг избор освен да им отговаря. Разбира се, той можеше да се позове на титлата си, но Корбет щеше да се оплаче на краля и след това принцът щеше да отговаря пред него. Гейвстън стисна ръце в скута си. Защо не ги оставеха на мира! Той хвърли бърз поглед към Едуард и Корбет видя раздражението, което проблесна върху лицето на принца.

– Твоя светлост – попита той, – възразяваш ли срещу идването ми тук?

– Не, Корбет, но се чудя каква е причината за това.

– Смъртта на лейди Елинор.

Принцът вдигна вежда.

– Проблем ли има? – попита той. – Разбрах, че е починала при злополука.

– Не, говори се, че е била убита.

Корбет хладно посрещна погледа му, забелязвайки тревогата, която предизвика прямият му отговор.

– Имаш ли доказателства? – попита Гейвстън.

– Милорд, скоро ще имам, но те няма да променят нещата в очите на враговете на принца. – Корбет се приведе напред. – Не казвам, че аз го вярвам. Съобщавам това, което мисля и какви слухове се носят. С колкото повече факти разполагам, толкова по-добре ще мога да оборя лъжите по адрес на принца.

Едуард се вгледа в Корбет, внезапно отметна глава и избухна в смях. Гейвстън изглеждаше объркан. Корбет не помръдна и не промени изражението си, докато принцът не спря да се смее.

– Това беше страхотно, Корбет – каза той и изтри една сълза от окоето си. – Трогнат съм от загрижеността ти. Приеми искрените ми благодарности за усилията си. – Внезапно настроението му се промени. – Знаем защо си тук, за Бога, продължавай.

– Хората, твоя светлост, говорят, че лейди Елинор е била болна – той бързо добави – от гърдна болест.

Принцът кимна.

– Откога беше така?

– Около година.

– Някои хора казват, че било по-отдавна.

– Значи лъжат! Не съм отговорен – отсече Едуард – за това, че хората обичат да си съчиняват! Тикат дългите си носове в калта. Измислят каквото си искат!

– Не си ли посещавал лейди Елинор в Годстоу?

– Не съм. Не я обичах. За мен връзката беше приключена.

– Сигурен съм, че е било така – сухо отвърна Корбет и съжали за саркастичната забележка, веднага щом я произнесе, забелязвайки враждебните искри в светлосините очи на принца. – Но може би си бил загрижен за нея? – побърза да продължи писарят.

– Лейди Елинор не се нуждаеше от нищо. Тя намери утеха. Живееше в разкош. Майката игуменка се грижеше за всичко необходимо.

– Ти ли й изпрати лекарство, твоя светлост?

Принцът замислено задъвка долната си устна.

– Знаем какво си мислиш! – намеси се Гейвстън, който скочи от пейката до прозореца. – Аз изпратих лекарствата. Може да си мислиш, че са били отровни, но ние знаем, че в манастира са ги пробвали и се съмнявам, че лейди Елинор би ги взимала, само защото са изпратени от принца.

– Сигурен съм, че милорд Гейвстън е прав – отвърна Корбет, – но какви бяха тези прахове?

– Слушай, Корбет – изръмжа гасконецът, – аз съм придворен и понякога войник. Не съм лекар. Бяха просто лекарства, които трябваше да облекчат болката в гърдите на лейди Елинор и да ѝ помогнат да заспива спокойно.

Корбет усети, че не може да го притиска повече и смени тактиката.

– В деня, когато лейди Елинор умря, твоя светлост...

– Бях в Уудсток. Следобед ходих на лов, а вечерта пирувах. Всички важни хора ме видяха, включително френският пратеник сър Амори дьо Краон.

– Изпрати ли й някакви съобщения през този ден?

– Не съм. Пиърс й изпрати лекарството. Деня, преди да се случи инцидента.

– Да, пак стигаме до лекарството. Самата лейди Елинор ли го поиска?

– Да – заядливо отвърна Гейвстън. – Каза, че много облекчавали болката й.

– И като стана дума, твоя светлост, страдаше ли лейди Елинор от меланхолия?

– Да – отвърна принцът и за първи път прояви състрадание. – Горкото създание беше болно. Знаеше, че не я обичам, аз не криех чувства та си. Има ли нещо друго?

Корбет хвърли бърз поглед на Ранулф, който седеше като издялан от камък, хипнотизиран от бързата размяна на въпроси и отговори, като зрител на майсторски дуел с мечове.

– Какво мислиш е станало в деня на нейната смърт?

– Не знам повече от теб, Корбет. Фактите са следните – лейди Елинор останала сама, сложила си наметката, за да отиде на разходка. В полумрака се спънала по стълбите, паднала и си счупила врата.

Принцът се прозя с явно отегчение.

– Е, писарю, това е всичко. – Той отиде и положи ръка върху рамото на любимеца си. – Искаш ли да знаеш още нещо, Корбет?

– Да, твоя светлост. Беше ли тайно венчан за лейди Елинор?

Ранулф шумно си пое дъх, когато видя как цветът се отдръпва от лицето на принца. Гейвстън застина като куче, готово да нападне.

– Не, разбира се! Защо питаш?

– Заради мръсните слухове, твоя светлост. И разбра за смъртта на лейди Елинор в понеделник сутринта?

– Да. Пазачът ми предаде съобщението. Много добре знаеш това, Корбет. Не се опитвай да ме подмамиш.

Принцът на Уелс рязко махна с китката си, обвита в дантелен маншет.

– А сега, за Бога, човече, остави ни!

– Не! – обади се Гейвстън с лице, изкривено в престорена усмивка. – Твоя светлост, мастър Корбет е свършил много работа. Манастирът Годстоу има своите положителни качества, но не е за човек, привикнал

към светския живот. – Той намигна на Корбет. – Тази вечер с принца – продължи гасконецът – даваме голямо пиршество. – Той се усмихна. – Ние сме и домакините, и единствените гости. Настоявам да се присъедините към нас. – Той плесна с ръце и прислужникът веднага се появи. Гейвстън вдигна ръка, за да отхвърли възраженията на Корбет. – Настояваме, нали, твоя светлост?

Едуард направи лукава гримаса и кимна.

– Да – бавно каза той. – Заведи мастър Корбет и прислужника му в кухнята. Нахрани ги добре. Те са наши специални гости.

Гейвстън се приближи и лекичко хвана Корбет за ръката.

– Хю – промърмори той, а бездушните му очи бяха впити в тези на писаря, – настояваме да останеш. Трябва да обсъдим и други неща.

ОСМА ГЛАВА

Стюардът ги преведе през голямата зала в огромната, настлана с плочи кухня. Тя беше почистена, но мухите пируваха с огромните петна кръв, пръснати по белосаните стени. Под сводестия таван, гъмжеше от хора – пекар и двамата му помощници със зачервени лица и облени в пот, се трудеха пред огромна тухлена пещ, вкарвайки в нея тави с бяло меко тесто. Прислужници влизаха и излизаха с тави за печено; тигани, лопати за въглища, медни тенджери, глинени съдове и кошници с билки. Намръщен готвач с открита рана на едната китка сервира на Корбет и Ранулф купа с мляко, подправено с индийско орехче; два доста престоляи пая с пилешко и чиния преварени зеленчуци. Корбет си играеше с храната, докато изгладнелият Ранулф, лакомо я омете.

– Не научихме много тук, мастър.

Корбет се усмихна.

– Все още имаме шанс, Ранулф. Да ковим желязото, докато е горещо.

Приключиха с яденето и се заизкачваха обратно нагоре. Корбет спря един прислужник, който бързаше по коридора с куп скъпи пъстри тъкани под мишница.

– Извинявай – усмихна се Корбет, – но дали принцът ще ходи в Годстоу? Имам предвид, на погребението на лейди Елинор?

Мъжът отстъпи, стреснат от въпроса, но Корбет му показа две сребърни монети.

– Ето ти нещо за изгубеното време.

Стюардът се огледа крадешком, облиза устни и подкани Корбет и Ранулф към една мрачна прозоречна ниша.

– Какво искаш да знаеш?

– Нещо съвсем просто. Как научи принцът за смъртта на лейди Елинор?

Стюардът протегна ръка и Корбет сложи едната монета в нея.

– Дойде вратарят от Годстоу.

– Това ли е всичко?

Мъжът отново облиза устни, жадно загледан във втората сребърна монета.

– Носи се слух – бавно отвърна той. – Из двореца се говори, че принцът е знаел доста по-рано. Един от телохранилите му го чул да го

прошепва на гасконския си фаворит.

Корбет пристъпи по-наблизо.

– Сигурен ли си? – изсъска той.

– Сър, сега знаеш толкова, колкото и аз.

Писарят му даде монетата, освободи го и се облегна на стената.

– Господи – промълви той. – Ранулф, ако принцът е знаел преди пазача да дойде, има само едно обяснение. Сигурно има пръст в убийството на лейди Елинор. А как – продължи той – ще кажем на краля, че синът му е убиец?

– Корбет! Мастър писарю!

И двамата се обърнаха. Гейвстън стоеше в края на коридора, небрежно облегнат на стената.

– Мастър Корбет – извика отново той. – Дойдох да се извиня. Не те приехме учтиво, но с принца имахме да обсъждаме други неща. Елате! Ще ви покажа Уудсток!

Корбет погледна предпазливо към Ранулф и вдигна очи към небето. Гейвстън се приближи към тях. Усмихна се омайващо на Ранулф и промуши ръката си под тази на писаря.

– Разбрах, че кралят те е наградил с имение? Имаш ли конюшни? Обичаш ли лова?

– По-скоро съм земеделец, милорд. Интересувам се от сеитбата и изкореняването на шубраци, макар че и ловувам.

– Тогава трябва да ти покажа нещо – отвърна Гейвстън. – Нови ловни кучета от Ирландия, огромни рошави чудовища. Те са радостта и гордостта на принца. – Е – добави той закачливо, – следвайте ме.

Гасконецът преведе Корбет и Ранулф през лабиринт от коридори, който стигаше до задната част на двореца. След това преминаха през изоставен пращен двор и влязоха в една от големите постройки в него. Вътре стените бяха студени, влажни и хлъзгави. Гейвстън се полута в тъмното, докато намери огниво и запали една стенна факла.

Корбет се уплаши. Чу вой, който сякаш идваше от самите недра на земята: продължителен, свиреп и призрачен. Потръпна и ръката му се вкопчи в кокалената дръжка на камата му, но не посмя да се върне. Гейвстън отвори една врата на отсрещната стена и ги поведе по някакви стъпала, осветени от слабата светлина на факлите, закрепени в железни скоби. Пламъците проблясваха и танцуваха диво, сякаш подухвани от невидими устни.

Корбет погледна към Ранулф. В мъждивата светлина забеляза, че лицето на прислужника му беше пребледняло и лъснало от пот. Корбет

усети близка заплаха и космите на тила му настръхнаха. Тръгна по тъмния тунел. Не бяха изминали голямо разстояние, когато писарят отново чу онзи продължителен, страховит вой. Завиха зад ъгъла и Корбет трябваше да прикрие треперенето си при вида на дребния тантурест едноок мъж, който сякаш изникна от тъмнината пред тях. Главата му беше покрита с непромокаема кожена качулка. Носеше мръсна кафява прес-тилка и откритото му чело блестеше от пот. Черната превръзка, която скриваше едното му око, придаваше на лицето му още по-зловещ вид.

– А, Гърт! – започна Гейвстън, сякаш се разхождаха из някой дворецов парк. – Доведох гостите ни да видят кучетата.

Мъжът се усмихна. Нямахме зъби, а венците му бяха подути и тъмночервени. Отвори уста по-широко и издаде някакъв странен гърлен звук.

– Гърт няма език – обясни Гейвстън. – Неприятен резултат от един спор, нали, Гърт?

Немият погледна предпазливо гасконецата и кимна.

– Хайде, човече! – подкани го Гейвстън. – Чакаме те. Вратата!

Създанието заситни пред тях като малък черен паяк, отвори зарезаната врата и подкани с жест посетителите. В този миг се дочу яростен вой. Корбет влезе. Зад вратата имаше плитка ниша, преградена с дебела желязна решетка. Четири чифта жестоки червени очи блестяха в мрака зад нея. Гейвстън избута Ранулф зад себе си.

– Стой тук – прошепна той и предпазливо пристъпи напред.

Четири огромни черни мастифа освирепяха, хвърляха едрите си мускулести тела срещу решетката, с изкривени устни и оголени зъби, с олигавени челюсти. Ако нямахме преграда, те биха разкъсали Корбет на парченца. Но той не трепна и внимателно ги заразглежда. И преди беше виждал тази порода. Крал Едуард ги беше използвал в Уелс като бойни кучета, но по-късно ги беше избил, защото в жаждата си за кръв не различаваха враг от приятел.

Четирите звяра бяха огромни, с масивни мускулести плещи и дълги, силни крака. Главите им бяха заоблени, ушите – прибрани. Бяха съвършени машини за смърт с огромните си челюсти, бели остри зъби и безумни червени очи. Изведнъж спряха да вият, приковали погледи върху Корбет и отново, сякаш контролирани от един и същи ум се хвърлиха срещу решетката, а един от тях застана на задните си крака и заудря муцуна в железните пръчки.

Корбет прецени, че кучетата са по-високи от човек. Усещаше отровния им дъх, и се опита да овладее треперенето на тялото си, борейки

се със страха, който присвива-ше стомаха му и подгъваше коленете му така, че едва се държеше на краката си. Но Гейвстън си играеше с него и изпитваше смелостта му с тази опасна игра. Чу как гаско-нецът дразни Ранулф, подканвайки го да се приближи и гневния отговор на слугата си.

– Ранулф не обича кучета – каза Корбет през рамо. – Още като момче се е страхувал от тях. Нападнал го един злобен мелез.

Писарят се огледа – близо до мрежата имаше съд със сочни, кървави парчета месо. Той набоде едно с камата си и го поднесе на мастифа. Кучето изскимтя. В мрежата имаше един по-голям отвор, очевидно предвиден, за да хранят кучетата през него. Корбет промуши месото и загледа как кучето-водач го захапа с мощните си челюсти, подхвърли го и го погълна, а кръвта се стичаше по черната му, олигавена муцуна. Корбет почисти ножа си в тока на ботуша, прибра го в канията и тръгна назад.

– Прекрасни зверове, милорд! Поздравявам те, но те моля да внимаваш. Те могат да захаят и ръката, която ги храни.

Гейвстън се засмя и леко запляска с ръце.

– Добре казано, писарю – каза той. – Хайде! Видя достатъчно.

Тръгнаха бавно обратно по тунела. Зад тях воят на кучетата се извиси като демонична музика. Гейвстън ги върна в двореца, където прислужник ги заведе в една стая на горния етаж. Белите стени бяха голи, но поне имаха розова вода, чисти кърпи и кана вино, която Корбет забрани на Ранулф да докосва. Докато чакаха, прислужникът играеше сам срещу себе си на зарове – единственият случай, в който можеше да загуби. Корбет дремеше на леглото и лениво мислеше за Мейв и за сестра Агата. Тя и другите монахини все още бяха заети с подготовката на погребенията на лейди Елинор и сестра Марта. Той нервно се размърда при мисълта за подозренията, които прислужникът на принца беше пробудил. Как би могъл принцът да разбере за смъртта на лейди Елинор толкова рано? Корбет се опита да намери решението на тази логическа задача. Имаше две възможности – от една страна можеше да се опита да разгадае убийството, но това можеше да влоши ситуацията. От друга, би могъл да приеме, че принцът е замесен, може би дори виновен за смъртта на лейди Елинор и тогава, в името на Короната, скандалът трябваше да бъде потулен.

Лястовиците чуруликаха под стрехите над прозореца, някъде прозвуча самотен звънец, от двора се дочуваха слаби викове. Корбет най-после задряма, но се пробуди внезапно, защото сънува, че адските

кучета, които току-що беше видял, драскат по вратата. Беше само Ранулф, който си притегляше едно столче по прашните рогозки. Слуга почука на вратата и събщи, че пирът ще започне след час. Корбет стана, изми се и се постара да се приведе във възможно най-представителен вид. Ранулф прибра заровете си в кожена кесия и заслизаха по спираловидното стълбище към залата.

Пиршеството беше шумно и богато. От дебелите черни греди на тавана висяха знамена с герба на краля на Англия. Златистите леопарди ръмжаха до белите лилии на Франция и червения дракон на Уелс. Дървените маси бяха подредени в квадрат и застлани с бели ленени покривки. Разклонените свещници, поставени в центъра на залата, и стенните факли обливаха помещението в светлина. Корбет подуши силното апетитно ухание на онези вкусни ястия, които беше видял да приготвят в кухнята. Слуги в златистосините ливреи на принца разнасяха сребърни подноси, които гостите щяха да използват за блюда вместо обичайните подложки от дебели филии стар хляб. Музикантите тихичко свиреха на тамбури, гъдулки и лютни на подиума за музиканти, където група красиви млади момчета, всички облечени в сребристо и златисто, нежно пееха трубадурска песен. Една сива хрътка скочи на масата и набързо беше прогонена оттам.

Шамбеланът ги заведе до местата им, точно до официалната маса, върху която стоеше огромна, инкрустирала с перли, сребърна солница. Корбет се огледа. Останалите гости бяха оръженосци на принца или на Гейвстън, писари, високопоставени прислужници, капитани от наемната войска и тук-там някой свещеник или монах. Никой не обръщаше внимание на него или на Ранулф, което го накара да се почувства неловко. Сребърен поток от тромпетни трели, чийто пронизващ звук прекрати бърбенето, възвести влизането на принца, който държеше ръката на Гейвстън. И двамата носеха сребърни венци и бяха облечени от глава до пети в златоткани дрехи. Появата им предизвика възторжени възклицания сред групата блюдолизци. Принцът отвърна на приповдигнатите им поздравии и с Гейвстън седнаха на големите, подобни на тронове, столове на официалната маса. Корбет потръпна и отмести поглед. Ако кралят видеше това, щеше да получи удар, защото принцът публично се отнасяше към Гейвстън, сякаш му беше съпруга. Нов тръбен звук и пиршеството започна. Френските готвачи на принца бяха вложили всичките си умения и изкуство: имаше супи и бульони с много подправки, месо от фазан и яребица; следвани от сьомга, калкан, щука и лин. Глиганско сърце с пълнеж от детелина; агнешко, гарнирано с мента и риган; лебед,

който плуваше върху сребърния поднос, сякаш върху омагьосано езеро; еленски бут; желирани сладкиши; многобройни кани от най-доброто бордо или бяло вино от рейнските земи допълваха пиршеството.

Естествено, Ранулф яде, сякаш това е последният ден от живота му, за разлика от Корбет, който през цялото време се чувстваше неудобно, защото принцът и Гейвстън почти не ги поглеждаха, а сътрапезниците им се държаха, сякаш те не съществуваха. Каната с вино се въртеше бързо, разговорът и смехът ставаха все по-шумни, а снежно-белите покривки – все по-мръсни. Появи се шут, дребна жена не повече от метър и половина, която започна да прави поредица от салта върху масата, като избягваше чашите и парчетата храна, хвърляни към нея. Внезапно Корбет осъзна, че е прикляк в ъгъла на залата. Ако станеше кавга, той и Ранулф щяха да бъдат в капан. Издебвайки удобен момент, той дръпна прислужника си, поклони се на принца и безшумно се оттегли. Щом излязоха, изпрати прислужника в стаята. Той донесе наметката му, но беше намерил само една ръкавица.

– Не можах да открия другата, мастър.

Писарят сви рамене.

– Няма нищо, може би съм я изгубил, а в никакъв случай няма да бродя из двореца, за да я търся.

– Можем да вземем коне от конюшната.

Корбет поклати глава.

– Не, Ранулф, неспокоен съм. Колкото по-скоро се измъкнем оттук, толкова по-добре. Нощта е приятна, пътят кратък, а чистият въздух ще поясни главите ни.

Те се измъкнаха през една странична врата и напуснаха двореца през една от портите му. Лесно откриха пътеката. Пълната лятна луна обливаше със сребриста светлина заспалите поля, нощният въздух беше чист; земята сънуваше под ясните есенни небеса. Корбет и Ранулф следваха кратката пътека, която криволичеше из зелените храсталаци и се изкачваше по хълма. Писарят слушаше с половин ухо дърдоренето на Ранулф за пиршеството и за откритата проява на чувства на принца към Гейвстън. Бяха стигнали върха на хълма, когато чуха първия смразяващ вой. И двамата спряха, кръвта във вените им се вледени. Корбет почувства главата и вратът му да се стягат, сякаш някой му беше нахлузил метален шлем. Искаше да се обърне, но не смееше. Отново се чу вой, сякаш някой от демоните на сатаната се издигаше от адската бездна. Най-накрая той все пак се обърна и огледа осветената от луната пътека. Имаше чувство, че сънува кошмар. Сърцето му заби ужасено, когато зърна

рошавите набити силуети, които тичаха през полята. Спомни си безумните червени очи, които го бяха гледали яростно през решетката и смъртоносните олигавени челюсти. Той стисна прислужника си за рамото.

– Бягай, Ранулф!

Корбет развърза наметката си и я пусна на земята. Ранулф се поколеба, сякаш възнамеряваше да я вдигне.

– Остави я! – извика Корбет. – Ще ги забави за малко. Тичай!

Ранулф не се нуждаеше от повторна покана и полетя като стрела. Корбет го последва през тъмните, открити поля между дърветата, които стърчаха като смълчани войници от някаква омагьосана армия. Бягаха, за да спасят живота си, а адските кучета ги подушиха и яростно залаяха. Ревът им подсказваше, че приближават. Студеният ношен въздух изгаряше напрегнатите дробове на Корбет. Дърветата оредяха и в силната лунна светлина се видяха покривите и кулите на манастира Годстоу. Спряха точно на възвишението.

– Ранулф! – задъхано прошепна Корбет. – Те следват моята миризма. Ръкавицата е била взета заради това. Качи се на някое дърво и се скрий.

Ранулф, бял като платно, с потъмняла от пот коса, поклати глава.

– Ако трябва да умра, мастър, предпочитам да бъда с теб. А и може да има преследвачи, които ще ме свалят.

Корбет кимна и те продължиха напред потънали в пот, заслепени от ужас, с крака, натежали като олово. Тичаха, едва поемайки си въздух, през изораното поле. Корбет би се заклел, че зърна за миг друга фигура, подобна на сянка, но продължи да тича. Зад него кучетата завиха триумфално, после внезапно прозвуча смразяващ писък, от който сърцето на Корбет се сви – вик на смъртен ужас. Кучетата още не бяха превалили хълма. Къде беше Ранулф? Огледа се и се почувства толкова замаян, че трябваше да се подпре. Видя прислужника си, паднал на колене, притиснал с ръце гърдите си.

– Не мога повече, мастър.

– Да, можеш! – изръмжа Корбет.

Вдигна Ранулф и го бутна към стената на манастира. Двамата, стеници, се облегнаха на нея. Зад тях кучетата странно се бяха умълчали.

– Твърде висока е, за да се покатерим – прошепна Корбет.

Той изблъска Ранулф зад ъгъла до Галилейската порта, но тя беше заключена и те продължиха до главния вход. После почука с дръжката на камата си.

– Отворете! – изкрещя Корбет. – В името на Бога, отворете!

Пияният пазач отвори малката вратичка. Корбет въвлече Ранулф вътре, обърна се и с ритник я затвори.

– Заклучи я бързо! – изрева той.

Пазачът го погледна пиански, но после чу свирепия вой на кучетата и бързо пусна резетата. Корбет изтича в къщичката му. Двамата войници се бяха излегнали там полузаспали. Взе една факла от железната скоба, грабна арбалета, подпрян на стената и голям кожен колчан, пълен със стрели. После забърза по тесните стъпала на стената. Облегна се на нея, изпъна тетивата на арбалета, ругаейки; очите му смъдяха от потта, докато нагласяше стрелата. Чу се див лай и две от огромните кучета се показаха иззад ъгъла на манастирската стена. Корбет хвърли факлата долу. Животните спряха, вдигнаха глави и заръмжаха. В проблясващата светлина Корбет видя, че муцуните им са покрити с кръв.

– Гадини! – изкрещя писарят. – Дяволски изчадия!

Кучетата се хвърлиха върху портата и Корбет изведнъж се разсмя.

– Точно така, изроди! Стойте на място!

Намести арбалета, облегна се на стената и стреля. Чу свистенето на стрелата и извика от задоволство, когато тя улучи кучето-водач зад главата, прекъсвайки гръбначния му стълб. Животното подскочи във въздуха в болезнен спазъм и падна, давайки се в собствената си кръв. Мърморейки си, Корбет нагласи втора стрела. Този път не беше толкова точен. Стрелата изсвистя и се впи в задницата на второто куче, което се обърна и с вой хукна в мрака. Корбет се облегна на стената и повърна. Когато се свести, тръгна залитайки към жилището на пазача.

Ранулф седеше до вратата, облеган на стената с пепеляво и потно лице, а предницата на късия му кожен жакет беше изцапана с повръщано. Пазачът клечеше до него, твърде пиан, за да се погрижи за него. Корбет напълни чашата с вино, изпи малко, после насила изля няколко глътки в устата на прислужника си, докато ръмжеше на пазача да донесе одеяло.

На вратата се почука и лейди Амелия, придружена от сестрите Катрин и Франсис се втурна вътре. И трите бяха наметнати с одеяла, с бледи лица и сънени очи.

– Какво става, писарю?

– Нищо, жено! – ядосано отсече той.

Когато видя, че цветът се връща по страните на Ранулф, Корбет се изправи.

– Съжалявам – промърмори той. – Връскахме се от Уудсток, когато ни подгониха бойни кучета.

Лейди Амелия го погледна озадачено.

– Ловджийски копои – каза Корбет бавно, – обучени да преследват и убиват хора. Не бива да отваряте портите тази нощ. Щяха да ни убият. Ще ти кажа още нещо – някъде в мрака един нещастник заплати с живота си нашето спасение.

Сякаш в отговор на думите му от мрака в подножието на стената се чу нисък, стенещ вой. Лейди Амелия хладнокръвно погледна натам.

– Сестра Катрин! – рязко каза тя. – Събуди работниците. Бий камбаните. Да проверят всички врати – да ги заключат и залостят. Никои не бива да излиза. Корбет, последвай ме!

Сред шума от забързани стъпки и биенето на камбаните, писарят и Ранулф бяха заведени в лечебницата. Една стара монахиня ги уви с тежки одеяла и ги накара да изпият по чаша греяно вино. Едва когато очите му започнаха да се притварят, Корбет разбра, че в него сигурно е имало приспивателно.

Събуди се късно на сутринта, с бистра глава. Ранулф вече беше станал и седеше на крайчеца на леглото му. Беше се измил и преоблякъл, и беше донесъл чисти дрехи за Корбет.

– Истински кошмар, мастър.

– Точно така, Ранулф.

Той отметна одеялата, доволен, че не е пострадал от ужасното преследване предишната нощ.

– Сега – каза Корбет – смятам да се измия и обръсна, да се преоблека, да хапна добре и да се върна в Уудсток на кон и въоръжен, Ранулф. Ще отрежа главата на онзи мръсен содомит.

Прислужникът се усмихна. Корбет рядко губеше самообладание и в такива моменти беше забавно да го наблюдаваш.

– А дали е безопасно, мастър?

– Както би казал ти, хич не ме е еня! Кралят все още управлява тук, а аз съм негов пратеник. Можем да вземем двамата войници от къщата на пазача с нас. Време е да заслужат надниците си.

Ранулф беше доволен. Този път щеше да бъде по-различно. Щеше да има меч, кама и арбалет. Бързо премигна.

– Мастър, съжалявам, че забравих. Дойде пратеник – Ралф Малтоут. Идва от кралския лагер в Нотингам и носи важни писма. Не откриха и следа от кучетата, с изключение на онова, което ти уби и игуменката нареди да изгорят в гората. Намерили са също – Ранулф се изкашля и отмести поглед – обезобразено тяло. Един от работниците го разпозна. Собственикът на „Бикът“ вече няма да бракониества.

Корбет лекичко подсвирна.

– Мир на душата му – промълви той. – Подозирам, че той е бил приятелят на нашия пазач. По-добре доведи Малтоут.

Пратеникът се оказа набит младок, който изглеждаше доста нелепо в жакета си от парена кожа, военните гамаши и ботуши. Лицето му беше кръгло и румено като есенна ябълка. Рядката му руса косица беше потъмняла от пот, а изненаданите очи и видът му на бито куче изобщо не подхождаха на кралски пратеник. Той несръчно стискаше коничния шлем под мишница.

– Сигурно си яздил дълго и бързо, младежо – каза Корбет и хвърли поглед на Ранулф, който тихичко се подхилваше до него.

– Да, милорд.

Малтоут се стовари на един стол, дългият меч се заплете в краката му и едва не го просна по очи.

– Е?

Младият мъж изглеждаше объркан.

– Съобщението – каза Корбет. – Нали не си дошъл чак от Нотингам просто така?

Малтоут нервно поклати глава, преглътна и бръкна във вътрешния джоб на жакета си. Подаде малък свитък на Корбет, който провери червения восъчен печат на краля, преди да го счупи и да разгърне пергамента. Съобщението беше кратко и шифровано. То оправда най-лошите страхове на писаря. Кралят без заобикалки го уведомяваше, че е недоволен от липсата на напредък в разследването на Корбет. Очевидно френският посланик дьо Краон знаел повече, защото твърдял, че принцът му казал за смъртта на лейди Елинор, много преди пазачът да стигне в Уудсток. Корбет подаде писмото на Ранулф.

– Прочети го и го изгори. – Той кимна към пратеника. – После заведи Малтоут в кухнята и го нахрани. След това тръгваме за Уудсток.

Ранулф тръгна бавно, а младият пратеник го следваше по петите като изгубено кученце. Корбет довършваше тоалета си, когато на вратата се почука.

– Влез – излая той и съжали за рязката си реплика, когато влезе сестра Агата с поднос, покрит със салфетка.

– Искаш ли да закусиш, преди да тръгнеш, мастър Корбет?

Писарят се усмихна.

– Добро утро, сестра Агата. Кой ти каза, че ще заминавам?

– Слугата ти. Ще хапнеш ли?

Корбет кимна, доста притеснен, докато сестра Агата шеташе из

стаята. Тя сложи подноса на една малка масичка и му придърпа стол. Беше донесла купа с горещ пилешки бульон, прясно изпечени ечемичени питки и халба разреден ейл. Когато Корбет взе пръстената лъжица и започна да яде, тя не излезе от стаята.

– Нали не си ранен? – разтревожено го попита монахинята.

– Наранена е само гордостта ми, сестро.

Тя приближи и сложи нежната си бяла ръка върху рамото му. Корбет вдигна очи. Чувстваше се неловко сам в стаята с тази грижовна, красива млада жена.

– Пази се – прошепна тя. – Не прибързвай. Гейвстън се опита да те надхитри. Лейди Амелия казва, че кучетата са били пуснати от него, но нямаме доказателства. Не му давай повод да те унищожи.

Тя протегна ръка и нежно потърка бузата му с опакото на пръстите си. Корбет се изчерви и онемял от смущение, се зае отново с храната, без да смее да вдигне глава, докато не чу тихите стъпки на сестра Агата да се отдалечават и звука от затварянето на вратата след нея. Беше трогнат от грижите и вниманието ѝ, но му беше трудно да ги приеме. Чувстваше се гузен, когато се сетеше за сладкото лице на Мейв и разстроен, че е толкова силно привлечен от жена, която се е обрекла на Бога. Но съветите ѝ бяха мъдри и той усети, че се успокоява. Реши да покаже на Гейвстън, че не се е уплашил, но да не предприема прибързани действия. Гейвстън беше фаворит на един принц по кръв, а дори само да извадиш оръжие в присъствието на Уелския принц, щеше да бъде изтълкувано за предателство.

Корбет разсеяно дъвчеше хляба, докато анализираше проблема, пред който беше изправен. По логика го бяха учили да достига до приемливи заключения, като разглежда етапите, довели до тях. Но как би могъл да го направи в този случай? Той се усмихна и отиде при чантата, която Ранулф беше скрил под леглото. Подсмихвайки се наум той прегледа лековете, с които слугата му търгуваше. Извади малка стъкленица с мехлем, слезе по стълбите и се отправи към манастирската сграда. Никой не се виждаше. Той тихичко се промъкна нагоре по стълбите и лекичко почука на вратата на сестра Елизабет.

– Влез! Влез!

Старата монахиня се държеше достолепно, но видимо се поотпусна, когато видя Корбет и засия от радост при вида на подаръка.

– Рядко лекарство – лукаво обяви Корбет. Божичко, какво ли съдържа? Ранулф беше безобиден, но лекарството можеше да е опасно.

– Това е мехлем – излъга той – от копито на лос, смесен с билки.

Мажи всяка вечер колоните на леглото си. Той ще пречисти отровните пари от въздуха. Ще ти позволи да дишаш по-леко и да спиш по-спокойно.

Старата монахиня кимна с разбиращ вид и Корбет почувства угриzenie, че я лъже толкова нагло. Постави мехлема на масичката до нея, отиде до прозореца и се взря навън.

– Какво гледаш, мастър писарю?

– Просто си спомних, че със сестра Марта сте видели лейди Елинор вечерта преди да умре. Сигурна ли си, че беше тя?

– О, да! – старата монахиня задъвка венците си. – Сестра Марта стоеше на твоето място. Извика ме и посочи надолу. „Виж“, каза ми тя, „ето я лейди Елинор.“

– Кога стана това?

– Точно преди вечерня. Почукахме по прозореца и я извикахме. Лейди Елинор се обърна и ни помахна.

– Чувахте ли гласа ѝ?

– О, да. Сестра Марта отвори прозореца и я попита къде отива. Лейди Елинор отвърна, че ще се поразходи зад черквата. – Старата монахиня присви очи. – Винаги ходеше там.

– Сигурна ли си, че беше тя?

– Разбира се!

– Как беше облечена?

– С една от сините си наметки. Това беше любимият ѝ цвят.

– Видяхте ли лицето ѝ?

– Беше си сложила качулката, но се обърна към нас и ни отговори.

– Видяхте ли я да се връща?

– Не, но очевидно го е направила.

Корбет беше обзет от разочарование.

– Мастър Корбет.

Писарят се обърна.

Лейди Амелия, заедно с вечно придружаващите я помощнички, стоеше на вратата и трепереше от гняв.

– Може да си кралски служител, мастър Корбет, но това е манастир. Нямах право да бъдеш тук, въпреки че разговаряш с възрастна монахиня.

И тя презрително изглежда сестра Елизабет.

– Тя е моя приятелка – отсеке Корбет. – Аз съм почтен човек, а и кралски пратеник. – Писарят почувства как гневът му се разгаря от несправедливото обвинение на игуменката. – Ще напусна тази стая, когато

свърша разговора и ще ти бъда благодарен да ме чакаш в покоите си. Имам още въпроси към теб.

Игуменката се канеше да откаже, но Корбет отстоя позицията си и смело отвърна на погледа ѝ. С още един пренебрежителен поглед към сестра Елизабет, лейди Амелия отстъпи и затвори вратата. Старата монахиня стана и със ситни крачки го доближи. Притиснала ръка към гърдите си, тя го изгледа с нескрито възхищение.

– Ти си смел човек, мастър Корбет – прошепна тя. – Никой не се осмелява да говори така на игуменката.

Корбет лекичко потупа ръката ѝ.

– Бъди спокойна, сестро – каза той. – Тя нямаше право да каже онова, което каза, а и аз никога не съм понасял тираните!

Той повдигна ръката с изпъкнали вени към устните си.

– Но достатъчно, сега ще се сбогувам с теб.

Писарят тръгна към вратата.

– Мастър Корбет! – сестра Елизабет се приближи към него. – Ще ти кажа една тайна – прошепна тя. – Не съм я споделяла с никого.

– Каква е тя, сестро?

– Следобедът, преди да умре лейди Елинор, видях конници сред дърветата. – Тя посочи към прозореца. – В гората зад стените.

Корбет се върна обратно. Манастирската сграда беше висока, а стаята на сестра Елизабет – на втория етаж. От нея се виждаше редицата дървета, с която започваше гората.

– Къде точно бяха?

Сестра Елизабет застана до него.

– Там – промълви тя. – Гледах през прозореца, беше малко след пладне. Наблюдавах един ястреб над дърветата, когато внезапно съзрях някакво движение! Не съм добре с очите – извини се тя, – но се вгледах внимателно. Видях коне и трима-четирима мъже, които стояха там. Ако единият не яздеше бял кон, едва ли щях да ги забележа. Бяха просто силуети – прошепна тя, – които почти не помръдваха. Отидох да си измия очите и когато се върнах, вече ги нямаше. – Тя се засмя. – Не казах на никого. Аз не съм като сестра Марта. Не дрънкам много, за да не ме смятат за стара глупачка.

– Някой друг видя ли ги?

– Поне не съм чула.

Корбет погледна към дърветата в далечината. Всеки с добро зрение би могъл да види ездачите, но сестра Елизабет беше забелязала присъствието им само заради проблясъка на контрастен цвят.

– Виждала ли си ги след това?

– О, не.

– Носеха ли ливреи?

Тя поклати глава отрицателно. Корбет замислено потри брадичката си.

– Кажете ми, могли ли са тези ездачи да влязат в манастира?

– Не. Портите са заключени, а вратарят, макар и пьяница, си има заповеди.

– Биха ли могли да се покатерят през стените?

Сестра Елизабет се засмя.

– Съмнявам се. Някой работник или някоя от сестрите със сигурност щеше да ги види. Пък и – добави тя – знаеш какви са мъжете. Те сякаш да се разтропат в галерията и да събудят и мен, и сестра Марта.

Корбет поблагодари на старата монахиня и тихичко излезе от стаята ѝ, за да потърси игуменката. Лейди Амелия си беше възвърнала донякъде самочувствието. Откри я да седи зад голямото си дъбово писалище и да разговаря с двете си помощнички пред купчина сметки. Тя направи знак на Корбет да седне.

– Мастър писарю – започна лейди Амелия, – съжалявам, че избухнах, но независимо от случилото се, това е манастир. – Тя си пое дълбоко дъх. – Имаш ли още въпроси?

– Да. Видяла ли е някоя от сестрите нещо необикновено в деня, преди да бъде убита лейди Елиноръ?

– Не.

– Сигурна ли си?

– В една затворена общност, мастър Корбет, хората говорят – помежду си, с мен, дори с теб и вездесъщия ти прислужник Ранулф.

– Тогава, кажете ми, кой беше в църквата за неделната вечерня?

– Вече ти казах – всички.

– Не, имам предвид преди службата.

– Игуменката беше в църквата с мен – избухна сестра Катрин.

– А аз бях в сакристията със сестра Агата – бързо добави сестра Франсис.

– Сигурна ли си? Всички сте били там преди вечерня?

– Питай когото искаш – прекъсна го лейди Амелия. – Другите сестри ни видяха.

Корбет преглътна разочарованието си.

– Какво стана с вещите на лейди Елиноръ?

– Деня след смъртта ѝ – повтори игуменката – принцът изпрати

един от оръженосците си със строги заповеди. Бижутата и други ценни дрънкулки на лейди Елинор трябваше да му бъдат изпратени. Останалото... – Тя сви рамене. – Помислих го за доста отмъстително, но принцът настоя да бъде изгорено. Изпълнихме го веднага. Имаш ли други въпроси, мастър писарю?

– Да. – Той мрачно се усмихна на игуменката. – Лейди Амелия, ти призна, че си намерила трупа на лейди Елинор в стаята ѝ и заедно с тези добри сестри сте го преместили в подножието на стълбата, за да изглежда смъртта ѝ като злополука. Така ли е?

– Вече ти го казах – отвърна ядно игуменката.

– Имаше ли следи от борба в стаята на лейди Елинор?

– Не.

– Отворена ли беше вратата?

– Да.

– Но всичко беше непокътнато?

– Да, вече ти казах. Отначало помислих, че лейди Елинор е припаднала. Имаш ли още въпроси?

Корбет поклати отрицателно глава.

– Тогава, довиждане, сър.

След като остави сестрите, Корбет отиде в конюшните, където Ранулф и Малтоут го очакваха заедно с войниците от жилището на пазача, които изглеждаха ядосани, че нарушават спокойния им живот, но бяха добре въоръжени, с шлемове и ризници, мечове и ками. Малтоут също изглеждаше изненадан от новите си задължения.

– Мاستър, необходимо ли е това?

– Ти си кралски служител, нали?

Малтоут кимна тъжно. Корбет посочи към арбалета, който висеше от рога на седлото му.

– Можеш ли да стреляш с това?

Малтоут безмълвно го гледаше. Заинтригуван, Корбет се приближи към него.

– Можеш, нали? Все пак си кралски войник?

Той посочи през двора към една стара безполезна врата, подпряна на стената. Няколко рошави пиленца кълвяха из пръстта край нея.

– Цели се ниско във вратата – нареди Корбет. – Уцели я в центъра.

– Мастър! – умолително каза Малтоут. Корбет сложи ръка на рамото му.

– Знаеш правилата. Сега си под мое командване. Кралят те изпрати при мен. Прави каквото ти казвам.

Под погледите на всички присъстващи младежът зареди арбалета и се прицели във вратата. Корбет не разбра какво стана после. Чу стрелата да свисти, но вместо да удари вратата, Малтоут я изпрати в едно нещастно пиле, което се просна с вик сред локва кръв и перушина. Двата войници се изхилиха, Ранулф зяпна.

– Господи, човече! – прошепна Корбет. – Ти си най-лошият стрелец, когото някога съм виждал. Нарочно ли го направи?

Малтоут, който изглеждаше по-нелепо от обичайното с коничния си шлем, поклати тъжно глава.

– Сега вече знаеш, мастър Корбет, защо съм само пратеник. Когато стане въпрос за оръжие, аз съм еднакво опасен за врагове и приятели. – Той широко се усмихна. – Но кралят казва, че съм най-добрият ездач в армията. Мога да яздя всеки кон и да изкарам най-доброто от него.

Корбет кимна, взе тежкия си боен колан от Ранулф и го закопча.

– Ще го запомня, Малтоут.

– И пилетата също – сухо добави Ранулф.

ДЕВЕТА ГЛАВА

След като даде строги нареждания на малкия си ескорт, Корбет, придружен от Ранулф и Малтоут, излезе през Галилейската порта и препусна по пътеката към притихналото село, а оттам – по пътя към Уудсток. Не беше решил какво точно да направи. Искаше да се изправи срещу Гейвстън и беше категоричен, че ще разпита принца как е узнал за смъртта на лейди Елинор, преди да пристигне пратеник от Годстоу.

Пазачите на главния вход на двореца бързо ги пропуснаха, но докато минаваха по обградената с дървета уличка, пред тях се разкри страховитата гледка. Огромна бесилка беше издигната пред двореца – дълъг ясен стълб с две хоризонтални греди от всяка страна. Корбет спря и укроти коня си, който се подплаши при гледката. От бесилката висяха четири трупа – на трите черни мастифа, а между тях – със счупен врат и оцъкдени очи – тялото на Гърт, кучкаря.

Корбет бавно слезе, заповяда на Ранулф да се погрижи за конете им и отиде при шамбелана, който беше излязъл да го поздрави. Държеше се с Корбет като с благородник и бързо го заведе в залата, където армия от прислужници почистваше след снощното тържество. Корбет премина през лабиринт от коридори и беше въведен в една стая, където Уелският принц и Гейвстън, и двамата бледи и трезви, чакаха да го приемат. Преди Корбет да успее да си отвори устата, принц Едуард пристъпи и здравно стисна ръката му.

– Мастър Корбет, Хю – каза той с молещи очи, – кучетата... Станала е грешка, беше инцидент, нали, Пиърс.

– Да, така е – присъедини се към извиненията Гейвстън. – Ужасна злополука.

Корбет погледна фаворита и забеляза как е преbledняло лицето му. „Злополука ли?“ помисли си писарят. „Може би ги е пуснал някой пиян шегаджия, който не е знаел какво прави, а може да е добре пресметнат опит за убийство.“

– Разбрахме за станалото тази сутрин – продължи забързано принцът. – Игуменката ни изпрати съобщение. И кучкарят, и зверовете му бяха веднага обесени. Той е бил пиян и пуснал кучетата, след като сте напуснали двореца. Те ви надушили и... – Гласът му заглъхна.

Загрижеността на принца изглеждаше искрена. „Дали се разкайва?“ чудеше се Корбет. „Или изобщо не е знаел какво се е случило. Дали

Гейвстън е действал на своя глава?“ Корбет разбираше страховете им. Не си правеше илюзии по отношение на краля. Ако Корбет беше убит при изпълнение на дълга си, той би го приел. Но умишлено нападение над един от пратениците му? Едуард би дошъл на юг с войските си и би сринал Уудсток до основи. Корбет се канеше да попита за изчезналата си ръкавица, но се отказа. Гейвстън щеше да има готов отговор.

– Твоя светлост, трябва да поговорим на четири очи. – Корбет пре-небрежна раздражението изписано по лицето на фаворита. – Твоя светлост – настоя той, – дължиш ми го. Трябва да говорим. Такива са заповедите на баща ти – излъга той.

Принцът хвърли поглед към Гейвстън.

– Съгласен съм – отвърна и се усмихна глуповато. – Трябва да се преоблека. Френският пратеник, мосю дьо Краон се е върнал.

– Ти май не го харесваш, мастър Корбет – забеляза подигравателно Гейвстън.

– Мосю дьо Краон си върши работата, както аз моята – сухо отвърна Корбет.

– Но не бива да му се доверяваш, твоя светлост. Мосю дьо Краон може да улови и паяк в мрежите, които плете.

Принцът бързо кимна и се огледа.

– Бъди ми гост, мастър Корбет. Ще се срещнем след час в библиотеката.

Корбет се поклонил, оттегли се и прекара времето, потропвайки с крака в едно преддверие, преди прислужникът надменно да го покани нагоре по централното стълбище в разкошно обзаведена стая. Подът беше от полирано дърво, а новата ламперия беше украсена с изящни фигури: лози, странни цветя и фантастични животни като крилати двукраки дракони. По боядисаните в синьо стени имаше рафтове и малки шкафове, пълни с книги, всички подвързани в телешка кожа с различни цветове – червено, синьо и светлокафяво със лети сребърни и златни закопчалки. Корбет забеляза, че всички ценни ръкописи са прикрепени към стената със сребърни верижки. Знаеше, че принцът обожава разкоша и е силно повлиян от новата мода, дошла от италианските княжества. Това беше единствената стая, която някога беше виждал, където нямаше стенни факли. Вместо това тежки бронзови свещници стояха върху полираните дъбови бюфети и шкафове. Също така тук липсваха рогозките на пода, обикновено набити с бълхи и прах. Вместо тях имаше дебели вълнени килими.

В отсрещната част на стаята върху малък подиум стоеше полирана

кръгла маса, край която бяха наредени красиви резбовани столове с високи облегалки. Принцът седеше спокойно там, със скръстени ръце, вперил поглед в масата, толкова вгълбен, че приличаше на монах. Но дрехите му бяха разкошни, пръстите – обсипани със скъпи пръстени, а косата и златистата му брада – грижливо сресани и намазани с благоуханни масла. Той вдигна очи и покани Корбет да се приближи. Писарят забеляза, че жакетът на принца беше от бял сатен със златни копчета. Беше обут в тесни панталони на червени и златисти райета, а на краката си носеше тъмночервени пурпурни чехли със златни рози на върховете. Съдейки по облеклото и поведението му, Корбет разбра, че принцът ще разговаря от висотата на кралското си величие с него и дьо Краон.

Едуард стана и го покани да седне на стола до себе си, преди да налее и на двамата най-хубавото вино, което писарят беше вкушал от месеци насам. Той седна и внимателно отпи от чашата. Принцът не беше темпераментен като баща си. Всъщност, когато пожелаеше, младият Едуард можеше да бъде любезен и очарователен, но както при всички членове на династията на Плантагенетите, настроенията му бяха променливи, а нравът – непостоянен. Корбет винаги го беше харесвал, защото притежаваше дяволит нрав, съчетан с почти детска невинност. Можеше да бъде добър приятел или най-страшен враг. Принцът се настани на стола си и прямо го погледна.

– Е, Хю? – подхвана той. – Искаше да ме видиш „in secreto“. Ако не те уважавах толкова, милорд Гейвстън също щеше да присъства. – Той отмести поглед. – Пиърс може и да е лош – забеляза принцът меко, – но онова, което стана снощи, беше непростимо! Трябва ли баща ми да узнае за него?

– *Alea iacta est* – отвърна спокойно Корбет. – Жребият е хвърлен. – Погледът му се прикова в небесносините очи на принца. – Както забеляза твоя светлост, вероятно това е било просто нещастен случай.

Принцът благодарно се усмихна и протегна ръка, така че слънчевите лъчи, които проникваха през стъклописания прозорец, накараха камъните по пръстените му да заблестят.

– Е, Хю, какво има?

– Два въпроса, твоя светлост. – Корбет отново отпи от виното си. – Пращал ли си някой от твоите хора в манастира в деня, когато лейди Елинор умря?

Принцът поклати отрицателно глава.

– Не.

– А някой друг, без да си знаел, може ли да е изпратил някого там?

Все още поклащайки глава, принцът стана и отиде до резбованата етажерка, която напомняше черковен аналой, сложи ръка върху Библията, която лежеше там.

– Можеш да кажеш на баща ми – отвърна той, – че с ръка на Библията се заклевам и съм готов да повтора клетвата си пред благородниците, духовенството и народа, че нито мои хора, нито лорд Гейвстън се е приближавал до манастира този ден.

– Твоя чест изглежда съвсем сигурен.

Едуард се извърна, изражението му беше непреклонно.

– Забраших на милорд Гейвстън да има каквото и да е общо с тази жена!

– Твоя Светлост, истина ли е, че за пръв път си разбрал за смъртта на лейди Елинор, когато пазачът на Годстоу е дошъл тук?

Корбет забеляза колко бързо принцът отдръпна ръката си от Библията и се върна при него.

– Доколкото си спомням, така беше – отвърна той, седна на ръба на масата, повдигна небрежно крак и погледна към Корбет. – Защо питаш?

Писарят си пое дълбоко дъх.

– Трябва да ти съобща, че баща ти е убеден в обратното. Носи се слух, че си знаел за смъртта на лейди Елинор, преди пияният пазач да стигне дотук.

Едуард прехапа устни.

– Бях много пиян – призна той. – Но не толкова пиян. Чух нещо или ми казаха...? Да! – развълнувано възкликна принцът. – Ако моєю дьо Краон твърди, че аз съм му казал, той лъже! Всъщност, мистър Корбет, сигурен съм, че именно французинът беше този, който каза на мен.

– Тогава откъде е знаел той?

Принцът вдигна рамене.

– Нямам представа, а ако го разпитам, просто ще отрече. Дьо Краон идва тук – добави той горчиво – с лицемерен вид и лъжлив език... Той не би разбрал какво е истина, дори ако тя подскочи и го ухапе по острия нос. Принцът отново се върна до Библията и сложи ръка върху нея.

– Кълна се, че ти казах истината. Заклевам се, че не съм пращал хора в Годстоу, макар че бих искал да знам кой го е направил. Носили ли са моите цветове?

Корбет поклати глава.

– Не знам.

– Кълна се също – заяви принц Едуард, че ако знаех за... смъртта на лейди...

Корбет беше сигурен, че той за малко не каза „убийството“.

– ... ако съм знаел за смъртта ѝ преди понеделник, съм го научил от мосю дьо Краон.

– Твоя светлост, беше ли женен за лейди Елинор?

Принцът задържа ръката си върху Библията.

– Не е твоя работа – сонна се той. – Твоята работа, Корбет, е да върнеш доброто ми име. Дьо Краон чака в една стая по коридора. Искам да го разпиташ. Той ще стои там, докато си готов да го направиш.

С тези думи принцът изхвърча навън, забравил учтивостта и доброто си възпитание. Корбет сухо се засмя и се облегна на стола, заслушан в стъпките на принца по коридора. Вярваше, че именно дьо Краон му е съобщил за лейди Елинор в събота вечер, но как го беше разбрал французинът? Имаше ли шпионин в Годстоу? И ако беше така, кой? Игуменката не го беше допуснала в манастира. Корбет неспокойно се раздвижи, после тихичко се засмя. Разбира се! Стана, отиде до вратата и направи знак на очакващия го слуга да дойде при него.

– Заведи ме при френския пратеник, мосю дьо Краон – принцът желаете да разговарям с него.

Слугата го поведе по коридора и леко почука на една врата. Тя беше откряната и Корбет, без да изчака прислужникът да почука отново, я бутна и се вмъкна вътре. Дьо Краон седеше на стол с висока облегалка до прозореца със свитък в скута, очевидно очакващ аудиенция с принца. Когато Корбет влезе, той вдигна глава и леко се надигна, преди отново да се отпусне назад, сякаш не желаше да бъде обезпокояван. Ръкописът, който четеше, бързо изчезна в дипломите на широката му роба.

– Мосю Корбет! За мен е удоволствие! Седни, моля. – И той неприщудено му посочи една табуретка.

– Дьо Краон, ти си лъжлив негодник! Радваш ми се колкото селянин на бирник!

Корбет приближи със скръстени ръце и ледено се усмихна на своя заклет враг.

– Хю – дьо Краон разтвори широко ръце, – защо ме обиждаш така? И аз като теб просто изпълнявам заповеди. – Той уморено въздъхна. – Дипломатията понякога е като заплетена мрежа.

– С теб, дьо Краон, всичко е заплетено!

Корбет се приведе, подпря се на облегалките на стола и доближи лицето си до французина.

– Както вече казах, ти си лъжлив негодник! Баща и майка на лъжката! Пак си направил поредния си мръсен номер! Историята в Годстоу...

Дьо Краон широко разтвори очи с израз на лицемерна невинност. Корбет забеляза колко бездушен беше погледът му. Физически беше безличен, но в него се усещаше някакво лукаво, злобно присъствие. Затова реши да го изпита.

– Но нещата в Годстоу не се получиха, както ги мислеше, нали?

– Какво, за Бога, искаш да кажеш?

Корбет се завъртя на пета и се върна до вратата.

– Искам да кажа, скъпи ми французино, че аз знам истината. И че твоят шпионин те е подвел. Платил си, драги ми мосю, за куп лъжи. – Корбет отвори вратата. – Но за сметка на това – подхвърли той гневно през рамо – точно това заслужаваш.

Корбет се промъкна през вратата. Зад него маската на дьо Краон беше паднала. Устните му беззвучно се движеха, сякаш изброяваше какво би направил с Корбет, ако му падне в ръцете. В това време писарят се спусна бързо по стълбите и излезе на двора, където го чакаха Ранулф и Малтоут. Слугата му се опитваше да покаже на младежа как се държи кама и писарят поклати глава удивен. През целия си живот не беше виждал толкова тремав и опасен за себе си човек като Малтоут с оръжие в ръка. Въпреки това добродушното селянче, което разбираше само от коне, му допаднаше.

Качиха се на конете и поеха по пътя към селото. Корбет подуши сладкия хладен въздух. Есента бе дошла. Мейв трябваше да се погрижи за хамбарите, за клането на добитъка, изсушаването, осоляването и опушването на месото, което трябваше да се запази за дългите зимни месеци. Есента се бе промъкнала като крадец, обагряйки природата в ярко оранжево, златисто, ръждиво и тъмночервено. Около слънцето имаше златист ореол. Избуялите пшени поля се радваха на последните слънчеви лъчи, преди да ги скове студът.

Минаха покрай стар кон, теглещ каруца, пълна с ябълки, но каруцарят изобщо не им обърна внимание. Върху каруцата, полегнало върху меки възглавници, лежеше задрямало момче с отрязани над коленете панталони. След един завой ездачите влязоха в селото. Спряха, когато дочуха сребристите звуци на звънче и вирайки се през дърветата, съзряха процесия от селяни да върви из полето. Пред свещеника един селянин носеше кръста, придружаван от две малки момчета – едното звънеше с камбанката, другото размахваше кадилница. Корбет долови ухание на тамян. Гледаше как свещеникът, със стъкленица светена вода в едната ръка и жезъл в другата, благославя незасетите поля. Корбет осъзна, че приближаваше Архангеловден (В Англия празникът се чества на 29

септември – (Бел. ред.) и свещеникът благославяше почвата и молеше за Божията помощ при сеитбата и отглеждането на следващата реколта.

Той влезе в селото, следван от Малтоут и Ранулф, които бърбеха за измамите на търговците на коне на пазара в Смитфийлд и как можеш да се предпазиш от тях. Писарят ги стави в „Бикът“, чиито тесни прозорци бяха покрити с черен креп в знак на траур по собственика. Неговият ковчег стоеше пред централния вход, нелепо кривнат върху дървените магарета. Около него няколко селяни пиеха прощални наздравници за своя другар и по вида им можеше да се съди, че са също толкова безчувствени, колкото и мъртвецът, когото оплакваха. Докато Ранулф и Малтоут останаха при конете и направиха тъжни физиономии, за да се присъединят към опечалените, Корбет премина през обсипаната с листа поляна и влезе в църковния двор. Седна на малка каменна пейка срещу къщата на свещеника, и продължи да си припомня срещата си с дьо Краон. Чу процесията да се завръща и след малко отец Рейнар излезе през страничната врата. Когато видя Корбет, той спря и изпъшка.

– Какво искаш, писарю?

– Да ти задам няколко въпроса, отче.

Свещеникът изду устни, отключи вратата на дома си и покани Корбет да го последва. Предложи му да седне и му поднесе чаша разредено вино. После седна срещу него.

– Имам си работа, мастър Корбет. Тялото на ханджията е в ковчега и трябва да бъде погребано, преди селяните да се напият толкова, че да го хвърлят в езерото. – Той леко се усмихна. – Беше добър браконьер, но лош кръчмар. Винаги разреждаше ейла, затова много от селяните смятат, че тялото му трябва да бъде погребано във вода. Сполучлив епитаф!

– Винаги ли е толкова опасно – рязко го прекъсна Корбет – нощно време около Годстоу?

Свещеникът вдигна рамене.

– Зависи. Той браконьерстваше в кралските гори.

– Ами другите двама? Младите пътници, убити и ограбени преди година и половина?

– Пътищата понякога са опасни.

– Ти видя ли телата им? Опиши ги.

Свещеникът рязко си пое дъх.

– Младежът едва ли беше по-възрастен от шестнайсет лета – с мургава кожа и черна коса. И неговото гърло беше прерязано. Нямаше бижута и беше гол-голеничък. Момичето трябва да е било малко по-

голямо. И то беше мургаво. – Той направи пауза. – Приличаха на чужденци.

– Какво те кара да мислиш така? – попита Корбет.

– Цветът на кожата им. Освен това бяха добре гледани и това ме учуди.

– Какво искаш да кажеш?

– Ръцете на момичето бяха нежни и добре поддържани. Със сигурност не е вършила черна работа. Забелязах го, докато ги помазвах. Същото се отнася и за краката им. Нежни, без мазоли, сякаш винаги са носили обувки. Косата на горкото момиче беше сплъстена от кръв, но някога е била добре сресана и мазана с благовония. Чудех се как така една лейди от благородническо семейство ще изчезне и никой няма да я потърси.

Корбет си спомни надписа на кучешкия нашийник.

– Говори ли ти нещо фразата „Noli me tenere“? – попита той.

Отец Рейнар поклати глава и неспокойно се размърда на пейката.

– Сигурно имаш и други въпроси, мастър Корбет.

– Да, имам. – Писарят се вгледа в една точка над главата му.

– Е? – попита отец Рейнар.

– През нощта, когато лейди Елинор умря – започна Корбет, – си отишъл в Годстоу да помажеш тялото ѝ.

Отец Рейнар кимна.

– А след това?

Корбет долови как предпазливо проблеснаха очите на свещеника.

– Върнах се обратно тук – промърмори той.

– Не, не си! – Отсече писарят. – Заел си кон от кръчмаря и си отишъл в Уудсток с новините.

– Нямам нищо общо с принца, нито с неговия содомит!

– О, не при принца – отвърна Корбет. – А при твоя добър приятел и благодетел мосю Амори дьо Краон, който ти е изпратил тайно съобщение, че е в двореца. Виждаш ли, отче – продължи Корбет, – преди известно време мосю дьо Краон се е опитал да получи достъп до Годстоу, но му отказали, затова потърсил някого, който да го държи в течение на събитията в манастира и по-специално за действията на лейди Елинор. Трябвал му човек, на който да може да се довери. Някой, който има достъп до манастира. Избрал теб.

Корбет забеляза, че лицето на свещеника беше пребледняло.

– Когато отказали да допуснат дьо Краон в манастира, той дошъл тук и ти предложил пари – злато и сребро за черквата и енорияшите ти.

И ти си ги приел. Не като подкуп – меко добави писарят, – а като дарение. В крайна сметка какво те засягат клюките за принца и неговите любовници? Прав съм, нали, отче?

Отец Рейнар сложи двете си ръце на масата и наведе глава.

– Е, отче?

– Прав си – призна свещеникът. – Онова, което казваш, е близо до истината. Дьо Краон беше щедър. Плащаше в злато, просто за да си бъбрим. – Той вдигна очи. – Ти познаваш бедността, писарю, познаваш и богатствата на манастира, разкоша на палата. Хората в тях пет пари не дават за нищо. Те не вярват в Бога. Дьо Краон не е по-добър, но поне ми даде злато. Не за мен – бързо добави той, – а за вдовиците, които трябва да хранят гладните си деца, за момчетата, които искат да се учат. Аз не съм предател.

Корбет почувства жал към него, но не се остави да бъде размекнат.

– Ако кралските войници или правниците от съда чуят за това – казва той, – ще те обявят за предател. Защото е измяна да общуваш с кралските врагове.

– Не съм шпионин, нито предател – каза свещеникът тихичко. – Виждал ли си жена, впрегната в плуга, да оре със съпруга си, защото нямат пари за кон или вол; докато бебето им лежи под някой храст, увито в парцали, смуче коричка и хленчи, защото е твърде слабо от глад, за да реве? – очите му проблеснаха гневно. – Ще ти кажа едно, писарю, един ден бедните ще се надигнат и ще поискат ужасна разплата. Каж ми, какво би направил на мое място?

Корбет се приведе и сложи ръка върху лакътя му. Зарадва се, че отец Рейнар дори не трепна.

– Предполагам, че бих постъпил като теб. – Той отдръпна ръката си и отпи от разреденото вино. – Знам, че не си нито шпионин, нито предател, но дьо Краон е опасен. Той няма морал; не признава нито Бог, нито рицарски закон – нищо освен службата си при френския крал, който се смята за новия Карл Велики. Щом дьо Краон те е оплел в мрежите си, ти си в опасност, отче.

Свещеникът издаде неприличен звук и отмести очи.

– Отче, дьо Краон подозира, че знам кой му дава сведения. Той се бори с мен, затова е много вероятно да опита да те убие. Не се бой от краля, ще ти осигурия разрешения за свободно придвижване, но трябва да се скриеш за известно време. Не бива да оставаш тук.

Отец Рейнар поклати глава и вдигна поглед. В очите му проблясваха фанатични искри.

– Аз съм добър пастир – отвърна той, – а не наемник. Няма да избягам, само защото вълкът броди наоколо. – Той се усмихна и се отпусна. – Пък и не забравяй, Корбет, че съм бил войник.

Корбет поклати глава.

– Не мога да те принудя, отче, но вслушай се в предупреждението ми. – Той замълча за миг. – Какво знае дьо Краон?

– Онова, което му казах – че лейди Елинор е умряла. – Свещеникът се усмихна. – При много съмнителни обстоятелства. Виждал съм много трупове. Една жена не може да падне по стълбите и да лежи долу, все едно е заспала.

– Нещо друго, отче?

– Не. Казах ти всичко, което знам.

Корбет се изправи.

– В такъв случай, лека нощ и се пази.

Отец Рейнар отмести поглед, посрещайки предупреждението с усмивка. Корбет излезе в пустия църковен двор. Слънцето вече потъваше като огненочервена точка на запад и умиращите му лъчи обагряха полята и ръждивокафявите листа. Високо на един бряст самотна птичка пееше своя химн за мъртвите. Корбет се огледа. Отец Рейнар беше казал, че телата на убитите мъж и жена са били погребани под един стар бряст. „Кои ли са били“, чудеше се той. „Какви тайни са криели?“ Огледа се наоколо. Мястото беше тихо и спокойно, но той изпитваше предчувствие за нещо лошо. Наблюдаваше ли го някой? Беше свикнал с това усещане из тъмните, криволичещи лондонски улици, но тук, в Божия дом? Някъде изпука клонче. Той рязко се обърна и погледна отвъд къщата на свещеника.

– Има ли някой тук? – попита тихичко.

Тишина, чуваше се само лекото шумолене на листата, които вятърът повдигаше и разпръсваше върху тревата като златни монети. Корбет наостри слух и се усмихна. Вечерният бриз донесе до ушите му звуци от песен и той разпозна силния глас на Ранулф.

Излезе от черковния двор и прекоси притъмнялата морава. Както се беше досетил, Ранулф беше успял да изкуши Малтоут. Двамата стояха с пенливи половници ейл в ръка в средата на групата оплаквачи около ковчега и гръмогласно ревяха песен за младата дъщеря на ханджията. Корбет изчака да допият напитките си, преди добродушно да смърми Ранулф и да го прати за конете. После се отправиха по безлюдната пътека към Годстоу.

Естествено, Ранулф и Малтоут вече бяха първи приятели и

прислужникът невинно подпитваше кралския пратеник дали играе на зарове. Това било игра, както обяви той, която много го интересувала, но не бил опитен в нея. Корбет се канеше да предупреди Малтоут как стоят нещата в действителност, но изведнъж застана нащрек. Някой или нещо ги следваше, промъквайки се между дърветата край пътя. Той дръпна юздите и направи знак на Ранулф да мълчи. Загледа се в тъмната зеленина зад гърба им. Някой ги наблюдаваше от сянката на гората.

– Какво има, мастър? – прошепна Ранулф.

– Нищо – промърмори Корбет. – Но когато махна с ръка, препуснете с всичка сила.

Той се извърна, даде знак и се впусна в галоп. Ранулф и Малтоут го последваха, точно когато, две стрели от арбалет профучаха над главите им. Не чакаха повторна подкана, а препуснаха с всички сили, без да спрат, докато не преминаха с тропот през полуотворената порта на Годстоу.

– Затвори портата! – извика дрезгаво Корбет на разтревожения пазач, който като никога изглеждаше почти трезвен. – Залости я и не пускай вътре никого без мое нареждане!

Внезапно той се огледа и се сети за двамата войници.

– Кога се отделиха от нас? – запита прислужника си.

– В Уудсток, мастър. Казаха, че техен дълг е да пазят манастира Годстоу.

– Така ли? – отвърна Корбет. – Тогава, мастър – повиши той глас, за да го чуят двамата войници, които се криеха в стаята му, – кажи им, че ще проверя дали изпълняват задълженията си. Ако усетя по дъха им, че са пили и капка ейл, ще отговарят пред командира на кралската гвардия.

Той остави коня си на Ранулф и се отправи към покоите на лейди Амелия. Намери я в кабинета ѝ със сестри Франсис и Катрин.

– Мастър Корбет! – тя се изправи иззад писалището си с изненада на лицето. – Влез! – Посочи му един стол до прозореца. – Още проблеми, нови опасности?

– На връщане от Уудсток бяхме нападнати.

Игуменката смръщи вежди.

– От разбойници ли?

– Иска ми се да вярвам, че е било така, милейди – тактично отвърна Корбет. – Но мисля, че са били изпратени да ме убият.

Той погледна към помощник-игуменките, които бяха впили очи в него. „Ранулф е прав“, помисли си. „Сестра Катрин гледа похотливо“.

– Лейди Амелия, имам въпрос. Говори ли ти нещо изразът „Noli me tenere“?

– „Не ме докосвай“. – Игуменката се усмихна дяволито. – Това е семенев дeвиз, мастър Корбет. Не е подходящ за манастир. Нищо не знам за него.

– В такъв случай – каза Корбет – моля да ми простите. – Той погледна към четирите свещи на масата. – Скоро сестрите ще се съберат за вечерня, нали?

– Разбира се.

– Мога ли да говоря с тях?

– За какво?

– За девиза. Дали не им е познат.

Лейди Амелия погледна към помощничките си и сви рамене.

– Това е доста необичайно – промълви тя.

– Кралят ще бъде много доволен – добави Корбет.

– Тогава ще го направим след малко. Искате ли преди това да се подкрепите?

Корбет прие и позволи на игуменката да му поднесе чаша малвазия, докато разговаряха за обикновени неща и последното му пътуване до Уудсток. Камбаната за вечерня заби и лейди Амелия го поведе по мрачната сводеста галерия покрай правоъгълния двор на манастира. Влязоха в църквата. Корбет седна на същата пейка като в неделя и загледа влизането на монахините. Най-накрая, когато всички тронове бяха заети, лейди Амелия направи знак на псалта да изчака с обичайните псалми и предизвика раздвижване, когато се изправи и отиде до аналоя.

– Сестри во Христе – започна тя. – Тази вечер има промяна в обичайната ни служба. Мастър Хю Корбет, писар и специален пратеник на краля, иска да ви каже нещо. Ще ви зададе въпрос, на който в името на краля сте длъжни да отговорите, стига да можете.

Корбет се огледа, докато тя говорете и забеляза, че сестра Франсис изглежда притеснена, но в този момент игуменката му направи знак да излезе отпред. Поемайки си дълбоко дъх, за да прикрие неудобството си, той застана пред големия дъбов аналой и погледна към монахините, толкова съдржани в своите бели пребрадки и тъмните облекла на ордена си. Видя сестра Агата вляво да се усмихва и дружелюбието ѝ го успокои.

– Лейди Амелия – нервността му се възвърна от пълното мълчание, с което посрещаха думите му. – Лейди Амелия – повтори той, – преподобни сестри, преди година и половина в околностите на Годстоу е било

извършено ужасно престъпление. Една млада жена и придружителят ѝ са били зверски убити.

Тиха, всеобща въздишка посрещна думите му.

– Искам да ви задам един въпрос и да ви помоля в името на Бога, краля и този орден – Корбет се наруга наум заради помпозните си изрази – да ми отговорите. Знае ли някоя от вас кои са били жертвите? Говори ли ви нещо семейният девиз „Noli me tangere“! – Той тайно се молеше някоя от тях да не му отвърне с остроумие и се изчерви, когато чу как няколко сестри се засмяха. – Питам ви отново – той почувства как страните му пламват – говори ли ви нещо този израз?

Отново огледа смълчаните монахини. Някои отвърнаха на погледа му с широко разтворени очи и полуотворени устни. Сестра Агата беше скрила лицето си с ръце и Корбет се чудеше дали му се смее. Отговор нямаше. Той се поклони на лейди Амелия, отстъпи от аналоя и тихо излезе от църквата. Остана за миг в мрака, надявайки се, че някоя от монахините, лейди Амелия или сестра Агата ще го последва, но никой не дойде. Затова се върна обратно в къщата за гости, където Ранулф и Малтоут бяха увлечени в разгорещена игра на зарове.

– Пази се от Ранулф! – извика Корбет. – При него нищо не е каквото изглежда.

Играчите не му обърнаха внимание, затова Корбет тихичко си легна и се опита да подреди мислите си.

1. Лейди Елинор е умряла по време на вечерня когато останалите монахини са били в параклиса. Оттам всички бяха отишли в трапезарията.

2. Лейди Елинор е била видяна жива точно преди службата да започне, от сестра Марта и сестра Елизабет. Едната от тях забелязала нещо необичайно, но го скрила зад думите „Sinistra, non dextra“, в буквален превод „Дясната, не лявата“.

3. Край манастира са били видени конници. Кои са били те и кой ги е изпратил?

4. Лейди Елинор се е канела да напусне манастира и да отиде при тайнствения си приятел, но кой е бил той?

5. Дьо Краон беше замесен по някакъв начин в тази история и беше подкупил неразумния отец Рейнар.

6. Принцът беше заявил, че няма пръст в смъртта на лейди Елинор, но и той, и фаворитът му изглеждаха притеснени.

7. Гейвстън мразеше лейди Елинор, а Корбет го смяташе способен на хладнокръвно убийство.

8. Смяташе, че смъртта на загадъчните мъж и жена преди година и половина е ключът към загадката, обкръжаваша смъртта на лейди Елинор, но кои са били те и какво означаваше девизът „Noli me tenere“?

Корбет прехвърляше тези въпроси в главата си. Помисли си за Мейв и осъзна колко много му липсва. Сети се и за усмихнатото лице на сестра Агата, преди да потъне в сън, оставяйки Ранулф и Малтоут да спорят върху късмета при игра на зарове.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В стаята си в свещеническият дом отец Рейнар също беше потънал в мисли. Беше ли сгрешил, вземайки злато и сребро от дьо Краон? Сети се за вдовицата от порутената колиба в края на селото и благодарността в очите ѝ, когато ѝ даде кесия монети. Не, смяташе, че си е заслужавало. Вдигна глава и се заслуша в шума отвън. Есента, сезонът през който беше роден, отново беше дошла. Вятърът се усилваше, плющеше в клоните на дърветата, отръсквайки ги от последни вехнещи листа. Скоро щеше да дойде Архангеловден, а после Празникът на Все светии, когато се отдаваше почит на мъртвите.

Почувства тръпка на безпокойство. Телата, които бяха заровени в гроба под стария бряст – на кого бяха? Защо ги бяха убили така зверски и загадъчно? Изтри устата си с опакото на ръката. Какво е търсила една знатна дама в горите на Оксфордшър? Дали е идвала да посети някой приятел в университета или някой от градовете като Олтингдън? Но ако е така, защо никой не беше потърсил труповете? Или, може би, те са били свързани с Годстоу?

– Отец Рейнар!

Французинът почувства как космите на тила му настърхнаха, когато погледна към вратата. Някой беше влязъл в гробището и го викаше по име. Гласът приличаше на детски – висок и ясен.

Той направи кръстния знак във въздуха. Призрак ли беше или привидение? Дух, обвързан с този свят? Призракът на мъртвата лейди Елинор?

– Отец Рейнар, покажи се.

Гласът ставаше все по-настоятелен. Французинът стана и предпазливо се запъти към вратата, вземайки по пътя тежката тояга, подпряна на стената.

– Отец Рейнар, ела! Моля те!

Високият глас отново прониза мрака и свещеникът замря с ръка на резето. Беше ли някой демон, призван от вещица или магьосник? Когато пристигна в селото, свещеникът си имаше разпавии с онези, които практикуваха черна магия и използваха гробището за сатанинските си ритуали. Имаше странни светлини и напеви, принасяне на черен петел в жертва в полунощ, но той ги беше прогонил и осветил гробището, като заплаши сборището с анатема на този свят и мъки в ада след него.

– Отец Рейнар, идвам с добро!

Свещеникът стисна по-силно тоягата, отвори вратата и излезе в мрака. Вятърът обрули лицето му, когато затвори вратата след себе си и се взря в непрогледната нощ.

– Кой е там? – извика той. – В името на Бога, чадо, кой си ти? Какво искаш?

Само стенанието на вятъра в дърветата му отвърна. Свещеникът тръгна към гробището. В мрака едва различаваше тъмните силуети на кръстовете, хълмчетата на гробовете и призрачните брястове.

– Кой си ти? – повтори той. – Къде си?

Взря се и различи една сянка, по-тъмна от останалите. Възкликна ужасено – едно дете, дребна забулена фигурка, сключила ръце пред себе си, вървеше към него измежду дърветата. Отец Рейнар също започна да се моли, но по средата на думите стрела от арбалет го улучи в гърдите. Свещеникът се свлече; кръвта, която рукна от носа и устата му, имаше вкус на метал. Почувства меката трева под бузата си. Видя се като дете, което тича към някого. Майка му протягаше ръце към него. Знаеше, че умира.

– Absolve me, Domine ((лат.) – прости ми, Господи – (Бел. ред.)) – промълви той преди очите му да се затворят и душата му да отлети.

На следващата сутрин Корбет стана рано и събуди чорлавия Ранулф и сънливия Малтоут.

– Хайде – добродушно ги подкани той. – Малтоут, ще дойдеш с нас в Лондон, а после в Лейтън.

Ранулф скочи, доволен, че ще се измъкне от чистия провинциален въздух и ще се върне към мръсните улици на Лондон и закръгленото тяло на мистрес Семплър, което му даряваше толкова наслади. Малтоут с мъка се изправи на крака и слезе да се облекчи в нужника. Корбет го пресрещна по стълбите.

– Мастър, не е ли редно да се върна в кралския лагер?

Корбет забеляза изненаданото му изражение.

– Не, Малтоут. – Той сложи ръка на рамото на пратеника. – Трябва ми войник, който да ме охранява.

И преди младежът да го попита дали му се подиграва, Корбет се промъкна край него.

Монахините точно излизаха от църквата. Гледаха го с ъгълчетата на очите си и се смееха тихичко, спомняйки си молбата му от предишната нощ. Лейди Амелия, достолепна както винаги, мина бързо край

него. Корбет учтиво ѝ се поклони и като разбутваше работниците и селяните, които идваха да закусят от полето, излезе през Галилейската порта, тръгна по пътеката и навлезе в гората. Там застана така, че да вижда прозорците на сестра Елизабет от мястото, където му беше казала, че е видяла конниците, чакащи между дърветата. Най-после го намери. Ако сега тя гледаше любопитно през прозореца, би трябвало да го види.

Той клекна и заизучава земята, разглеждайки внимателно падналият клонки и листа. Най-сетне намери онова, което търсеше – тук бяха стояли коне. Вдигна изсъхнало изражение и го разтърси между пръстите си. Не можеше да определи кога точно, но тук със сигурност бяха стояли коне и ездачи. Сестра Елизабет не беше сънувала, нито си беше въобразила.

Корбет се изправи, изтри ръце и се върна в манастира. Докато влизахе през Галилейската порта, дочу плач и викове, затова забърза към главния вход, където разстроената лейди Амелия стоеше, придържана от двете си помощнички, всички с мокри от сълзи бузи. Младо селянче току-що се беше качило на покрития си с пяна кон и се отдалечаваше от манастира.

– Лейди Амелия, какво става?

Игуменката го погледна с насълзените си очи, освободи се от държащите я монахини и изтри страните си.

– Бог ми е свидетел, много се карахме – промълви тя, – но сега горкият човек е мъртъв.

– Кой, милейди?

– Отец Рейнар – прошепна тя. – Открили са го убит в гробището тази сутрин. Със стрела от арбалет в сърцето. – Тя скръсти ръце и пристъпи към него. – Какво става, Корбет? Тук беше толкова спокойно, а сега не можеш да се обърнеш, без да стане някое убийство. – Игуменката отстъпи и го погледна сурово в очите. – Заради теб ли е, писарю? Ти ли доведе смъртта? Нима смъртта те следва навсякъде?

– Не, милейди – отвърна той остро. – Но ние сме в центъра на наближаващата буря. Ако не намеря отговора на загадката, стотици, а може би хиляди още ще измрат в Гаскония, проливите и в градовете ни по южното крайбрежие. А сега, милейди – той повдигна студената ѝ ръка към устните си, – ти казвам сбогом, но ще се върна. Ако научиш нещо ново, прати най-бързия ездач, който можеш да намериш, в имението ми в Лейтън. То се намира по пътя от Елинг към Лондон.

Корбет кимна на двете помощнички, които го гледаха с каменно

изражение и отиде да нареди на Ранулф и Малтоут да оседаят конете възможно най-бързо. Каза им накратко какво се е случило и доволен, че са прибрали багажа, ги поведе към Галилейската порта.

– Хю – мастър Корбет.

Писарят се обърна. Сестра Агата бързаше към него. Тя също беше плакала.

– Чух – каза монахинята, останала без дъх, – за смъртта на отец Рейнар. – После пхна малък вързоп в ръката му. – Ето ви малко храна за из път. Пази се! – прошепна тя. – Ще се върнеш ли?

– Ще се върна.

Той съзря нежността в очите ѝ и притеснен отместа поглед.

– Бог да е с тебе, сестро.

После се върна при подхилващия се Ранулф, който държеше юздите на конете.

– Хайде! – заповяда писарят сърдито. – Нещо смешно ли видя, Ранулф?

Дяволитата усмивка изчезна.

– Не, мастър – невинно отговори той. – Просто се чудя дали не можем да поканим някои от монахините в Лейтън. На лейди Мейв ще ѝ допадне компанията им.

Корбет хвана юздите с една ръка и се наведе към Ранулф.

– Чуй ме внимателно! – просъска той. – Ако кажеш на лейди Мейв и дума за сестра Агата, горчиво ще съжаляваш за деня, в който те измъкнах от Нюгейт!

Ранулф се отдръпна с невинно ококорени очи.

– Разбира се, мастър – лукаво отвърна той. – Просто се опитвах да помогна.

Те препуснаха в лек галоп до селото и поведоха конете към гробището. Пред църквата се беше събрала малка тълпа. Корбет даде пени на едно хлапе да пази конете и те влязоха в дома на свещеника. Селяните бяха положили отец Рейнар на масата и една старица с мокри от сълзи бузи внимателно подготвяше тялото му за погребението.

Корбет се приближи, съзря ужасните рани и късата стрела от арбалета, която още стърчеше от гърдите на свещеника.

– Бог да се смили над него – промълви той. – Аз ли съм виновен за това? – Писарят се взря в спокойното лице на Рейнар. – Защо не замина, когато ти казах?

– Мастър? – прошепна Ранулф. – Убиецът трябва да е стрелял много отблизо. Стрелата е забита дълбоко.

– Странно – намеси се Малтоут, чието лице беше преbledняло, когато погледна към кървавата рана. – Странно – повтори той. – Убиецът трябва да е лежал или отецът е стоял по-нависоко. Виж, върхът на стрелата сочи нагоре.

Корбет приближи още и погледна. Тя наистина беше забита под ъгъл.

– В гробището ли беше открит отец Рейнар? – попита той жената с прошарена коса.

Тя преглътна сълзите си и кимна. Писарят извади няколко монети от кесията си и ѝ ги подаде.

– Пригответи го добре – каза ѝ той. – Беше добър човек и истински свещеник. Заслужаваше друга смърт.

Излязоха отново вън. По молба на Корбет един старец им показва окървавеното място, където бяха намерили свещеника. Корбет тръгна по сивата глинеста почва, с Ранулф и Малтоут от двете си страни.

– Виж тук, мастър! – Ранулф се приведе и му показва малък отпечатък от ботуш. Погледна към Корбет. – Сякаш е от дете – прошепна той. – Но кое селянче от Оксфордшър носи ботуши?

– Може да е била жена – намеси се Малтоут. Корбет поклати безмълвно глава. В ума му се оформяше смътна идея.

– Колкото и ужасна да е смъртта на отец Рейнар – заключи той, – тя може да почака. Елате, чака ни дълъг път.

Начаса се качиха на конете и поеха по пътеката към стария римски път. Ясният есенен ден преваляше, когато Корбет ги накара да дадат почивка на конете си. Увлечени в собствените си мисли и разговор, Ранулф и Малтоут го оставиха да върви пред тях. Писарят имаше нужда от тишина и спокойствие, след шока от смъртта на отец Рейнар. Радваше се, че се е измъкнал от Годстоу и надвисналата над него заплаха, която изпълваше обителта. Освен това обичаше това време на годината и му липсваха Мейв и спокойствието на старото му имение. В Лейтън листата също щяха да са червеникавозлатисти; щеше да се носи лек мирис на дим от дърва. Корбет се чудеше дали и съпругата му не е в полето, любвайки се на последната топла прегръдка на лятото.

Минаха през гористите хълмове на Оксфордшър и излязоха в откритото поле. Корбет спря коня и се загледа в неколцина селяни, които събираха последните части от реколтата. В съседната нива, сеяч с кошница в ръце хвърляше жителните семена, а зад него две момчета подскачаха и стреляха с прашките си, за да разпъдят насъбралите се свраки и гарги. Някъде зави куче и Корбет потръпна. Спомни си ужасното

преследване из полетата край Уудсток и прехапа устни от отчаяние. Досега не беше намерил начин да разреши загадката. Много неща липсваха. Защо са били приготвени дисагите на лейди Елинор? Кой беше тайнственият обожател или приятел? Беше ли възнамерявала да избяга при него? Корбет примигна и почувства как умората му натезжава. Трябваше да разреши загадката; да проследи всяка следа, която имаше. Зад него Ранулф се размя и той се обърна. Падаше здрач, вятърът беше захладнял. Трябваше да побързат. Прииска му се да е в стаята си в Лейтън с Мейв. Щеше да се забавлява с безобидните ѝ закачки, а после да влезе в тайния си кабинет и да запише въпросите, които го измъчваха. Обърна се и се усмихна на Ранулф.

– Хайде! – извика той. – Да яздим по-бързо към най-близката кръчма. Нека хапнем и пийнем, преди да решим дали ще продължим пътя си.

Качиха се на конете и ги пришпориха в галоп. Преминаха с шумен тропот по утъпкания път и през кръстопътя, където висеше разложен труп с изкривен врат и увиснал череп – зловещ танцьор на фона на призмняващото небе. За миг Корбет се зачуди дали това не беше поличба.

Пренощуваха в кръчмата, защото времето се развали. Тежки дъждовни облаци надвиснаха и на другата утрин пътищата бяха покрити с гъста кал. Въпреки това стигнаха в Лондон преди обяд, влязоха през Крикългейт и поеха по Уайт Крос Стрийт. Закусиха в малка кръчма, близо до Катъл Стрийт. Ранулф ликуваше, че отново е в Лондон, неспокоен като куче на кашка, което иска да бъде пуснато на свобода.

Корбет го предупреди.

– Не се отделяй от мен, Ранулф, нито пък ти, Малтоут. Онзи, който е убил отец Рейнар, стреля снощи и по нас. Може да ни е проследил до Лондон.

Малтоут с удоволствие се съгласи, но Ранулф недоволства известно време. Оставиха конете си и си запробиваха път по шумните, живописни улици. Там прислужникът бързо си възвърна доброто настроение, посочи към група испанци в разноцветни мантии с качулки и внушителни подплънки на чатала. С Малтоут заспориха кое е истинска кожа и какво означаваха бродираниите, украсени със скъпоценни камъни мотиви и ярките цветове на наметалата на някакви придворни. Навсякъде около тях ехтяха виковете на търговци и продавачи на плодове и зеленчуци; далечният остър звук на тромпети, под който някое благородническо семейство достолепно се движеше из града с развети знамена, на път към Уестминстър. Ранулф смущкваше Малтоут в ребрата и се заглеждаше похотливо по хубавите дами с панделки и рокли с ниска талия; понякога

думите му потъваха в глъчката на тълпата и обедния звън на лондонските камбани, призоваващи към молитва от високите белосани камбанарии. Стигнаха до Уайт Чийп, където навалищата беше най-голяма. Този обширен, покрит с калдъръм район, главен градски пазар, беше претъпкан с каруци, докарали вино от избите; тънък ленен плат за тъкаческата гилдия и купчини зеленчуци за сергиите и павилионите в Полтри. Преминаха през кланицата, където месарите, затънали до глезени в съсирена кръв, разпаряха коремите на крави, прасета и овце. После оставяха вътрешностите да паднат върху огромните табли, откъдето ги изгребваха млади, дрипави чираци, за да ги измият в бъчви с гореща вода. Група свещари стояха до дълга редица изкормени прасета, спорейки със собственика за цената на лойта, която искаха да закупят за свещи. Шумът беше неопишуем, а от вонята им се повдигаше. Калдъръмът беше оплискан със струи черна кръв, над които кръжаха облаци тлъсти мухи.

Продължиха покрай затвора Нюгейт, откъдето се разнасяше воня, по-противна дори от тази в кланицата. Просяк, чието лице беше разядено от язви, тантуваше странен танц на един крак, докато малко, мършаво като скелет момче свиреше пронизително на тръстикова флейта. Ранулф му хвърли пени, после изруга, защото се подхлъзна на разложен труп на плъх. Преминаха бързо покрай канавката на Флийт, където труповете на две кучета плуваха в калта и продължиха по криволичещите улички, между високите сгради, чиито горни етажи бяха изнесени върху дървени колони, за да може в стайте да влиза слънце. Тук улични търговци бутаха малките си ръчни колички с викове „Хляб!“, „Змиорки!“, „Риба!“, „Пресен пай!“, а на всеки ъгъл стояха водоносци, които продаваха вода на минувачите от малки, обковани с желязо бурета.

– Мастър, къде отиваме? – извика Ранулф.

– В Смитфийлд – отвърна Корбет, отблъсквайки един чирак, който му предлагаше горещи пикантни овчи крачета. В началото на Кон Лейн няколко млади проститутки с тънки талии и похотливи погледи приканваха минувачите и танцуваха от наслада при мисълта, че ще прилжат някого. Една от тях явно разпозна Ранулф и заподвиква сладкodomни обяснения какво би направила за него срещу една сребърна монета.

– Нямам сребро! – извика и той в отговор, пренебрегвайки предупредителното намръщване на Корбет.

– Нито топки, като те гледам! – подхвърли друга проститутка.

Цялата група избухна в смях, докато изчервеният Ранулф забърза колкото можеше. Прекосиха откритото прашно пространство на Смитфийлд до болницата „Свети Вартоломей“. Корбет помоли спътниците

си да го изчакаат на главния вход, докато той пресече площада. Наслаждаваше се на прохладата, красиво оформените лехи с цветя и билки и изкусно дяланите фонтани, които се плискаха в центъра. Долови силния аромат на сапун, но усети и миризмата на разложено, както и миризмата на мухъл от костницата, която се намираще в единия ъгъл.

Изкачи широките стълби на болницата, покрай група стари войници с ампутирани крайници, които се забавляваха с истории от миналото. Малко момче с бокал и черпак мокреше пресъхналите им уста. Корбет спря един от послушниците.

– Тук ли е брат Томас? – попита го той.

Дребният човек с невинни детски очи кимна и подкани писаря да го последва по белосаните коридори към ухаещата на билки стая на брат Томас. Аптекарят седеше на малкото си писалище под отворения прозорец, но стана и радостно плесна с ръце, когато видя Корбет. Хвърли гъшето перо, стисна ръцете на писаря и енергично ги раздруса.

– Хю, върнал си се! Влизай!

Той почти го завлече в стаята и затвори вратата след тях. Премести купчина пожълтели пергаменти от малкото легло и направи място на писаря да седне.

– Вино ли искаш или чаша вода?

– По-добре вода, братко.

Брат Томас кимна и напълни една пръстена купа до ръба.

– Ти си мъдрец, Хю – каза той. – Винаги помни какво е казал Гален, (макар Хипократ да е твърдял друго): „Не се препоръчва вино преди залез слънце“. Добре ли си? Ами лейди Мейв?

Известно време Корбет и аптекарят си разменяха интересни новини, поклокарстваха за познатите си в Уестминстър и в съда, както и за скандала с един известен лекар, когото в момента разследваше ръководството на Гилдията. Лицето на аптекаря стана сериозно.

– Знам защо си тук, Хю – каза внезапно той. – Заради отровата, кралицата на убийствата, нали?

– Прав си, братко.

– Какъв е проблемът?

– Можеш ли да ми продадеш отрова? Сок от беладона?

Аптекарят посочи към рафтовете из стаята, пълни с малки стъкленици и ковчезета.

– Стига да поискаш, Хю.

– И тя убива?

– За секунди. Само след двайсет удара на сърцето ти отровата ще те

вледени и ще спреш да дишаш.

Корбет се изправи и се протегна.

– А съществуват ли отрови, които убиват бавно при продължително приемане?

Очите на монаха станаха още по-мрачни.

– Да, Хю, съществуват, но тук няма такива. Италианците си служат с тях. Смъртоносни отвари. – Той замълча. – Например, преди петстотин години един арабин създаде бял прах без мирис, силно отровен, от арсениев сулфид – руда, която се среща в оловните мини. – Брат Томас сви рамене. – В малки количества тя лекува, но ако се поема редовно, най-накрая убива.

– Бих ли могъл да я купя в Лондон?

Аптекарят кимна.

– Разбира се.

– От кого?

– От едно изчадие, недалеч оттук. Тръгни по Фалтур Лейн и търси първата уличка след Холбърн Стрийт. Търси аптекарска табела. Той е испанец, португалец или мавър... Не знам, но ще ти каже повече от мен. Както ти казах, Хю, някои отрови са лекарства. Малко арсеник може да излекува стомашното ти неразположение, но приеман редовно в малки дози, той се превръща в отрова. Веднъж изслушах изповедта на един търговец, който искаше опрощение за това, че убил жена си. Две години я беше тровил. – Аптекарят се обърна и погледна през прозореца. – Подобре тръгвай, Хю. Денят напредва, а онази аптека е направо в преддверието на ада. Или – усмихна се той – както биха казали знатните господа: „Където има лайна, винаги се събират мухи.“

Хю се усмихна, благодари му и се върна при Ранулф и Малтоут, като ги предупреди да бъдат нащрек. Тръгнаха по лабиринт от улички, които водеха от северната част на града до Холбърн. Корбет осъзна, че брат Томас е бил прав. Слабото слънце залязваше. Край старите крепостни стени цареше бедност и разруха. По очуканите сергии се продаваха евтини дрънкулки. Имаше малко добре облечени граждани, повечето от минувачите по уличките бяха крадци и разбойници; тенекеджии, които се готвеха да продават стоката си без позволение от Гилдията, просяци и лукави дрипльовци, които търсеха лесна плячка.

Откриха Фалтур Лейн и завиха по мръсната, пълна с боклуци уличка, където почти не проникваше светлина заради надвисналите фронтони на къщите, които се издигаха от двете страни. Ранулф спря да бърбори и тримата извадиха мечове като предупреждение към тъмните

силуети, които се мяркаха зад полуотворените врати. Прокажен просяк, чието ухо и нос вече бяха разядени от болестта, изскочи от сенките с ръце, протегнати за милостиня. Корбет му хвърли едно пени, вдигна меча си и мъжът изчезна за миг. Писарят беше нащрек. Уличката беше тясна, от двете ѝ страни имаше тъмни входове. В някои от тях сенките бяха по дълбоки, отколкото в другите и Корбет знаеше, че го наблюдават. При всеки признак на страх или слабост, крадците, които ги дебнеха, щяха да се нахвърлят върху тях като глутница кучета. Той застана под табелата на аптекаря, все още с извадена кама; две котки профучаха край него мяукайки, биещи се за полуизядено тяло на плъх. Корбет подскочи и се наруга наум за нервността. Прибра камата, нареди на Ранулф и Малтоут да го чакат отвън и лекичко почука на вратата.

Отвори му млад мъж. Корбет беше поразен от хубостта и елегантните му дрехи: тесни тъмночервени панталони, меки високи обувки и безупречно бяла батистена риза, отворена на врата. Мъжът се усмихна, сякаш заинтригуван от Корбет и произнесе няколко думи – първо на португалски; после – на английски. Влизайки в ролята си, Корбет нервно погледна назад към улицата и му каза, че търси лекарство. Мъжът се усмихна, мургавото му лице засия и разкри снежнобели зъби, после подкани писаря като стар приятел, когото отдавна не беше виждал, да влезе. Вътрешността на магазина беше скромно обзаведена, но чиста. Каменият под беше прясно излъскан, стените варосани, за да прогонват мухите. Нямаше почти никакви мебели, само зодиакален кръг, закачен на едната стена, малка дървена маса и два огромни стола с високи облегалки. Аптекарят се представи.

– Казвам се Хулио Сезар. Лекар и бивш аптекар на негово Католическо величество Санчо, крал на Португалия. Сега съм изгнаник – черните очи погледнаха встрани – поради недоразумение. А ти, сър?

– Матю Дроксфорд – излъга Корбет.

Аптекарят го изучаваше с лека усмивка на пълните си червени устни, сякаш знаеше, че посетителят лъже.

– И искаш лекарство?

Сезар елегантно покани писаря да седне, преди да изчезне в малката задна стаичка, откъдето се върна с две кристални чаши изстуден шербет. Подаде едната на Корбет, преди да седне срещу него и отпи бавно, сякаш цялото време на света му принадлежеше. Корбет предпазливо отпи от чашата си. Знаеше, че този човек е опасен, усещаше злоещото му излъчване. Може би наистина беше лекар и аптекар, но беше също така и отровител. Корбет бе сигурен, че е от онези хора, които забъркват

отровни еликсири и убиват, без да оставят следи.

Сезар остави чашата си на пода.

– Е, сър? – каза той забързано. – Какво искаш? Защо си дошъл?

– Препоръчаха те – отвърна бързо Корбет. Усмихна се леко и очите му се присвиха. – Ти си джентълмен, сеньор. Ще разбереш защо няма да споменавам имена. Женен съм и жена ми ми изневерява. – Той видя злорадството, което проблесна за миг върху лицето на Сезар. – И то не за пръв път – забързано продължи писарят. – Аз съм човек на честта, сеньор. Не мога да се разведа, нито да се призна за роконосец и да стана за посмешница на наемателите и приятелите си. Не пожалих нищо, за да живее жена ми в разкош. Молих я само да ми бъде вярна.

– Но тя не държи на думата си? – Аптекарят се приведе като свещеник, готов да изслуша изповед. – И сега, сеньор, ти искаш да я накажеш?

– Да, искам прах или отвара, който не убива веднага, а след няколко месеца и няма да бъде открит от нея или някой лекар.

– Сеньор, това ще струва скъпо.

Корбет попита за цената и подтисна удивлението си при отговора. Щеше да му струва повечето от среброто, което имаше в себе си и срещу това щеше да получи само половин унция от лекарството. Въпреки това той се съгласи; аптекарят стана и изчезна в задната стаичка. Появи се след малко с малка кожена кесийка и усмихнат я подаде на Корбет.

– Можеш да го опиташ, сеньор. Няма да ти навреди. Но ако го взимаш редовно... – Той сви рамене.

Корбет взе праха и му плати. Струваше си. Щеше да изхвърли праха, но сведенията, получени от отровителя, бяха безценни.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корбет напусна това ужасно място, без да промълви и дума на Ранулф и Малтоут и тръгна по улицата към Фалтур Лейн.

– Мастър!

Корбет спря и се обърна.

– Какво има, Ранулф?

– Докато беше в аптеката, мисля, че ни наблюдаваха. И не беше някой местен разбойник.

Корбет се озърна. Бяха се върнали на широката, но мрачна Холбърн. Сергиите бяха изчезнали, магазините бяха затворени. Някои обитатели дори бяха сложили фенери пред къщите си и слабите пламъчета на свещите трептяха зад предпазните железни скари под хладния вечерен бриз. Две хлапета изтичаха покрай тях с кръсъци. Мастиф с окървавена уста, завързан с верига за гредата на една врата изръмжа и изляя. Някъде из стаите над тях жена нежно пееше приспивна песен. Корбет не видя нищо необичайно.

– Сигурен ли си? – попита той. – Малтоут, ти видя ли нещо?

Воиникът изглеждаше разтревожен, но поклати отрицателно глава.

– Мисля, че ни следяха до аптеката, но беше просто едно дете.

Две момчета, чиито лица бяха напълно скрити от качулките, се зададоха срещу тях, ритайки надут свински мехур.

– Няма нищо – прошепна Корбет. – Нищичко.

Тръгнаха по Холбърн, преминаха потъналата в мрак поляна, която се простираше пред стените на стария град, навлязоха в зловонния район край Нюгейт и поеха към Чипсайд. От време на време спираха и се оглеждаха, но никой не ги следваше. Стигнаха Кетъл Стрийт и Корбет реши да отседнат в хана, където бяха оставили конете си.

– Утре – обяви той – отиваме в Лейтън.

– Ами малкия Хю? Искам да го видя! – гневно възрази Ранулф.

Корбет се усмихна.

– Не съм забравил. Но както пише в Библията: „Достатъчно зло за един ден“. Да си напълним коремите и да пийнем ейл. – Корбет лукаво изгледа Малтоут. – Кой знае, може да успееш да научиш Ранулф да играе зарове по-добре.

С приказки и смях те влязоха в пивницата и си избраха маса, близо до бумтящия огън. Корбет поръча ейл, настоявайки да е от най-добрия.

– Не ми пробутвайте разреден – извика той, – защото ще отида в гилдията на пивоварите!

Кръчмарят, сух като върлина мъж и напълно плешив, с изключение на един сламен кичур коса, който постоянно падаше върху очите му, изтри мазните си ръце в мръсната престилка, сервира им и се оттегли. Корбет опита гъстия силен ейл, каза, че е доволен и се приведе напред.

– Слава Богу, измъкнахме се от Годстоу! – промърмори той.

– Разбра ли какво е станало, мастър? – попита Ранулф разтревожен.
– Коя от онези охранени кучки е убийцата?

– Не е толкова просто, Ранулф – Корбет отпи от ейла си. – В неделя, осми септември, лейди Елинор Белмонт е била убита в стаята си. Вратът ѝ е бил счупен и няма следи от борба, нито някой е видял външни хора в манастира. Добрите сестри – той саркастично погледна Ранулф, – за които преди малко спомена, са били всички в църквата. Лейди Елинор е била жива, когато монахините на Сион са били заедно, точно преди вечерня. – Корбет замълча. – Това включва всички, които са я познавали добре – игуменката, двете ѝ помощнички, сестра Агата. Изпели са си псалмите и са отишли на вечеря. След това игуменката, разтревожена за лейди Елинор, отишла в стаята ѝ, но я намерила мъртва. – Той хвърли въпросителен поглед към Ранулф. – После трупът бил преместен в подножието на стълбите, за да изглежда, че е било злополука.

Ранулф разклати половницата си.

– Значи убиецът или убийцата трябва да са дошли отвън.

– Да – отвърна Корбет. – Отец Рейнар беше заподозрян, но сега знам, че е ходил до Уудсток. Така или иначе, той е мъртъв и извън всяко подозрение.

– Гейвстън може да е пратил наемни убийци.

– Да, но както казах, всички външни лица са щели да бъдат забелязани. Пазачът, макар и вечно пиян, щеше да вдигне тревога. Пък и защо принцът или Гейвстън да я убиват? Току-що разбрах, че фаворитът вероятно я е тровел с бавна и неоткриваема отрова. – Корбет потърка брадичка с дланта си. – Но и това поражда въпроси. Ако Гейвстън ѝ е пращал тези прахове, които постепенно са я убивали, най-накрая тя е щяла да умре. Защо така внезапно е променил метода си?

– Но ако лейди Елинор не е била убита от вътрешен човек... – прекъсна го Ранулф. – Ако не е била убита и от Гейвстън и никой не е прескочил стените на манастира, какво е станало?

Корбет поклати глава.

– Не знам. В гората са видели ездаци през деня, когато лейди

Елинор е била убита. – Той сви рамене. – Но не виждам връзка между тяхното присъствие и смъртта ѝ. – Той се усмихна на Малтоут, който го гледаше зяпнал. – Има и други загадки – продължи Корбет. – Кои са били мъжът и жената, убити близо до Годстоу преди година и половина?

Ранулф облиза устни и остави халбата на масата.

– За това мога да помогна – каза той. – Прислужницата от „Бикът“ ми каза, че кръчмарят ги зърнал да яздят през Годстоу.

Корбет кимна.

– Ти ми го каза. Видял ли е нещо друго?

– Научих още нещо от прислужницата. Кръчмарят твърдял, че по същото време през селото минал и един добре облечен младеж. Разходил коня си пред кръчмата, но напуснал селото, точно преди младият мъж и жена да се появят.

– Нищо друго ли не разбра? – отсече Корбет. – Някакво описание, други подробности?

– Мастър, ходих там много пъти – вдигна рамене Ранулф. – Историята беше все една и съща – просто ги зърнал и толкова.

Той погледна угриженото лице на Корбет.

– Мастър, да се върнем на смъртта на лейди Елинор. Ако убиецът не е от Годстоу, а всеки външен човек е щял да бъде забелязан, може би има и трета възможност.

– Например?

– Професионален убиец, който е прескочил стената и убил жената, без никой да го забележи.

Корбет се облегна на пейката и се загледа в опушените греди. Ранулф беше прав. Ако всички монахини са били на вечерня, ако никого не са забелязали да се промъква през стените на манастира, единственото логично обяснение оставаше професионален убиец. Нима убиец, изпратен от рода Монфор, беше премахнал лейди Елинор, за да дискредитира английската корона. Или пък убиецът беше изпратен от краля, синът му, Гейвстън или дори от французите?

Ранулф се изкашля.

– Разбира се, мастър, има още едно обяснение.

– И какво е то?

– Че лейди Амелия лъже. Може да е убила лейди Елинор и после да е смъкнала тялото ѝ по стълбите.

Корбет кимна. Историята на Ранулф беше логична. Лейди Елинор би отворила вратата на игуменката.

– Или – усмихна се прислужникът му – старите сестри Марта и

Елизабет не са толкова невинни, колкото си мислиш. Същото се отнася и до помощник-игуменките.

Корбет се усмихна. Ранулф отново беше прав. Имаха толкова много заподозрени и толкова малко отговори. Остави разговора да продължи в друга насока. Ранулф задяваше Малтоут за любовния му живот, докато Корбет поръча вечерята – печен петел, пълен с билки; заек, задушен във вино и ястие от зеленчуци, праз и лук, подправено с чесън и мащерка. Бяха преполовили порциите, когато кръчмарят се появи в центъра на пивницата и извика:

– Мастър Корбет? Има ли тук Хю Корбет?

За миг шумът в помещението утихна, млъкнаха дори фермерите в ъгъла, които пиянски спореха за цената на зърното, двете старици, които си крещяха над един обърнат казан и групата млади благородници, облечени в скъпи копринени дрехи, които шумно се веселяха, предвкушвайки нощните забавления, които им предстояха. Корбет се изправи и повика кръчмаря.

– Отвън чака едно момче – каза мъжът. – Има съобщение за теб.

– От кого?

Кръчмарят изтри сополивия си нос с опакото на ръката.

– В името на свети Павел, аз съм кръчмар, а не пратеник! Хлапето каза само, че има съобщение, което трябва да предаде лично на теб.

– Тогава го вкарай вътре.

– Казва, че го е страх. – Кръчмарят се обърна и плюе върху сухите розогки. – За Бога, човече, просто иди на вратата!

Корбет вдигна рамене. Помоли Ранулф и Малтоут да отпъждат мухите от храната му. В съгъстващия се мрак той видя момче, обърнато с гръб към него, загледано в притъмнялата улица.

– Какво има, момко?

Момчето се обърна. Корбет не можеше да различи чертите на лицето му под качулката. Видя до краката му свински мехур, съвсем като онзи, с който двете деца си бяха играли на Холбърн. Момчето се обърна и Корбет рязко отскочи назад. Дългият стилет мина на сантиметри от стомаха му.

– Кой си ти? – прошепна той, отстъпвайки назад. – Какво става тук?

Нямаше как да се защити, защото коланът с меча и камата му беше останал в кръчмата. Не можеше да повярва, че едно десетинагодишно момче владее такива смъртоносни трикове. Малката забулена фигура се засили срещу него и ножът отново се стрелна. Корбет хвана момчето за китката и възкликна изненадан от силата му. Отблъсна нападателя си; в

този миг качулката се отметна и Корбет се вкамени от ужас. Това не беше момче, а джудже. Никога не беше виждал толкова злоба у такъв дребен човек: черната му коса беше зализана назад като уши на мокър плъх; малки, бездушни очи и лице, набръчкано като изгнила ябълка. Отляво чу хрущането на камъчетата. Погледна през рамо и сърцето му подскочи в гърлото. Друга дребна фигура, която се беше спотайвала в тъмнината, сега приближаваше към него. Корбет видя арбалета в ръцете на джуджето и проблясващото острие на стрелата, готова да полети.

– Исусе Христе! – прошепна той.

Чу изщракване и бързо отскочи. Стрелата се удари с трясък в стената на изоставената къща зад него. Той изгуби равновесие и политна, протягайки ръце, за да се хване за нещо. Докосна купчина изгнили остатъци и я хвърли по първия убиец, който сега се промъкваше към него. Шепата кал го улучи в лицето, накара го да затвори очи и притъпи бдителността му. Той спря, за да почисти мръсотията, която го заслепяваше, и Корбет се изправи, бърз като стрела.

– Помощ – извика той. – Ранулф!

Той се затича и се блъсна с всички сили във втория убиец, който зареждаше арбалета за нов изстрел. Двамата се затъркаляха и заборичкаха в калта. Корбет имаше чувството, че сънува кошмар – ниският ръст на противника го подлъгваше, той не можеше да се ожесточи срещу него и губеше инстинкта си за самосъхранение. Джуджето се гънеше под него, докато се търкаляха и се бореха в калта. Убеден, че не може да достигне камата на кръста му, Корбет се опитваше да склучи пръсти около гърлото му. После отчаяно видя как вторият убиец се приближава с вдигнатата за удар кама.

– Ранулф! – изкрещя Корбет.

Камата се снижаваше. Корбет чу шум от изстрел на арбалет. Имаше ли и друг нападател? Но когато вдигна очи видя, че джуджето над него е застинало с вдигната ръка като кукла; вперило поглед в стрелата, която стърчеше от корема му. Корбет събра сили и се изправи на крака, вдигайки противника си със себе си, докато вторият му враг безмълвно се свлече на колене. Чу тропот на крака зад гърба си, обърна се и в този момент пленникът се измъкна от ръцете му като змиорка. Ранулф подвиг крак и насочи арбалета, свистящата стрела улучи втория убиец точно преди да завие зад ъгъла, метна го във въздуха и го просна върху калдъръма.

Корбет се приближи и огледа телата, попивайки потта от челото си, докато ги обръщаше. Още се чувстваше неловко, все едно бяха трупове

на деца, но един поглед към лицата им успокои угризенията му. Те бяха почти идентични и еднакво уродливи. Дори в смъртта устните им бяха изкривени в гримаса, а сбръчканите бузи и безизразните втречени очи сякаш тържествуваха заради злото, което бяха замисляли. „Професионални убийци“, помисли си Корбет. Познаваше този тип. Те се срещаха в най-различен вид – красива жена, трубадур, амбулантен търговец, дори свещеник или монах. Нещо се раздвижи в паметта му, но беше твърде уморен и изтощен, за да се съсредоточи. Ранулф се приближи и веднага претърси джобовете и кесиите им, но не намери нищо, освен няколко монети.

– Доказателство, че са били професионални убийци – сухо отбеляза Корбет. – Не носят у себе си нищо, по което могат да бъдат разпознати или да се разбере кой ги е изпратил и откъде идват.

– Освен това, мастър.

Ранулф се надигна от трупа на второто джудже с няколко сребърни монети в ръка и ги заразглежда.

– Има няколко английски пенса – изброяваше той. – Но среброто е френско.

Корбет се втречи в монетите.

– Дьо Краон – промърмори той. – Онзи френски негодник ги е изпратил.

Внезапно си спомни трупа на отец Рейнар и спря да огледа кожени-те ботуши на убийците.

– Е – забеляза той, – поне вече знам как е умрял отец Рейнар. Помните ли отпечатъците от ботуши на гробището?

– Но те бяха само от един човек.

Корбет се изправи и вдъхна дълбоко от нощния въздух.

– И двамата са били там. Помните ли тъгла, под който беше забита стрелата в тялото на свещеника? Това е уловка на убийците – единият чука на вратата, а другият дебне в тъмното. Това е стар номер, който се изпълнява в различни варианти. Понякога просяк подава ръка за милостиня, а в другата крие нож. А в моя случай – уморено каза той, – джудже, което се преструва на дете. Едва не се нанизах на ножа му.

Корбет се обърна към вратата на кръчмата, вече отрупана със зяпачи. Навсякъде по улицата се отваряха и затваряха врати; прозорци широко зейваха и се чуваха викове. Дребна, шкембеста фигура, облечена в роба, изпъзля от мрака.

– Казвам се Ароухед – обяви човекът. – Джон Ароухед, старейшина на този квартал. – Той посочи Корбет с пръст. – Ти, сър, си арестуван,

докато дойде стражата.

Корбет се облегна на стената, опитвайки се да овладее треперенето на краката.

– А ти, сър – отвърна той, – си надут глупак, който действа преди да мисли. Казвам се Хю Корбет, главен писар на кралската канцелария и специален кралски пратеник. Двата трупа са на французи. Те бяха убийци. Ако все още искаш да ме арестуваш, направи го, но утре аз ще бъда свободен, а ти – в затвора.

Корбет се отупа от праха и с цялото достойнство, което успя да събере, се върна в кръчмата.

Седнаха да довършат вечерята. Корбет дъвчеше бавно и изпи две чаши кларет, за да успокои нервите си. Ранулф се надуваше, нацупен, че господарят му не му е благодарил както трябва за спасението си и правеше възторжени оценки на изкусната си стрелба.

– Много се забави! – промърмори Корбет неблагоприятно. Малтоут се изкашля и отместа поглед.

– Мастър Корбет – каза той, – за това съм виновен аз. Взехме арбалет от кръчмаря и аз стрелях. – Той преглътна мъчително. – Изобщо не улучих. – Очите му нервно проблеснаха срещу Корбет. – Надявам се да не съм уцелил някой друг. Ранулф грабна арбалета от мен. Другото го знаеш.

Корбет се втренчи в безочливия си прислужник.

– Колко пъти станаха, Ранулф?

– Кое, мастър?

– Колко пъти си спасявал живота ми?

Ранулф сви рамене.

– Това е мой дълг – каза той толкова лицемерно, че Корбет се облегна и избухна в смях. Взе кесията си и изсипа монетите на масата.

– За теб са, Ранулф. Поздрави сина си. Малтоут, по-добре иди с него.

Той сложи ръка върху рамото на младия вестоносец.

– Само ми обещавай, че няма да пипаш арбалет, ако съм някъде около теб.

Малтоут се усмихна нервно и пое след Ранулф за една разгулна нощ.

Корбет отново запрехваля въпросите, които го терзаеха. Осъзна, че в разговора с Ранулф не е споменал за смъртта на старата Марта. Защо беше умряла тя? Кое беше толкова важно във фразата „Sinistra, non dextra“. Корбет се загледа в ръцете си, сграбчили кухненската маса.

Беше мислил за това и преди. За ръце ли беше говорила старата монахиня? Но чии? Какво е искала да каже? Той поклати глава.

– Лявата, не дясната – промърмори.

Кръчмарят, който минаваше край него, спря и го изгледа странно, но Корбет се усмихна и поклати глава, за да го отпрати. Писарят седя така часове наред, премисляйки всевъзможни варианти, докато Ранулф, след като се бе видял със сина си, се търкаляше енергично върху широкото легло с копринен балдахин на мистрес Семплър. Младата жена, чийто съпруг беше на събрание на Гилдията, с радост посрещна своя любим. Сега Ранулф се възползваше от това, докато пред вратата пияният Малтоут стоеше на пост.

Ден по-късно Корбет седеше на ръба на собственото си легло в имението Лейтън и гледаше как Мейв кръжи из стаята. Тя беше много щастлива да го види, а той жадуваше за нея. Малтоут, под чиито очи имаше дълбоки сенки, беше отвел странно изтощения Ранулф към жилището му, затова писарят и съпругата му вечеряха сами в малката зала на долния етаж и прекараха остатъка от вечерта тук – в спалнята си. Както обикновено, Мейв непрекъснато разпитваше. Кого е срещнал? Къде е бил? Колко дълго ще останат?

Корбет се опита да ѝ отговаря разумно, нарочно пропускайки нападението на Катъл Стрийт и убийството на отец Рейнар. Но острият поглед на Мейв не беше пропуснал нищо – съпругът ѝ изглеждаше изтощен и притеснен, затова тя се разтревожи. Хю беше споменал дьо Краон, а тя знаеше достатъчно за французина, за да разбере, че той не желае доброто на съпруга ѝ. Но тя запази спокойното си изражение, разказа му как вървят нещата в имението, увери го, че детето, което расте в утробата ѝ е толкова добре, колкото може да се очаква. Лошите новини беше оставила за най-накрая.

– Хю – Мейв се изправи и се уви с чаршафа. – Имаш писмо. Приситигна тази сутрин. От краля е. Идва на юг, вече е в Бедфорд.

– Бедфорд. Но той трябва да се бие с шотландците! Дай ми писмото!

Жена му извади малък свитък от едно ковчеже.

– Аз счупих печата, Хю – тя го изгледа спокойно. – Онова, което засяга теб, засяга и мен.

Той внимателно разгърна пергамента. Съобщението на краля беше остро и рязко – беше едновременно тъжен и ядосан, че неговият „любим писар Хю Корбет не е постигнал никакъв напредък по нашата работа в Годстоу.“ Писмото продължаваше в заядлив и гневен тон, с едва

прикрито обвинение, че доверието на краля не е било оправдано. Кралят бил толкова загрижен, че оставил армията си под ръководството на други и пътувал на юг, за да разкрие сам мистерията. Корбет смачка писмото и ядосано го хвърли към стената. Погледна към жена си.

– По дяволите, Мейв! Свети Бърнард е бил прав. Плантагенетите са изчадия на дявола и ще се върнат при него! Аз ли съм виновен, че кралят е разглезил сина си и го е направил за посмешище на цяла Европа? Него не го преследват кръвожадни кучета, прокрадващи се убийци и... – Гласът му заглъхна при вида на уплахата, която се изписа по лицето на Мейв.

– Защо не ми каза – укори го тя и хвана ръката му. – Но сега ще го направиш.

Корбет нямаше друг избор, освен да ѝ разкаже събитията в Годстоу от самото начало. Мейв го изслуша, държейки мълчаливо ръката му.

– Тази сестра Агата – попита тя многозначително, – красива ли е?

– Да, почти колкото теб.

– А лицето ѝ красиво ли е?

– Да.

– Хареса ли ти?

Корбет знаеше, че Мейв ще усети, ако я излъже, а когато се ядосаше, жена му ставаше опасна.

– Да, хареса ми – бавно отвърна той. – Но това няма значение. Всичко, което видях, беше такава, каквото трябваше да е. Може и да е реално, но не е истината.

– Имаш ли подозрения?

Корбет колебливо ѝ разказа какво беше открил. Мейв се съгласи, че старата монахиня вероятно е говорила за ръцете на лейди Елинор.

– Това е разковничето, Хю – каза тя.

– Кое?

– Смъртта на старата монахиня. Разкажи ми за нея.

Корбет сви рамене.

– Сестра Елизабет намерила вратата отключена. Минала зад паравана и открила тялото на старицата, потопено във ваната. По трупа нямало белези. Може да е получила удар или епилепсия. – Той замълча за миг. – Освен това на пода имало следи от вода, но може ли един убиец да е толкова несръчен, че да ги остави?

Мейв помълча известно време.

– Не знам. Ще се откажеш ли от случая?

– Не. – Корбет потупа ръката ѝ. – Остави ме да помисля малко.

Той прекоси стаята, дръпна гоблена на отсрещната стена и влезе в тайния си кабинет. Взе огниво, запали свещите на масата и се загаеда в купчината писма, които го очакваха. Бяха пристигнали по време на отсъствието му и той бързо ги прегледа. Новини от чуждестранните дворове, от шпиони, пратеници, търговци и други писари. Само едно от тях беше свързано със случая в Годстоу. Кратка бележка от един парижки шпионин: главата на Юдо Тейлър беше извадена от Сена, където е била хвърлена в торба. Той остави писмото настрана, взе чист пергамент, приглади го и го остърга с пемза. После изреди проблемите и въпросите, които стояха пред него. Работи с часове, като се опитваше да събере доказателства за всеки от потенциалните убийци. Навън смрачените гори и поля бяха стихнали, сякаш търпеливо чакаха пристигането на зимата. Корбет дремна малко и беше внезапно пробуден от почукването на вратата. Тя се отвори и влезе Мейв.

– Старата монахиня, Хю... не е ли странно? – Тя се усмихна. – Говоря като жена. Сестра Марта е искала да се окъпе и е сложила параван около ваната.

Корбет потри очи и кимна.

– Щом си даваш труд да сложиш параван, какво още правиш?

Писарят недоумяващо поклати глава.

– За Бога, Хю, всяка жена ще го направи. Къде е любимата ти логика? Би заключила вратата!

– Е, и?

– О, Хю, мисли! Ти каза, че вратата е била отключена.

Корбет се облегна и се усмихна.

– Значи старата монахиня е отворила на убиеца си. Трябва да е била във ваната, чула е почукване и е излязла; следите от вода не са били оставени от убиеца, а от нея, когато е отишла да отвори.

Корбет се загледа в пергамента.

– Благодаря ти, Мейв – промърмори той. Но когато вдигна поглед, вратата беше затворена и жена му я нямаше.

Корбет изми лицето и ръцете си. Прегледа бележките си в светлината на онова, което му беше казала Мейв и започна да размишлява. Претегляше аргументите си; прескачаше празниците; заобикаляше трудностите и проблемите. Студената ръка на страха накара стомаха му да се свие. Той знаеше кой е убиецът. Беше ли възможно? Почеса разрошената си коса и отново прецени всички факти като правник и аргументира обвинението си. Поклати глава. Съдебните заседатели можеше да не приемат, че е доказал случая, но ще се съгласят, че може да се повдигне

обвинение.

Внезапно си спомни за последната си среща с монахините от Годстоу и сърцето му заби по-учестено. Всички ли бяха в опасност! Скочи на крака, сложи наметката си и отиде да събуди Ранулф и Малтоут, като завлече и двамата сънливци в тъмната кухня. Нареди им да закусят бързо, да оседлаят най-бързите коне от конюшнитеа и да го придружат.

– Първо ще отидем в Лондон – обяви той. – А после ще посетим всички кръчми по пътя за Оксфорд.

Естествено те възразиха, но Корбет беше непреклонен. След час той целуна Мейв за сбогом и те потеглиха на юг към Уестминстър. Писарят беше твърдо решен да открие истината. Може би не беше успял да предотврати убийството в Годстоу, но можеше да хване в капан убицеца, който дебнеше в манастира.

Корбет беше прав в ужасните си предчувствия. В манастира Годстоу само няколко минути деляха сестра Франсис от смъртта. Самомнителната помощник игуменка беше притеснена и уплашена. През цялото време беше унесена в тревожните си мисли и често се улавяше да се взира в празното пространство, докато другите монахини пееха псалмите. Беше говорила с довереницата си, но тя е нищо не й беше помогнала, а как би могла да каже на лейди Амелия? Не, помисли си, това беше изключено. Сестра Франсис огледа малката кухня. На горния етаж младите послушнички си лягаха в дългата спалня. Всяка коленичеше в оградената й ниша, поверявайки душата и сърцето си на Бога, и се молеха сатаната, който бродеше като лъв, дебнещ плячката си, да не досегне телата и душите им и тази нощ.

Сестра Франсис седна на един стол и скри лице в ръцете си. Онова, което строгия писар беше съобщил може би беше свързано със смъртта на лейди Елинор и може би с тази на старата Марта. Сестра Франсис беше виждала мотото „Noli me tenere“ тук в Годстоу, но не си спомняше къде или кога. Трябваше ли да избяга от манастира? Да отиде в Уестминстър и да поиска аудиенция с Корбет или някой друг кралски служител? Но на кого можеше да се довери? Гейвстън имаше шпиони навсякъде, а популярната шега беше вярна – Англия имаше трима крале – старият Едуард, синът му и Гейвстън. Загледа се невидящо в цепениците, които прашяха в огнището. Може би трябваше да изчака; умът й беше преуморен. Нека се наспи, а утре ще измисли план.

Тя стана, взе кофата и замря, защото дочу шум отвън. Наблюдаваше ли я някой? Или просто вятърът повдигаше нападалите листа?

Сестра Франсис се приближи до огъня, шепнейки кратка молитва всичко да се оправи. Още се молеше, когато изсипа кофата върху цепениците и шепотът премина в пронизителен писък, когато пламъците рязко се издигнаха от огнището и подпалиха робата ѝ. След миг тя гореше като факла.

На няколко мили оттам други актьори в кървавата драма около смъртта на лейди Елинор се готвеха за своята поява на сцената. В своята тапицирана с кадифе стая, Пи-ърс Гейвстън лежеше под големия копринен балдахин, дъвчеше устната си и се чудеше какво ще стане по-нататък. Вярваше на своя лондонски шпионин. Корбет беше душил насамнатата и беше открил каквото му трябва; първо беше посетил стария си приятел в „Свети Вартоломей“, а после отровителя на Фалтур Лейн. Гейвстън беше наредил да убият аптекаря. Знаеше прекалено много, а и така не стана ясно защо лейди Елинор не умря от прахчетата му. Португалецът го беше уверявал, че всеки, който ги взима, постепенно ще отслабва и ще умре като от естествена смърт. Но беше излъгал и лейди Елинор беше убита по друг начин. Какво трябваше да направи сега? Гейвстън погледна младия паж, който седеше до него с чаша вино в малките си бели ръце. Фаворитът седна и грабна потира тъй рязко, че виното пръсна върху пъстрия му копринен панталон. Той изрева от яд и зашлеви смутения паж.

– Вън! – изрева Гейвстън. – Махни се, докато се научиш как се сервира на лорд!

Момчето побърза да излезе, разтърквайки пламналата си буза, а Гейвстън отпи от бокала. Само Корбет да не си беше пъхал носа в тази проклетата работа! Кралският фаворит мрачно огледа стаята. Корбет беше човек, с когото трябваше да се съобразява. Трябваше ли да се сприятели с него? Гейвстън прехапа устни. Може би, но това беше за в бъдеще. Сега старият крал бързо приближаваше на юг, а с него щяха да дойдат и онези своенравни военни, които като мастифи го следваха по петите. Гейвстън знаеше колко го мразят. Да можеше старият крал да умре! Дотогава той щеше да задържи чувствата на принца. Щеше да признае всичко, да падне на колене, да се обяви за негов роб, да му купува скъпи подаръци... Но кога щеше да умре кралят?

Гейвстън стана и отиде до стария, обкован с желязо сандък и свали халка с ключове от златната верижка, която висеше на врата му. Отключи трите резета и отметна капака. Отвътре извади восьмична фигура, в която имаше и слама, и мас от мъртвец. На главата ѝ имаше сребърно

венче. После взе купа с благоухания и един черен обърнат кръст. Седнал на пода като прост селянин, Гейвстън започна черния сатанистки ритуал, на който го беше научила майка му за пълно унищожение на враговете му.

В друга стая на същия дворец сеньор Амори дьо Краон също се приготвяше да смени тактиката. Убийците му бяха мъртви, Филип нямаше да се зарадва на този факт. Джуджетата бяха изпълнили много присъди от името на френския крал; уменията и опитността им щяха да му липсват много. Дьо Краон обмисляше възможните си избори. Ако старият Едуард умреше, ако някой го убиеше, какви слухове щяха да тръгнат? Щяха ли да шушукат, че е отцеубийство? Че младият принц, или Гейвстън, или и двамата не само убиват злочести дами в манастирите, но и богопомазани?

Дьо Краон неспокойно се завъртя на стола си. Беше издирвал убиеца с безмълвни заплахи и подкупи, но досега нищо не беше открил. Крал Филип беше изпратил името, изтръгнато от пленения шпионин Юдо Тайлър, но дьо Краон не успя да открие такъв човек. Той мрачно се усмихна: Тайлър беше смел и до последно не беше казал нищо, освен лъжи. Може би фалшивото име на убиеца също е била последната му шега. Пратеникът тихичко изруга. Защо Корбет не беше някъде другаде! Сега всичко може би зависеше от неговата намеса и късмета на английския писар. Може би щеше да се провали? Може би планът на Филип и използването на убиец от рода Монфор щеше да успее? Или пък трябваше да се откаже от играта, да се ограничи с официалния си статус и да поиска брак между Уелския принц и принцеса Изабела?

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още валеше, когато Корбет и спътниците му стигнаха до Олд Гейт и се запътиха през Пуър Джури и Марк Лейн към Малкия Уелс и Тауър. Оставиха конете си и наеха лодка на кея Уул. Малтоут, разбира се, се противопоставяше, но двамата опитни лодкари се подиграха със страха му да пътува по реката.

– Можеш да се удавиш само веднъж! – викаха те заедно. – Пък и не трае дълго. Ако паднеш във водата, отвори си устата и рязко се нагълтай с вода. Само след няколко секунди ще си при ангелите.

– Кое е повече, отколкото заслужавате вие – разгорещено обяви Ранулф, притичвайки се на помощ на партньора си по зарове.

Корбет нареди на всички да млъкнат. Лодкарите отблъснаха лодката и загребаха надолу по реката през Билингсгейт и Ботолф Уорф. Минаха под Лондонския мост, където водата се пенеше между двете близко разположени арки, а гребците потапяха веслата, за да могат лодките да се промъкнат покрай перилата, които ги предпазваха от големите каменни арки. Щом преминаха, всички си отдъхнаха; Темза беше жестока река, но най-опасен беше кипящият казан под Лондонския мост.

Сега лодкарите насочиха лодката по средното течение – покрай Догейт, Куийнсхийт и Флийт. Вонята беше ужасна. Боклуците на града, трупове на кучета, котки, просяци, прокажени и нежелани бебета се хвърляха в канавките на Флийт и когато завалеше, всичко това се отмиваше в Темза. Когато завиха към Уестминстър, Ранулф смушка Корбет и посочи към близкия бряг. Въпреки купчините боклук, които се носеха по повърхността на реката, водоносците пълнеха буретата си оттук, за да продават вода по улиците. Корбет леко се усмихна и кимна.

– Винаги пий вино или бира, Ранулф – прошепна той и се обърна към лодкаря.

– Вярно ли е?

– Кое?

– Че рязкото поемане на вода веднага ще те задуши.

– О, да! – Един от гребците се усмихна при вида на позеленелия Малтоут. – Това е най-лесният начин да умреш.

Ранулф се включи в спора, а Корбет отмести поглед при мисълта за смъртта на старата сестра Марта, удавена във ваната си.

В Уестминстър пристанаха при Кингс Степс и Корбет спусна

качулката си, за да не го разпознаят колегите му от канцлерството или хазната, защото не искаше да губи време в празни приказки. Остави Малтоут и Ранулф да се тъпчат в една от продавниците за пай, който се намираще непосредствено до стената на двореца и си проправи път към сградите отвъд. Там с високомерен глас поиска да го пуснат в името на краля. Отвърнаха му заядливо да скочи в Темза, затова почука отново и най-накрая вратата се отвори. На прага се показа висока, мършава фигура, облечена в дълга кафява роба. Лицето на мъжа беше бледо, издължено и набръчкано; воднистосините му очи се присвиваха на светлината. Корбет не свали качулката си.

– Кой си ти? – остро попита мъжът. Писарят показа лицето си.

– Мастър Найджъл Кувил, аз съм кралски пратеник. Кралят смята, че си твърде стар и изкуфял за тази длъжност и ме праща да те заменя.

Изпитото лице на стареца се разля в усмивка и тънките му, набраздени от вени ръце стиснаха тези на Корбет.

– Както винаги заядлив, Хю – промърмори той. – И както винаги глупав. Влизай преди и двамата да сме прогизнали до кости.

Корбет се промъкна в стаята. Светлината в нея беше слаба, а въздухът натегнал от миризмата на лой за свещи, горени въглища и пропит с аромата на кожа и пергаменти. Вътре имаше дървена маса с кръстосани крака и голям стол. Останалата част на помещението беше заета от кожени и дървени ковчезета с най-различна големина. Някои бяха отворени и в тях се виждаха свитъци пергамент. По стените имаше рафтове чак до опушения таван, по които лежаха други рула велен (фино обработена телешка кожа, използвана за подвързване на книги. – (Бел. ред.)). Всичко изглеждаше в пълен безпорядък, но Корбет знаеше, че Кувил може да открие в миг всеки документ, който му трябваше. Тази стая беше архивът на канцлерството и хазната и документите в нея датираха от векове назад. Щом някой документ е бил изпратен или получен, той си имаше определено място в царството на Найджъл Кувил. Някога главен писар в канцлерството, той беше получил сегашния си пост като признание за дългогодишната си вярна служба на Короната. Когато Хю за пръв път стана писар, Кувил беше негов учител и ментор, и въпреки голямата разлика във възрастта, те бяха станали добри приятели.

Архиварят се зарови из стаята, откри едно столче и му го поднесе.

– Виждам, че няма да се отърва от теб – забеляза той сухо. – Стариците навиги не се променят. – После, когато Корбет седна, попита. – Малко вино?

Хю поклати глава.

– Не и ако е от онзи рядък оцет, който винаги поднасяш.

Кувил влезе в малка ниша и извади разпечатано гърне с вино и две пръстени чаши.

– Най-хубавото бордо, което си пил – отбеляза той, напълни едната догоре и я подаде на Корбет. – Сега знам какво са искали да кажат в Евангелието с думите „Не хвърляй бисери на свинете“.

Корбет се усмихна и отпи от ароматното червено вино.

– Прекрасно! – каза той.

– Разбира се. – Кувил седна срещу него и опря лакти на коленете си, докато внимателно придържаше чашата си, сякаш беше Светия Граал. – Томас Бекет е пил от него. Нали знаеш, че дори когато станал аскет и се отказал от разкоша на кралския двор, дори когато постел, свети Томас не можел да се въздържа от червеното вино. – Кувил се усмихна на писаря. – Ти добре ли си, Хю? Ами Мейв?

Размениха закачки и клюки за стари приятели, нови познати и пресни скандали. Най-после Кувил сложи чашата на пода до себе си.

– Какво искаш, Хю?

Корбет извади изгъркания кожен нашийник от кесията си.

– Тук пише „Noli me tenere“. Мисля, че е девиз от фамилен герб. Познат ли ти е?

Кувил щракна с пръсти и присви очи.

– Чувал съм го някъде – замислено каза той и стана, потривайки брадата си. – Въпросът е къде.

Корбет си почина около час, докато приятелят му ровеше из свитъците и рулата, преглеждаше списъка на фигурите и девизите по гербовете. В началото му беше казал самоуверено.

– Бързо ще го намеря, Хю, повярвай ми.

Но след като мина час, той застана наред стаята и поклати глава.

– Каж ми, защо ти е нужно да знаеш откъде е? – Той вдигна ръка. – Знаем, че работата ти е тайна, мастър Корбет, и че изпращаш писма, от които не получавам копия. – Той отново седна срещу бившия си ученик. – Но защо е толкова важен този девиз?

Корбет затвори очи и му разказа за събитията в Годстоу – смъртта на лейди Елинор Белмонт, хитрата измама на французите и подлите намерения на Филип IV. Почти беше завършил, когато спомена, сякаш току-що се беше сетил, за възможността убиец от опозорената фамилия Монфор да се е промъкнал в Англия. Очите на Кувил светнаха.

– Гледах гербовете на благородническите семейства в Англия и Гаскония каквито са днес. Но какво става с един род, когато е обвинен в

измяна на Короната?

– Разбира се! – извика Корбет. – Девизът на тези родове се унищожава, титлите им се отнемат, а земите се конфискуват от краля.

Кувил стана, взе един дълъг кожен калъф и извади дебел, пожълтял пергамент. Предпазливо го разгърна и повика Корбет. Двата внимателно заразглеждаха документа. Беше изписан от двете страни. От едната Корбет разпозна гербовете на родовете Пърси де Боун, Бигод, Моубри. От другата имаше гербове, задраскани с дебели черни черти.

– Кои са тези?

– Това е списъкът от Кенилуърт – отвърна Кувил. – Саймън дьо Монфор се разбунтувал през 1258. Както знаеш, Едуард разбил войските му между ябълковите дървета на Ившъм през 1264. Дьо Монфор бил убит, тялото му – насечено на парчета и хвърлено на кралските кучета. Някои от привържениците му загинали с него, малцина успяха да избягат през граница, но повечето намерили убежище в замъка Кенилуърт в Уорикшър. След дълга обсада замъкът се предал и с въстанието на Монфор било свършено. – Кувил посочи пергамента. – От една страна са гербовете на благородниците, които подкрепили краля, а тези, които са задраскани – са на главните поддръжници на Монфор. Може би ще открием девиза сред тях.

Корбет се отдалечи, докато Ковил прехвърляше Списъка от Кенилуърт.

– Аха! – Възрастният мъж вдигна очи и лицето му засия от удоволствие. – „Noli me tenere“ е девизът на рода Девърил.

– Какво е станало с него?

Кувил отново замърмори под нос и закричи из стаята, разглеждайки други свитъци и книги с изрязани квадратни страници, които съдържаха списък с кралските присъди и прокламации. После повика Корбет до масата.

– Всички от рода Девърил, които са се сражавали с де Монфор, са загинали при Ившъм.

– Имали ли са наследници?

Кувил поклати глава и посочи герба на Девърил.

– Писарят е оставил бележка. Виж!

Корбет се взря в синьо-зеленото мастило.

– Nulli legitimi haeredes.

– Никакви законни наследници – преведе Кувил. – Според този списък последният Девърил е умрял при Ившъм.

Корбет поклати глава и вдигна изгъркания нашийник.

– Защо тогава това е било намерено на врата на едно малко кученце в гората край Годстоу?

– Не знам – отвърна Кувил. – Мисли логично, Хю. Това, че е намерено там не означава, че непременно е свързано с престъпленията, които разследваш.

– Би трябвало! – прошепна Корбет. Кувил сложи ръка на рамото му.

– Хю, Бог знае откъде е дошъл този нашийник. След победата над Монфор сергиите на пазара бяха затрупани с вещи на бунтовници.

Корбет уморено потърка лицето си.

– Виж какво, Найджъл – започна той, – млада жена и спътникът ѝ са варварски убити в едно блато в горите на Оксфордшър. Не е възможно да бъдат разпознати труповете. Никой не идва да ги потърси. Никой не пише петиция, нито се интересува къде са изчезнали. Убити са жестоко, но това се подминава с мълчание.

Кувил сви рамене.

– Разходи се из лондонските улици и ще откриеш трупове на бедняци, за които никой не дава пет пари.

– Да, – отвърна Корбет, – но това не са били бедняци, а хора, свикнали с охолството. Откъде са дошли?

Кувил се усмихна.

– Може да са чужденци.

Корбет се втренчи в стария си учител. „Разбира се“, помисли си той. Отец Рейнар беше споменал, че са били мургави. Може да са били чужденци.

– Ако е така – бавно каза той, – трябва да са получили разрешение от краля да влязат в Англия. Трудно ли ще бъде да се открие този документ?

Кувил кимна.

– Разбира се. Всеки месец стотици хора влизат в Англия. Дори ако има издаден такъв документ, може да не са ми изпратили копие.

Корбет се почеса по главата и се усмихна смутено.

– Открих нещо – каза той бавно – и все лак то не хвърля светлина върху загадката. – Взе наметката си от пода, където я беше захвърлил. – Съвсем сериозно, знаеш, че съм пазител на кралските тайни. Признавам, че до теб не стигат копия от писмата, които изпращам и докладите, които получавам от шпионите си. – Той закопча наметката около раменете си. – Понякога се гордея, защото кралят се вслушва в мен, но нашият повелител е лукав човек. Веднъж ми каза, че ако дясната му ръка знае

какво прави лявата, ще я отсече.

– Какво искаш да питаш, Хю?

– Познавам всички кралски шпиони и агенти, независимо дали работят в кастилския двор или папската зала за аудиенции в Рим. Но има ли някой друг като мен?

Кувил разпери ръце.

– Ти си горд човек, Хю, а гордостта пречи на логиката. Знаеш, че има хора, които работят пряко за краля. Един от тях е графът на Съри. Сигурно има и други.

– Найджъл, всички кралски сметки идват при теб. Открил ли си някое друго име?

Кувил подигравателно обели очи.

– Друг Корбет? Разбира се, че не! – После лицето му стана сериозно. – Виждал съм едно име. Плащания за дьо Курси.

– Кой е той?

– Не знам. Споменава се в документи за пари, дадени „pro secretis expensis in negotio regis“.

– „За тайни разходи по кралски дела“ – преведе Корбет и изпита пристъп на гняв от непочтеността на своя господар. – Найджъл, благодаря ти. Защо не ни дойдеш на гости в Лейтън?

Кувил се усмихна.

– За да видя Мейв? С удоволствие.

Корбет откри, че Ранулф и Малтоут се бяха преместили от продавницата за пай в близката кръчма. И двамата изглеждаха много доволни, след като часове наред бяха пили здраво и помръкнаха, когато трезвият им господар строго нареди да зарежат ейла си, да се върнат до Кингс Степс и да изтърпят още едно неприятно пътуване по Темза. Когато стигнаха Лондонския мост, Малтоут и Ранулф бяха повърнали всяка капка от изпитото и трябваше да прекарат останалата част от пътуването под безмилостните подигравки на ухилените лодкари.

Когато слязоха на брега, останаха да преспят в един хан близо до Тауър. На другия ден започнаха изтощителното си пътуване по древния римски път, който водеше от градските стени на Лондон до Оксфордшър. Ранулф и Малтоут решително възразиха.

– Защо ни е да го правим? – извика прислужникът. Малтоут погледна встрани, защото не смееше да се противопостави на влиятелния кралски писар.

– Причината, Ранулф – меко каза Корбет, привел лицето си до

неговото, – е, че се опитвам да разбера дали след година и половина някой от собствениците на пивници и кръчми по този път не си спомня да са минавали двама чужденци – млада жена с придружител. Така че – продължи той сладко, – ще спираме във всяко заведение, но няма да пиеш нищо друго, освен вино, разрежено с вода. Няма да се напиваш, а ще ми помогнеш да свърша тази работа.

– Но нали ти казах – отвърна Ранулф, – че кръчмарят от „Бикът“ в Годстоу ги е видял, както и онзи добре облечен младеж. Какво повече искаш!

Корбет хвана юздите.

– Ранулф, всичко зависи от това. Искам да разбера какво е станало. Внезапно ли са се появили тези непознати в Оксфордшър или са дошли от Лондон? Ако последното е вярно, сигурно са пристигнали отвъд морето. Второ, младежът, който е минал по същото време през Годстоу – било ли е съвпадение или е свързан с жертвите на убийството?

Ранулф разбра, че господарят му говори сериозно.

– В такъв случай, мастър, колкото по-скоро започнем, толкова по-скоро ще свършим.

Ранулф се оказа прав в предчувствията си – пътуването се оказа истински кошмар. Дъждът валеше неспирно и имаха чувството, че пътуват през водопад. Старият павиран път се превърна в разкаляно тресавище, из което се срещаха опасни дупки, където можеше да затынеш. През повечето време водеха конете си, докато се придвижваха от малки, уютни пивници и удобни ханове до просторни кръчми. Отначало не им провървя и първата вечер, след като бяха излезли от Лондон, си легнаха толкова уморени, че нямаха сили да разговарят. Но на следващия ден в една кръчма със сламен покрив в покрайнините на село Стоукънчърч, собственикът изслуша въпросите на Корбет и самодоволно сви устни.

– О, да – каза той. – Помня тази двойка.

– Опиши ми ги!

Мъжът направи гримаса.

– Оттогава мина много време, мастър писарю.

Корбет му показа една сребърна монета.

– Но аз добре ги помня – забързано продължи кръчмарят. – Бяха добре облечени и имаха здрав вид. Тя беше хубавичка, макар да беше облечена като монахиня и да стискаше броеница. Придружителят ѝ беше още момче. Помислих, че ѝ е паж.

– Говореха ли английски?

– Не, не, само езика на благородниците – френски. Питам ги къде

отиват. Тя само поклати глава и се усмихна, но момчето каза, че се била посветила на Бога. Едва го разбрах. Платиха с френско сребро и продължиха.

– Пътуваше ли някой с тях? – попита Корбет, прикривайки вълнението си.

Кръчмарят поклати отрицателно глава.

– А имаше ли тук и други чужденци по това време?

– О, да – отвърна мъжът. – Един млад, добре облечен хлапак, но вържен. Носеше меч и кама.

– Видя ли лицето му?

– Не. Пристигна рано сутринта, за да закуси, точно когато младата жена, която споменах, си тръгваше. Беше с наметка и качулката му беше спусната над лицето. Стори ми се странно, защото времето беше хубаво.

– Откъде тогава разбра, че е добре облечен?

– По ръцете му имаше пръстени, жакетът му беше от червен сатен. Както казах, той закуси и веднага след това тръгна.

Корбет се изправи, сякаш се канеше да си тръгне.

– Ами жената – намеси се Ранулф, – имаше ли малко кученце?

Червендалестото лице на кръчмаря се разтвори в беззъба усмивка.

– Да, имаше; малко джавкащо създание, увито в наметката ѝ. Хранеше го с мръвки и хапки хляб, натопени в мляко. Отлично си го спомням. Докато беше тук, не млъкна.

Корбет напусна кръчмата, доволен от откритието си, и те продължиха към покрайнините на Оксфорд. Понякога в отговор на въпросите си получаваше само безизразен поглед, промърморена ругатня или покланяне на глава. Но в още две кръчми получи същия отговор като в Стоукънчърч – за млада жена и нейния спътник, и двамата мълчаливи и мургави, недобре владеещи английски. Очевидно момчето било паж, защото винаги то говорело. Жената изглеждала набожна и затворена; един от кръчмарите дори я описа като монахиня. Това, че добре облеченият младеж винаги се появявал в кръчмата по времето когато младата жена и пажът ѝ се канели да тръгват, звучеше все по-зловещо. Най-накрая, за свое собствено задоволство и явно удоволствие на Ранулф, Корбет реши, че са открили достатъчно и нареди да се отправят на юг.

Пристигнаха в Лейтън подгизнали и натъртени от яздене. Ранулф и Малтоут изчезнаха като блуждаещи огньове, докато Корбет изслуша една от лекциите на Мейв за нуждата да си почива, както и за опасностите да бродиш по кралски работи във време, когато и най-големите грешници са си дали почивка. Докато я слушаше, Корбет се разкъсваше между

желанието си да спи и възбудата от онова, което беше открил.

След като нощта падна и имението се смълча, той стана, взе пергамента и отново започна да разрешава загадката. Беше подредил донякъде събитията в Годстоу и сега се концентрира върху загадъчните убийства в гората. Смяташе, че жената е била свързана с изпадналия в немилост род Девърил; девизът върху кучешкия нашийник не можеше да бъде съвпадение. Освен това тя беше чужденка. Списъкът на Кенилуърт показваше, че Девърил няма законни наследници. Беше ли тя незаконородена? Но родът все още беше в немилост, как ѝ бяха позволили да влезе в Англия и очевидно да пътува до Годстоу, известен манастир, където беше заточена бившата кралска любовница? Кой е бил младият паж и загадъчният младеж, който ги е следвал? Какво е станало в горите край Годстоу? Кой кого беше убил? Беше логично да се заключи, че младежът е бил убиецът, но може да е бил и младият паж или някакъв непознат. Станала ли е загадъчната жена жертва на убийство или е била някоя друга? Очевидно е пътувала до Годстоу и трябва да са я очаквали там. Значи сигурно е пристигнала...

Корбет хвърли перото с отвращение. В манастира имаше монахини от всякакви националности и всички, дори лейди Амелия и сестра Агата говореха френски по дворцовата мода. Този младеж... Може би е бил принцът или Гейвстън? Корбет отново прегледа бележките си за смъртта на лейди Елинор. Денят отдавна беше настъпил, когато той стигна до неизбежното заключение и беше готов да се изправи срещу убиеца. Оставаше само едно парченце от мозайката. Той събуди протестиращия Малтоут и му нареди да препусне с всички сили към кралския лагер край Бедфорд. Корбет му връчи кратко писмо, в което искаше от краля няколко простички отговора на своите прости въпроси. Въпреки това писарят още се чувстваше неспокоен – теорията му беше добре обоснована, но почти нямаше доказателства и се чудеше дали кралският отговор ще пристигне навреме, за да предотврати следващото убийство в манастира Годстоу.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като Малтоут тръгна, Корбет се заразхожда из стаите и коридорите на имението си, тормозейки Мейв и всички останали. Беше му трудно да спи през нощта, защото се тревожеше, че всяко забавяне може да доведе до следваща трагедия в Годстоу. Чудеше се дали да не вземе най-бързия кон от конюшната си и да не препусне към Оксфордшър, но отхвърли идеята като глупава. Все едно да нападне непознат, скрит враг. Мейв се опита да го успокои, но нервността му растеше. Рано сутринта на третия ден след завръщането му, най-лошите му страхове се оправдаха. Младо конярче, опръскано в кал от глава до пети, почти падащо от изтощение от седлото на уморения, запъхтян кон, стигна до имението Лейтън. То съобщи новините, още докато Корбет, който беше слязъл тичешком от стаята си, му помагаше да слезе на земята.

– Майката игуменка – едва изговори то – ти праща поздрав и иска веднага да дойдеш.

– Кой е мъртъв? – Корбет раздруса нещастния пратеник за кожата елек, принуждавайки го да се изправи и да го погледне. – Кой е бил убит?

Момчето облиза напуканите си устни, очите му се затваряха от умора. Корбет продължи да го разтърсва.

– Името! – грубо попита той.

– Хю! Хю!

Мейв, наметнала робата си, застава между тях и гневно погледа съпруга си.

– Горкият човечец е полумъртъв от умора, Хю!

Корбет пусна пратеника, мърморейки извинения и позволи на съпругата си и двама слуги да го заведат в кухнята. Мейв нареди да му съблекат изцапаната връхна дреха и със сила прокара между устните му чаша разредено вино, докато Корбет крачеше напред-назад.

– Мастър писарю! – дрезгаво прошепна младежът. – Игуменката иска да дойдете веднага. Сестра Франсис е мъртва.

– Как умря?

– Стана пожар в къщата, където спят послушничките. Умряла е на място. Останалите избягали.

Корбет коленичи зад пратеника.

– И кой е убиецът?

Мъжът примигна със зачервените си очи.

– Убиец ли? – промърмори той. – Не беше убийство, мастър Корбет, а злополука.

Писарят недоверчиво изсумтя.

– А има ли други новини?

– Това е всичко – прошепна пратеникът. – Но трябва бързо да отидеш там.

И като се облегна на стола си, той моментално заспа.

Корбет веднага би опаковал багажа си и заминал, но Мейв настоя да изчака, докато бурята отmine. Успя да го убеди и Корбет се върна в стаята си, гледайки през прозореца към синьо-черните облаци, които се събираха над гората Епинг.

Накрая се зарадва, че е изчакал. Късно вечерта се завърна Малтоут. Мейв отново се намеси. Усещаше настроението на Корбет и настоя пратеникът да се преоблече и да хапне, преди съпругът ѝ да почне да го разпитва, сякаш е Главният кралски инквизитор в Тауър. След като Малтоут отпочина, Корбет и Ранулф се срещнаха с него в залата за гости. Седнаха край големия огън, чиито проблясващи пламъци хвърляха дълги сенки върху далечната стена.

Малтоут беше изтощен и му беше трудно да си припомни някои подробности, но накрая успя да разкаже всичко. Без да обръща внимание на молбите и възраженията на Ранулф, Корбет им нареди да се наспят добре, за да са готови на следващата сутрин. Дори самият дявол да яздеше вятъра, който виеше и стенеше отвън, щяха да поемат обратния път към Годстоу.

После писарят се прибра в собствената си спалня. Мейв седеше наведена над масата, използвайки светлината на огромния свещник, за да забива яростно иглата в бродерията, над която от години работеше. Писарят дълбоко си пое дъх и скри усмивката си. Мейв мразеше ръкоделието, ненавиждаше го. Затова винаги когато я видеше заета с шиене, той знаеше, че това е лош знак. И този път се оказа прав. С червени петна от ярост по бузите тя му изчете обширна лекция за правилата на гостоприемството и възпитанието и като всеки добър моряк, усетил приближаващия се шквал, Корбет реши да избяга преди бурята. Това, че Мейв убождаше пръста си от време на време, не подобряваше нещата, но най-накрая тя свърши. Последно бодване в бродерията и тя я захвърли върху масата с тиха ругатня, на която би се възхитил всеки от кралските войници.

Когато седна до него на леглото, тя попита:

– Значи получи новините, които чакаше? Тази монахиня, която е умряла, сестра...

– Франсис – допълни Корбет.

– Смъртта ѝ не те изненадва, нали?

Писарят кимна.

– Знаех, че някой може да умре.

– Обвиняваш ли се за това, Хю?

– И да, и не – отвърна той спокойно. – В Годстоу има убиец и утре аз ще се изправам срещу него.

– А какво трябваше да направи Малтоут?

– Той ми донесе доказателство, което потвърди съмненията ми, но не знам как да действам. Липсват още парченца от мозайката.

Корбет се обърна и се усмихна на Мейв.

– Ако не си свършила с бродерията – каза той привидно сериозно, – можеш да си я довършиш. Има и други въпроси...

Тя заби нокти дълбоко в прасеца му.

– Омръзна ми от ръкоделие – прошепна тя. – Хю, утре ли заминаваш?

– Да, призори.

Тя облегна глава на рамото му.

– Пази се – прошепна. – Боя се за теб.

Корбет я притисна силно и с мъка скри собствените си страхове.

Късно на другата вечер тримата ездачи стигнаха Годстоу. Пазачът ги пусна след обичайното заяждане. Щом веднъж се озоваха зад стените на манастира, Корбет го изпрати да доведе лейди Амелия при тях.

Игуменката сякаш се беше състарילה, откакто Корбет за последно я беше видял. Дори в слабата светлина на проблясващите факли Корбет виждаше колко бледо и изтощено е лицето ѝ. Очите ѝ бяха зачервени и обкръжени с тъмни сенки.

– Мастър Корбет – тя му протегна студените си, влажни ръце. – Как беше пътуването?

– Изтощително – отвърна той. – Студено ми е, мокър съм – той погледна ботушите си – и съм целият в кал. Дъждовете са превърнали пътищата в мочурища.

– Ела с мен.

Корбет поклати глава.

– Предпочитам къщата за гости, милейди. Колкото по-малко хора знаят, че съм тук, толкова по-добре.

Игуменката го погледна неразбиращо, сякаш потънала в собствени- те си мисли, после бързо се съгласи.

Пазачът се погрижи за конете им, а лейди Амелия, носейки се без- шумно като призрак пред тях, ги поведе към къщата за гости. Сестра Агата ги чакаше там; красивото ѝ лице беше преbledняло, очите – за- грижени. Въпреки това поздрави Корбет с усмивка.

– Хю – прошепна тя, като стисна ръката му, – най-последно се върна!

Той се усмихна и леко докосна рамото ѝ.

– Сестра Агата, трябва да поговоря насаме с лейди Амелия. – Той погледна през рамо към двамата си спътници. – Ранулф и Малтоут са гладни. Ако не получат храна, ще се изядат един друг.

Когато младата монахиня отведе и двамата, Корбет позволи на игу- менката да го заведе в малката стаичка, в която имаше само маса, стол и ниско легло. Лейди Амелия се отпусна уморено на стола, докато Корбет я разпитваше за смъртта на сестра Франсис. Изслуша я в тишина, зададе няколко въпроса, после отиде и застана до нея.

– Лейди Амелия?

Тя стоеше със скръстени ръце, загледана в пода. Корбет клекна до нея.

– Лейди Амелия, утре сутрин, след литургията, кажи на сестрите, че преди вечерня ще говоря с тях и ще им обясня всичко, което се е слу- чило. – Той леко повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне. – Милейди, трябва да го направиш.

– Разбира се – промълви тя. Гордото ѝ някога лице беше набръчка- но от умора и тревога. Усмихна му се като сомнамбул, стана и излезе.

Корбет седна на леглото, отпусна се и скоро потъна в дълбок сън. Рано сутринта го събудиха манастирските камбани. Беше му студено, ръцете и краката го боляха от дългата езда предишния ден. Стана и оти- де да събуди мърморещите Ранулф и Малтоут. После лъсна ботушите си, изми се, смени дрехите си и лакомо изяде хляба и сиренето, които му донесе една възрастна послушница. След това даде подробни нареж- дания на Ранулф и Малтоут – той щеше да огледа изгорялата къща на послушниците, а те трябваше да се присъединят по-късно към него, въо- ръжени с мечове и ками.

– Ранулф, донеси и арбалет. Гледай никой да не те види. Стой скрит. Но ако някой реши да ме нападне, стреляй два пъти – първия път предупредително, но с втория изстрел го убий, който и да е.

Корбет повтори всичко още веднъж, сложи наметката си и слезе до- лу. Гъста мъгла скриваше повечето от манастирските постройки. Той си

спомни есенното слънце по време на предишното си посещение и се учуди колко бързо се беше променило времето. Въпреки това, той трябваше да изпълни дълга си. Докато отиваше към почернелите останки от къщата на послушниците, неясни фигури сновяха около него, стъпките им бяха приглушени от мъглата. Смътно си спомняше, че някога това беше приятна двуетажна сграда, но огънят беше обхванал изсушеното от лятното слънце дърво и беше превърнал всичко в черни обгорели руини. Внимателно си проправи път през тях към онова, което някога беше кухня. Тук беше започнал пожарът, убил сестра Франсис, докато останалите монахини, очевидно предупредени, бяха успели да скочат през прозорците или да се измъкнат по външното стълбище.

Представяше си сцената. Беснеещият огън, лакомо поглъщащ гредите и подпорите и сестрите, чийто спокоен живот е бил внезапно разрушен от ревящите пламъци, тичат към спасението си. Близо до стената се виждаха останките от огнището. Сградата тук беше толкова зле изгоряла, че тухлите се бяха превърнали в черен прах. Корбет застана пред него и се огледа. Клекна, зарови пръсти в студените овъглени останки, взе парченца от тях и внимателно ги подуши. После съзря изкривената, полустопена метална кофа за вода – една от сестрите, която чула писъците на сестра Франсис, беше изтичала надолу, отворила вратата на миялното помещение и видяла помощник-игуменката да гори като факла, а желязната кофа да лежи в краката ѝ.

– Горката жена – беше му казала лейди Амелия – не е могла да направи нищо, за да спаси сестра Франсис, която била обвита с огнена пелена. Тя видяла кофата до краката ѝ, преди да затвори вратата и да вдигне тревога. Слава Богу – беше промълвила тя, – иначе сигурно и други щяха да пострадат.

Корбет се зае да изучава почернелите останки от кофата. Вече имаше смътна идея как е била убита сестра Франсис и душейки внимателно, усети неприятната миризма на изгоряла животинска лой. Захвърли съда, изчисти пръстите си и излезе от почернелите останки. През мъглата се виждаха неясните очертания на църквата и той тръгна край нея до кухня дъб, където лейди Елинор беше получавала загадъчните си съобщения. Облегна се на него, загледал в стената и потръпна, като си спомни как кучетата на Гейвстън едва не го бяха разкъсали. Дочу звук зад себе си и шум от счупени клончета, сякаш някой вървеше през дебелия подгизнал пласт паднали листа.

– Чудех се кога ще дойдеш – каза той, без да си дава труда да се обръща. – Знаех, че ще го направиш, щом игуменката направи

съобщението си. Убийците винаги правят така, те не обичат да бъдат разобличавани.

Корбет бързо се обърна и се втренчи в неясната, забулена фигура пред себе си.

– Нека те предупредя – продължи той спокойно, – прислужникът ми е някъде в мъглата. Има арбалет и определени заповеди. Така че ако държиш нож, по-добре го прибери в канията.

Фигурата се приближи и една бяла ръка свали назад едновременно качулката и пребрадката си, а блестящата руса коса на сестра Агата се развя свободно. Корбет рядко беше виждал такава красота. Сребристите коси обличаха съвършено оформено лице, макар устните да изглеждаха по-тъмни, а очите над високите скули да бяха студени и жестоки.

– Знаех, че си била ти – каза той. – Нямахме кой друг да е. Ти си убила лейди Елинон, после старата сестра Марта, а накрая сестра Франсис. Но коя си ти? – прошепна писарят.

– Истинското ми име е Агата дьо Курси, така че не лъжех напълно. – Тя се засмя, но бдителният поглед не изчезна от очите ѝ.

– А какво стана с истинската монахиня, която е тръгнала от Гаскония?

– Хайде, мастър Корбет, не се прави на толкова хитър! Кажете ми каква част от истината си разбрал.

Ръката на писаря се скри под наметката, докосвайки дръжката на камата, която беше скрил там. Младата жена се приближи и той осъзна, че и нейните ръце не се виждат. Корбет си пое дълбоко дъх и се помоли Ранулф да е наблизо и да наблюдава тази малка драма.

– Да видим – той се облегна на стария дъб. – Преди осемнадесет месеца мистрес Девърил, макар и под друго име, напуснала Гаскония и слязла на пристанището в Дувър. Била сираче от благороден род и нямала близки роднини. Придружавал я млад паж – името му не ни засяга. Мистрес Девърил тръгнала от Лондон по стария римски път за Оксфорд, Уудсток и Годстоу. Ти си знаела за пристигането ѝ и тайно си я проследила. Присъединила си се към пътниците, вероятно след като са напуснали село Уудсток. Запознала си се с тях и предложението ти да ги придружиш е било прието с благодарност. Подозирам, че си била преоблечена като представителен млад мъж, весел спътник за гасконците след дългото и изтощително пътуване. Действала си много умно, Агата, и маскировката ти е била отлична. Само кръчмарят те е видял. Той, както и други, споменаха за благородния младеж, който минал през селото

почти по същото време като младата монахиня и пажа й. Но разбира се, той не можеше да ни помогне повече, защото беше разкъсан от кучетата на Гейвстън. Дотук съм прав, нали?

Младата жена стисна устни и се усмихна сладко, напомняйки на Корбет за онази благочестива и красива монахиня, която бе виждал в нея преди.

– Откъде съм можела да знам кой слиза в Дувър и тръгва за Оксфорд? – попита тя.

– Ще отговоря и на това, когато му дойде времето. Но да продължим! Успяла си да убедиш младата дама да се отклони от пътя и си я завела на предварително набелязано място. Може би си й предложила да си починете и да пийнете малко вино. Вероятно тя и пажът са заспали. Всъщност – Корбет се размърда, загледан в мъглата зад Агата – сигурно са заспали по-дълбоко, отколкото са възнамерявали. Във виното, което си им предложила, вероятно е имало приспивателно. Веднъж заспали, те са били лесни жертви. Прерязала си гърлата и на двамата, съблякла си трупове, облякла си дрехите на Девърил и си взела препоръчителните й писма. Единствената ти грешка била, че малкото кученце, което тя носела, или се изгубило, или избягало. Запазила си вещите на жената за себе си. Останалото, заедно със собствените ти дрехи, сега лежи на дъното на някое дълбоко, вонящо блато. Конете? – Корбет сви рамене. – Естествено, запазила си един кон и едно товарно пони. Другите два си пуснала на свобода. Чудесен подарък за някой фермер, който би си държал устата затворена. После си дошла в Годстоу с препоръчителните писма. Дала си обета си и тъй като си обаятелна, си се сближила с лейди Амелия и с лейди Елинор. И кой би те заподозрял в нещо?

Агата дъо Курси кимна.

– Много добре! – промърмори тя. – Наистина отлично!

– Единственият, който е разбрал част от истината, била горката сестра Франсис. Намерих нашийника на кучето, а той още носи девиза на семейство Девърил „Noli me tenere“. Сестра Франсис, разбира се, си го спомни. Сигурно го е видяла на някои от вещите на убитата жена, когато за пръв път си влязла в манастира, но сигурно не се е сетила веднага къде. И с кого би споделила тя? Не с някой друг, а с винаги търпеливата и внимателна сестра Агата, затова сестра Франсис също е трябвало да умре. Тя беше дългогодишна монахиня с постоянни навици и режим. От няколко седмици като послушница, ти си помнела колко грижливо е гасяла огъня с вода. Винаги е настоявала да го прави сама и това е улеснило задачата ти. Само че през нощта, когато умряла, в кофата, която

използвала, имало мазнина, а не вода. – Корбет скрито се възхищаваше на самообладанието на противничката си. – Огънят избухнал, излязъл от огнището и след секунди сестра Франсис приличала на горяща буйно факла, а тайната ти била запазена.

Агата склочи ръце и вдигна пръсти към устните си като учителка, която се закача с особено умен ученик.

– Мастър Корбет, ти ми каза как смяташ, че съм убила онази жена, но не ми каза защо.

– Не си играй с мен! – отсече писарят. – Знаеш причината. Дьо Монфор се е разбунтувал срещу краля, Девърил е бил един от генералите му. Според архивите, след поражението на Монфор, родът Девърил бил прекъснат, така че жената вероятно е била плод на някоя незаконна връзка. Майка ѝ сигурно е избягала в Гаскония и я е възпитавала в омраза към Едуард Английски.

– И смяташ, че кралят би позволил на една Девърил да се върне в страната?

– Само ако е променила името си. Както казах, подозирам, че е била сираче и под фалшиво име е писала на лейди Амелия, за да поиска разрешение да се присъедини към Монахините от Сион, като си плати обичайната такса. Когато молбата ѝ била удовлетворена, поискала разрешение да влезе в Англия. – Корбет погледна Агата. – Хайде де, какво име използваше?

Жената студено отвърна на погледа му.

– Ще опитам друга тактика – продължи той. – С какво име те наричаха, когато влезе в манастира Годстоу?

Агата се разсмя, сякаш Корбет ѝ беше задал гатанка.

– Приех името сестра Агата, което всъщност е моето, но ако питаш игуменката, ще ти каже, че влязох между тези стени под името Мари Савини.

Корбет въздъхна.

– Значи си убила Мари Савини в гората край Годстоу?

Агата прехапа устни.

– Да предположим, че си прав, Корбет. Откъде бих могла да знам, че тази Мари Савини всъщност е от род, подкрепял Монфор, че е идвала в Англия, за да крои заговор, може би дори да извърши убийство? И откъде бих могла да разбера кога ще дойде и откъде ще мине?

– Знаела си всичко, защото кралят ти го е казал! Ти си негов екзекутор!

– Ако Девърил е променила името си, защо е носела семейния си

девиз със себе си?

Корбет вдигна рамене.

– Малцина биха го разпознали като девиз на семейство, опозорено преди четиридесет години. Колко монахини от Годстоу, да не говорим за бароните от кралския двор биха се сетили за него?

– Но тази Мари е говорела добър френски.

– Както и ти – отвърна Корбет. – Както и останалите в това затънтено място.

Агата пристъпи по-близо и сложи качулката, за да се предпази от дъждовните капки, които падаха от надвисналите клони на дъба.

– О, Хю – прошепна тя, – кралят беше прав. Може да си педантичен, но винаги си толкова логичен.

– Може би не съм – хитро отвърна Корбет. – Мари Савини или Девърил е била убита в гората на Годстоу, а ти си се появила в манастира по същото време. Трябваше веднага да свържа събитията, поради това съвпадение. Но разбира се, тук очаквали Мари Савиний и тя пристигнала. Не са знаели за други посетители... – Гласът на Корбет заглъхна.

– Стига, Хю – промърмори тя. – Не се самообвинявай. Тя беше чужденка, пътуваше под фалшиво име, за да не могат да разберат коя е всъщност. Кой би заподозрял, че благочестива монахиня като мен може да извърши подобно нещо? – Тя отметна глава. – А дори и да беше станало, какво значение би имало? Мари планираше измяна, докато аз се радвам на протекциите на краля. – Тя се усмихна. – Нямах намерение да оставам достатъчно дълго, за да бъда заплашена от разкритие. В това няма нищо загадъчно.

Корбет вдигна ръка и докосна разцепения дъб зад себе си.

– Права си. Истинската загадка започва именно тук. Дошла си тук да наблюдаваш лейди Елинор и да ѝ попречиш да направи някоя глупост – да избяга или да предизвика скандал в английския двор. Колко ли си била разтревожена, когато си открила, че получава тайни съобщения от загадъчен доброжелател, който ѝ обещал да уреди бягството ѝ от Годстоу! В неделята, когато умряла, лейди Елинор рязко нарушила навиците си, като отказала да отиде на вечерня, а човек, наблюдателен като теб, сигурно е забелязал тайните ѝ приготовления. – Ръката на Корбет отново хвана камата под наметалото. – Затова си отишла в стаята ѝ. Вратата била заключена, но лейди Елинор имала доверие на сестра Агата, която винаги била загрижена за добруването ѝ. Пуснала те да влезеш, а останалото... – Писарят се огледа и забеляза, че есенното слънце започваше да прониква през гъстата мъгла. – Като професионален убиец

си счупила врата ѝ с лекота. Знаеш къде да хванеш и колко бързо да завъртиш.

Ръцете на жената внезапно се появиха изпод наметката ѝ. Корбет се напрегна, но тя само отметна русите кичури от косата си. После леко наклони глава на една страна и се загледа в него с лека усмивка, сякаш той ѝ разказваше анекдот или някаква интересна история.

– Ти си умен писар – каза Агата с престорена невинност. – Но забравяш, аз бях в сакристията, за да подготвям вечернята.

– Сигурен съм в това – бързо ѝ отвърна той.

– Освен това, спомни си, че сестри Марта и Елизабет са видели лейди Елинор да минава под прозореца им точно преди вечерня. – Очите ѝ се разтвориха широко в учудване. – Как би могла една жена да бъде мъртва и в същото време да върви, да говори и да маха с ръка?

– Видели са някого и са помислили, че е лейди Елинор с наметка и качулка, но всъщност си била ти. След като си я убила, си взела една от дрехите ѝ, както и пръстена от пръста ѝ. Така, успешно дегизирана, си слязла по стълбите и си тръгнала към църквата. Както си се надявала, сестра Марта те е видяла и те е извикала. Обърнала си се, извикала си нещо в отговор и си помахала с ръка. И двете монахини са стари и глухи, така че не биха могли да разпознаят гласа ти. Освен това не виждат добре и съвсем лесно са могли да те объркат с лейди Елинор. С нея сте си приличали, били сте млади, русокоси, а ти си носела наметката и пръстена ѝ. – Корбет се усмихна. – Хората виждат онова, което искат да видят.

– Но какво щеше да стане, ако някой ме беше срещнал?

– Че кой би се осмелил да се доближи до високомерната лейди Елинор? Игуменката е била в църквата, останалите монахини са се подготвяли за вечерня, а разстоянието е съвсем кратко. Щом си стигнала до вратата на сакристията зад църквата, си съблякла и си скрила наметката и пръстена. После си влязла вътре като сестра Агата, покорната монахиня. Така си затвърдила впечатлението у онези, които са били в църквата, че си влязла там, докато лейди Елинор е била още жива. Но си направила друга грешка, нали? Надявала си се, че като всички други сестра Марта е видяла онова, което си искала да види – жена с наметката на лейди Елинор и пръстена ѝ би трябвало да бъде лейди Елинор. Когато си махнала с ръка, огромният сапфир проблеснал, но погрешка си сложила пръстена на лявата си ръка, докато любовницата на принца винаги го е носела на дясната. Старата монахиня си спомнила за това, оттук и малката ѝ гатанка „*Sinistra, non dextra*“ – „лявата, не дясната“. Не

разбирала защо е станало така.

Агата се приближи още малко. Корбет забеляза, че част от безочливостта ѝ беше изчезнала и че сега тя беше нащрек. Стоеше точно пред него, сякаш се опитваше да скрие от погледа му онова, което ставаше зад гърба ѝ.

– Да кажем – тихо отвърна тя, – че всичко е станало така, както го описа. Признавам, че някой може да не забележи липсата на една роба, но скъп пръстен? Нали помниш, че игуменката е открила трупа в подножието на стълбите!

– Но ти знаеш отлично, че това е лъжа! Игуменката, разтревожена от липсата на лейди Елинон, излязла от трапезарията и се върнала в тъмната сграда на манастира. Открили дамата мъртва в стаята ѝ и загрижени от възможните обстоятелства, занесли тялото ѝ в подножието на стълбите, за да прилича случилото се на инцидент. Било тъмно, те били уплашени и едва ли са забелязали, че пръстенът липсва. А и да бяха забелязали, логичното обяснение би било, че е паднал. Разбира се, повикали са те да помогнеш да отнесете трупа обратно горе в стаята. Тогава си сложила пръстена на ръката на мъртвата. – Корбет замълча за миг. – Много хитро измислено – добави той. – Знаела си, че лейди Амелия ще открие трупа и заради доброто име на Годстоу, ще се опита да представи смъртта на лейди Елинон като злополука. Ти, убийцата, умно си използвала невинни монахини като лейди Амелия и сестра Марта, за да се предпазиш. Независимо дали им е харесвало или не, те са станали твои съучастници; смъртта на лейди Елинон е била толкова обърквана, че никой никога не би разбрал истината.

Корбет, вече притеснен от усмихнатата убийца срещу себе си, извади камата от канията.

– С това – продължи той – нещата са щели да приключат, но сестра Марта се разприказвала и заплашила, че ще отиде при игуменката. Разбра ли гатанката ѝ?

Агата се усмихна.

– Лесно си я убила – продължи писарят. – Старата Марта си приготвила ваната. Сложила паравана, заключила вратата. Но ти, вечно грижовната сестра, си ѝ донесла сапун. Старата монахиня излязла от ваната, оставяйки следи от вода по пода и отключила. Ти си ѝ дала сапуна, бърборейки весело, докато тя се е върнала обратно. Беше стара, смъртта ѝ е била бърза. Може би си я хванала за глезените и си потопила главата ѝ под водата. Всеки моряк ще ти каже, че от рязкото нахлуване на вода в устата и носа бързо губиш съзнание. После си взела сапуна и си излязла

така тихо, както си влязла.

Агата кимна.

– Съвсем логично – промърмори тя. – Сбито и ясно описание. – После изръмжа. – Трябвало е да учиш в Оксфорд.

– А не да идвам тук – бързо добави Корбет. – Провалих малките ти планове, нали? Но останалите ти помагаха, без да искат. Отец Рейнар, който изпращаше съобщения на дъо Краон; Гейвстън и кучетата му; Уелският принц и увлечението му по фаворита му. И разбира се – заключи горчиво Корбет, – нашият върховен господар кралят, с любовта си към тайните и загадките. – Корбет се приближи към нея. – Предполагам – сухо отбеляза той, – че единственото добро дело, което си извършила е, че си разубедила лейди Елинор да не взема праховете, които Гейвстън ѝ е изпратил. Кралският фаворит сигурно се е чудел какво става.

Агата се усмихна.

– Да, така е. Наблюдавах Гейвстън и опитите му да се бърка навсякъде. Лейди Елинор не биваше в никакъв случай да умре от отрова. Подобни прахове могат да бъдат проследени. Ако добрата дама трябваше да умре, смъртта ѝ не биваше да бъде свързвана с принца. Имахме нужда от някоя чудесна, неразрешима мистерия. – Тя сви рамене. – Всъщност, трябваше да наблюдавам и дъо Краон.

– Ами останалите? – попита Корбет. – Ами смъртта на двете монахини? Кралят едва ли е наредил и това.

Сестра Агата разтвори ръката си.

– Не нося кама, Хю – каза тя, – защото онова, което направих беше по заповед на краля. – Тя му подаде свитък пожълтял пергамент. – Прочети го!

Корбет разви пергамента и бързо прегледа съдържанието.

„Едуард, по Божията воля и т.н. до всички шерифи, пристави и т.н. Приносителят на този документ Агата дъо Курси трябва да получи всяка помощ, която поиска, защото онова, което е направила, е в името на Короната и за доброто на кралството“.

Корбет погледна към избелелия таен печат на своя царствен господар.

– Ако цитирам Пилат, милейди, написаното остава. – Той остро я погледна. – Но това не оправдава делата ти. Кралят не би наредил да убиеш лейди Елинор.

– Налагаше се! – отсече Агата. – Тя щеше да избяга. Заповедите ми бяха съвсем точни. Трябваше да спра Девърил и да дойда в Годстоу, където да направя всичко необходимо, за да не притеснява лейди Елинор

краля или английския двор. – Тя поклати глава. – Пък и ми беше писнало от това забравено от Бога място. Бивша любовница със зеленикаво лице и избледнели очи и сестри, които се грижеха само за собственото си благоденствие и пълни стомаси!

– Ами игуменката? – внезапно попита Корбет. Агата поклати глава.

– Тя не знае нищо. – Убийщата сръчно измъкна пергаментата от пръстите на Корбет. – А сега, Хю, трябва да вървя. – Тя застана на пръсти и леко го целуна по бузата. – Може би ще се срещнем отново. Надявам се. Сега знаеш истината, игуменката вече не ти трябва, а Ранулф сигурно е измръзнал колкото мен. – Тя махна ръка и пръстите ѝ докоснаха неговите. – Сбогом!

Корбет я проследи, докато изчезваше в мъглата.

– Ранулф! – извика той. – Ранулф!

Отвърна му само сивата, подигравателна тишина. Корбет се уви плътно с наметалото си и тръгна към манастира, без да се интересува, че смущава тишината на това място, където бяха извършени толкова злини.

– Ранулф! – изрева той. – За Бога, човече! – Почти беше стигнал до вратата на къщата за гости. – Ранулф! – Този път беше възнаграден от шума на слизаци стъпки.

Прислужникът му и Малтоут, който имаше още по-обезумял вид, се спуснаха с тропот към него, носейки наметалата и коланите си.

– За Бога, човече! – изкрещя Корбет. – Трябваше да ме последваш.

Сънливият Ранулф тревожно се озърна.

– Така и смятах, мастър. Но Малтоут пак заспа. Опитах се да го събудя, но не успях, затова седнах да си обуя ботушите и след миг бях отново заспал.

Корбет притвори очи.

– Ранулф, Ранулф! – прошепна той.

– Какво, мастър?

– Нищо – въздъхна Корбет. – Благодаря на Бога, че мистрес Агата не знаеше, че спиш. Слушай – продължи той, – скоро трябва да тръгваме. Закусете и опаковайте багажа. Погрижете се конете да са нахранени и уредете сметките ни. След час трябва да тръгваме.

И без да обръща внимание на възраженията на Ранулф, Корбет заобиколи църквата и отиде в покоите на лейди Амелия. Откри игуменката сама в стаята ѝ пред обсипана с ръкописи маса. Очите ѝ бяха зачервени, лицето – бледо, леко уплашена и разтревожена. Тя стана, когато Корбет влезе.

– Мастър Корбет, предадох съобщението ти.

Писарят се отпусна на пейката до стената.

– Седни, милейди – уморено каза той. – Няма да има нужда от това. Изгубихте още един член на ордена. Сестра Агата ще ви напусне, ако вече не го е направила. Предлагам ти да не я спираш. Никога не спомеनावай името ѝ и не пращай гневни писма на епископа.

– Какво искаш да кажеш?

– Сестра Агата не беше монахиня – лекичко се усмихна Корбет.

– Била е тук заради лейди Елинор?

– Да – отвърна писарят. – Била е тук като мен, заради лейди Елинор. Сестра Агата беше ключът към всичко, случило се в Годстоу. – Той вдигна ръка, за да ѝ попречи да избухне. – Останалото знаеш по-добре от мен. Милейди, сестра Агата е виновна, но ти също не си безгрешна.

Игуменката се раздвижи на стола.

– Какво значи това?

– Много добре знаеш – отвърна Корбет. – Лейди Елинор е била убита, защото е възнамерявала да избяга от Годстоу. В стаята ѝ и в кухня дъб, който се намира между църквата и стената са били оставяни тайни съобщения. Знаеш го, защото ти си писала съобщенията и си ги оставяла там.

– И защо ми е било?

– Стига, милейди, това е ясно. Кралят е наредил лейди Елинор Белмонт да дойде тук и това никак не ти е харесало. То е нарушило хармонията и спокойствието на малката ти общност. Предизвикало е нежеланото внимание на принца и лорд Гейвстън, както и неочакваната намеса на френския пратеник, мосю дьо Краон, когото е трудно да отблъснеш. Лейди Елинор била млада жена. Можела е да живее дълги години. След време щеше да заплаши собствения ти пост. Затова си наела конници, Бог знае откъде, макар че наоколо има достатъчно бивши войници, готови на всичко срещу пари.

Корбет стана и си наля чаша вино. Погледна въпросително лейди Амелия, но тя поклати глава. Той вкуси ароматното червено питие, блажено наслаждавайки се на топлината, която се разли в стомаха му.

– Добре си подготвила почвата – съобщенията, скрити в стария дъб. Отначало помислих, че някой е прескачал през оградата и ги е оставял там, но през нощта, когато ме преследваха кучетата, установих, че това е невъзможно. Стените са непристъпни, а всеки външен чопек, влязъл през портата, щеше да бъде забелязан. Заключих, че авторът на писмата е от манастира. – Корбет замълча за миг. – Отначало реших, че е била

сестра Агата, но само ти имаш влиянието и парите да наемеш конници. Още повече, че така и не можах да разбера защо в деня, когато те са били видени край манастира, си разрешила на лейди Елинор да не присъства на вечерня. При всички други случаи щеше да настояваш да е там. Би трябвало да си видяла или чула конниците сред дърветата. Отсъствието на лейди Елинор от вечерня и появата на ездачите не с съвпадение. Надявала си се, че тя ще избяга. Вината щеше да падне върху други, а ти и манастирът ти щяхте да се отървете от нея. Но нещата ужасно се объркали. Лейди Елинор била убита и ездачите си тръгнали с празни ръце.

Игуменката мълчаливо го гледаше.

– Уплашила си се, че може да чуя за тези конници, затова сутринта, когато пазачът ме заведе в гората, изпрати сестра Катрин след мен, за да види къде отиваме. Прав ли съм, милейди?

– Да, Корбет – остро отвърна тя. – Прав си. Присъствието на лейди Елинор тук не ми беше приятно. Може и да не сме най-строгия орден на света, но Годстоу е манастир, а не убежище за бивши блудници. Освен това мразех лейди Елинор с киснатата ѝ физиономия и непрестанната ѝ меланхолия. Отидох по работа в Оксфорд. Познаваш добре града. В него могат да се наемат мъже, готови на всичко. Дадох им нареждания. Онази неделя вечер лейди Елинор трябваше да се срещне с тях пред Галилейската порта. Разбира се, за да постигна това, ми трябваше съдействието на блудницата, затова тайно ѝ изпращах съобщенията. – Тя сви рамене. – Останалото знаеш.

– Ами ако беше заминала? – попита Корбет. – Знам, че подозрението щеше да падне върху принца, лорд Гейвстън, французите или дори върху краля. Но каква беше твоята цел?

Игуменката се усмихна.

– Нищо особено. Имаме друг манастир в Енб, близо до Дордрехт. Лейди Елинор щеше да бъде настанена удобно, но строго охранявана, а аз щях да бъда доволна. – Тя притегли към себе си парче пергамент. – А сега, мастър Корбет, сигурна съм, че ти предстои много работа, както и на мен.

Тя втренчи поглед в писалището и когато вдигна очи, писарят го нямаше.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В голямата зала на двореца Уестминстър, Едуард Английски седеше на трона под високия таван с кръстосани греди. Големи златисточервени знамена висяха навсякъде, а прислужниците му бяха покрили стените със копринени гоблени и плътни сребристи и златисти тъкани. Подът пред подиума беше пометен и покрит с пресни рогозки, поръсени с билки. Кралските гвардейци в пълно въоръжение и броня бяха строени в стегнати редици от двете страни на трона, с извадени мечове, насочени нагоре. Кралят беше заобиколен от най-знатните английски благородници и епископи, а пред него, на маса, покрита с дамска, седяха главните писари. Корбет беше в средата. Масата пред него вече беше почистена от всички пергаменти, с изключение на един документ, токущо подписан и подпечатан – сватбеният договор между Едуард, принц Уелски, наследник на английския трон с Изабела, „единствена и любима дъщеря“ на Филип IV, крал на Франция.

Корбет наблюдаваше как дъо Краон се приближи и сложи печата на Филип върху документа. После френският посланик сложи ръка върху Евангелието, което Робърт Уинчълси, архиепископ на Кентърбъри, държеше между възлестите си пръсти. Дъо Краон, бляскав в робата си от синьо-бял брокат, обяви на нормански френски, че Филип, крал на Франция се радва на този брак, който ще бъде основа за траен мир и приятелство между Англия и Франция.

Корбет, чиито чувства бяха замаскирани с дипломатична усмивка, гледаше как дъо Краон призовава Бога и неговите ангели да свидетелстват, че Франция се надява на вечен мир. При всички други обстоятелства английският писар би избухнал в смях – при всяка възможност дъо Краон би нарушил или извратил съдържанието на договора, стига това да беше изгодно за него или за лукавия му господар от Лувъра. Най-последно французинът свърши. От страна на Едуард Корбет се изправи и отвърна с подобна сбирщина от официални лъжи, после заобиколи масата, за да размени целувката на мира със своя архивраг. Зад него Едуард Английски ги наблюдаваше през полус-пуснатите си клепахи, но умът му блуждаеше, а тялото му се тресеше от гняв, че синът му е предпочел да остане в Уудсток със своя любовник, вместо да присъства на тържествената брачна церемония. Беше го уведомил, че е болен. Кралят изскърца със зъби, наблюдавайки как Корбет и дъо Краон се прегръщат и си

разменят целувката на мира. След това французинът отметна глава с фалшива усмивка.

– Някой ден, Корбет – изсъска той, – ще те убия.

Писарят се поклони и отвърна тихо.

– Някой ден, мосю, ще се опиташ да го направиш и отново ще се провалиш, както последния път.

Последваха нови лицемерни усмивки и поклони от немай-къде, после проехтя сребристият звук на тропетите в галерията и церемонията приключи. Дьо Краон се поклони към трона, шракна с пръсти към свитата си да го последва и бързо излезе от огромната зала. Едуард се изправи, разкопча златотканата си мантия и я хвърли на дьо Варен.

– Слава Богу, приключихме с представлението! Дьо Варен, искам да говоря с Корбет в стаята си. Без свидетели.

– Разбира се, Твое величество.

Кралят присви очи.

– Не бъди саркастичен, Съри. И когато уредиш това, изпрати най-бързия си пратеник до Уудсток. Да каже на милия ми син, че искам утре да говоря с него тук. – Кралят насочи пръст към графа. – Имам съобщение и за милорд Гейвстън. Ако още се намира в Англия до края на седмицата, ще го обявя за разбойник, за престъпник, който да бъде застрелян без предупреждение. – Едуард сърдечно потупа графа по рамото. – А след това ще се отправим на север, за да дадем на шотландците такъв урок, че никога да не го забравят.

Корбет откри Едуард, седнал край прозореца с голяма чаша вино в ръце.

– О, Хю.

Сърцето на Корбет замря. Когато кралят се преструваше на добродушен и пряк воин, писарят винаги очакваше някакъв номер.

– Докато ти и дьо Краон си целувахте задниците, мислех за доклада ти за случая в Годстоу. Добре се справи, Хю.

– Благодаря, Твое величество.

Кралят стана, наля чаша вино и я пъкна в ръцете на писаря.

– Съжалявам, че не ти казах за мистрес Агата.

– Твое величество, вече възразих срещу това. Как мога да събирам сведения, ако има хора като нея, за които нищо не знам. Такива убийци са опасни. Трябва да бъдат насочвани и наблюдавани.

– Като лейди Агата ли?

– Да, Твое величество, като лейди Агата.

Кралят лукаво го изглежда.

– Наистина, тя е надхвърлила пълномощията си, но ако лейди Елинор беше избягала... – Той остави думите си да увиснат във въздуха.

– Ако лейди Елинор беше избягала – остро отвърна Корбет, – щяха да я върнат.

– Вярно! Вярно! – промърмори кралят. – Но Агата... – Гласът му заглъхна.

Корбет с трясък остави чашата си на масата.

– Мистрес дьо Курси може да е убивала, за да защити Твое величество, но тя извърши убийства и за да предпази себе си. Три жени умряха напразно, а две от тях бяха монахини – единственото им прегрешение беше, че са се оказали на неподходящо място в неподходящо време. Кой ще отговаря за тяхната смърт?

– Не се прави на по-набожен от светец, Корбет – отсече кралят.

– В Италия – бавно отговори писарят – напоследък смятат, че всяко желание на княза има силата на закон. Това правилно ли е, Твое величество?

– Сигурно.

– Значи ако промениш утре мнението си за мен и ме осъдиш на смърт...

Кралят се обърна към него с ръмжене и хвърли чашата си в краката му.

– Млъкни, писарю!

– Три жени – продължи Корбет с равен глас, – три невинни жени са мъртви. Знаеш ли как те наричат в залите на Оксфорд? Новият Юстиниан на Запада. Великият законодател. Говорят за парламентите ти, за забележителната ти реч, в която каза, че законите трябва да бъдат одобрени от всички. Чудя се какво биха помислили сестрите Марта и Франсис за това. Агата дьо Курси е убийца, но не само е на свобода, но оправдава с теб действията си.

Кралят тропна по пода.

– По-добре си върви, Корбет – каза той бързо. После вдигна очи и се усмихна. – Мейв е бременна. Ако роди момче, Корбет, искам да го кръстиш Едуард. – Кралят погледна встрани. – Онова, което направи в Годстоу няма да бъде забравено. Разбирам, че искаш да вземеш Малтоут в имението си? Съгласен съм. А сега върви! Върни се след Архангеловден.

Корбет се поклонил и тръгна към вратата.

– Хю!

Писарят се обърна.

– Да, Твое величество?

– Остави Агата дьо Курси... на мен.

Корбет отново се поклони и затвори вратата след себе си.

Едуард постоя известно време, после отиде до прозореца, замислен над думите на писаря. В сърцето си Едуард знаеше, че Корбет е прав – дьо Курси беше убийца. Той я беше използвал и преди. Наричаше я своето „тайно оръжие“ срещу заговорите, които крояха враговете му. Беше смазал бунта на де Монфор и съюзниците му преди цели четиридесет години, но те продължаваха да го преследват. Да, той беше чул за жената от рода Девърил, незаконна издънка на един от генералите на де Монфор. Незаконният син на Девърил беше избягал в чужбина и се беше оженил за дъщерята на благородническо семейство в Бордо. Дъщеря му, Мари Девърил, беше възпитана в омраза към английския крал. Той я беше държал под око и когато беше използвала фалшиво име, за да поиска разрешение да влезе в манастира Годстоу, беше заподозрял, че възнамерява да му създаде проблеми, да атакува Едуард или семейството му при първа възможност. Може би е възнамерявала да убие лейди Елинор. Или, потръпна Едуард, се е целела по-високо, надявайки се, че Уелският принц ще посети манастира, а защо не и самият той. Кралят я беше оставил да пристигне, за да може да я наблюдава, а после даде на дьо Курси тайните си заповеди. Тя трябваше да проследи и убие Мари Девърил, да заеме мястото ѝ и да отиде в Годстоу, за да следи отблизо и непрестанно лейди Елинор.

Едуард мрачно се усмихна. И кой би я заподозрял? Дьо Курси винаги се обличаше като мъж, държеше се като младо пофренчено конте, облечено в скъпи дрехи, купени с парите от кралската хазна. Тя говореше с провлачен френски акцент, на който би завидял всеки придворен. Дьо Курси трябваше да убие Девърил, да държи под око събитията в Годстоу, да докладва за действията на принца в Уудсток и да разбере верни ли са слуховете, че той тайно се е оженил за бившата си блудница. Никой нямаше да заподозре, че Агата е убила Девърил. А дори това да станеше, кой го беше грижа? Девърил бяха предатели, а Едуард беше дал на дьо Курси писмен документ, че тя е под негово покровителство. Разбира се, не беше казал за това на Корбет – писарят беше отличен шпионин, но съвестта му можеше да се противопостави на коварното убийство на една жена и нейния паж. Всичко беше вървяло добре до смъртта на лейди Елинор и странното мълчание на дьо Курси. О, тя го беше уведомила, че е възнамерявала накрая да му каже истината, но как би могъл да ѝ вярва? Какво право имаше тя да решава кой да живее и кой да

умре? Корбет беше прав. Само един крал можеше да прави това. Едуард надникна през прозореца. Видя Корбет на двора да се смее, разговаряйки с Ранулф и Малтоут.

– Ако е момче, наречи го Едуард – промърмори под нос краля и за-
видя на късмета на писаря. – А аз нямам син – прошепна той.

Облегна се на стената и загледа как Корбет и спътниците му се качиха на конете и напуснаха двора. После отиде до малкото писалище, взе перото и написа едно кратко писмо. После старателно го запечата с тайния си восъчен печат, преди да извика прислужника. След няколко минути Джон дьо Варен, граф на Съри, бавно влезе в стаята.

– Твое величество?

Едуард продължаваше да гледа през прозореца.

– Твое величество, викал си ме.

– Има една жена – бавно започна кралят, – живее в къщата срещу кръчмата „Измамниците“, близо до църквата „Сейнт Катрин“ край Тауър. Тя е предателка и убийца.

– Името ѝ?

– Агата дьо Курси. – Едуард се изкашля. – Тя трябва да умре. Признала е престъпленията си, но поради държавни причини не може да бъде осъдена. Погрижи се за нея, дьо Варен. Гледай да стане бързо и тя да не заподозре нищо.

– Твое величество?

Кралят се усмихна и без да се обръща, му даде съобщението, което беше написал преди малко.

„Каквото и да е извършил приносителят“, гласеше документът, „то е било направено в името на Короната и доброто на кралството.“

Дьо Варен се поклони и тихичко се измъкна от стаята.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

През 1301 Едуард I и синът му жестоко се скарват – причината не е известна, макар Уелският принц със сигурност да е имал любовница и незаконен син от нея. Заради преговорите с Филип IV за сватба между дъщеря му и Уелския принц, любовницата трябвало да „се оттегли“. Вероятно същата мярка по отношение на приятеля на принца Гейвстън е била една от причините за скарването между баща и син.

Годежът и женитбата са били наложени на Англия от Папата в полза на Филип IV. Едуард Английски трябвало да ги приеме или щял да изгуби красивите, плодородни лозя на Гаскония в югозападна Франция. Договорът бил подписан през 1298 и в продължение на десет години Едуард Английски се гърчел като змия, опитвайки да се измъкне от него. Но Филип Френски бил твърд. Съществуващите документи в лондонските архиви и националната библиотека в Париж показват как Филип се канел да използва този брак, за да направи един от внуците си херцог на Гаскония, а друг – крал на Англия. Както и в модерната дипломация, подобни намерения често се обръщат срещу автора си – тримата синове на Филип нямали наследници, а синът на Изабела, великият воин Едуард III, веднага изявил претенции към френския трон и въввялкъл страната в стогодишна унищожителна война.

Увлечението на Едуард по Пиърс Гейвстън също е документирано. Повечето историци смятат, че Едуард е бил бисексуален – младият принц открито обявил, че обича своя фаворит „повече от самия живот“. Гейвстън бил гасконско парвеню, чиято майка била изгорена като вещица. Съществували обвинения, че той също се занимавал с черна магия. Най-накрая Едуард I го прогонил в изгнание, но когато синът му станал крал, Гейвстън бил извикан обратно и получил титлата херцог на Корнуол. Младият крал се оженил за Изабела, но дал всички сватбени подаръци, получени от Филип IV, включително брачното легло, на Гейвстън. Кралският фаворит организирил коронацията и я превърнал в пълен провал – храната била студена, зрители били убити при турнирите, а Гейвстън потресъл знатните английски благородници, изтъквайки превъзходството си по време на цялата церемония. Младият гасконец влошил нещата с това, че бил красив, редовен победител в турнирите и изключително остроумен, когато измислял прякори на благородниците. Така се държал до самата си смърт.

През 1312 английските барони го заловили и го завели в Блеклоу Хил в Уорикшър. Гейвстън се обърнал към един от тях, графа на Уорик, и му казал: „Милорд, нали няма да ме загрозиш, като ми отрежеш главата?“ Уорик му обещал и го пронизал с камата си в сърцето. Младият Едуард бил отчаян. Накарал да балсамират тялото на Гейвстън и го запазил в двореца си в Кингс Лангли, докато църквата не го принудила да го погребат.

Съществува интересна връзка между фаворитите на Едуард II и английското кралско семейство през последното десетилетие на двайсети век. След смъртта на Гейвстън Едуард си избрал нов фаворит, злият, но способен Хю де Спенсър, чиято гробница се намира в абатството Тюксбъри, Глостършър. Влиянието на де Спенсър върху младия крал довело до гражданска война между Едуард и Изабела. Кралицата победила. Де Спенсър умрял от ужасна смърт, а според тайните хроники Камарата на общините дала клетва никога да не допусне някой де Спенсър да стане крал. Женитбата на Уелския принц Чарлс с Даяна Спенсър, една от наследниците на Хю, която е майка на бъдещия крал, може би ще вдигне проклятието над един от най-древните английски родове.

КРАЙ

© 1992 Пол Дохърти
© 2002 Мариана Димитрова, превод от английски

Paul C. Doherty
The Prince of Darkness, 1992

Сканиране, разпознаване и редакция: Теодора, 2008

Публикация
Издателство „Еднорог“, 2002

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7150>]